

11SALGALATTI

SALGA ATTILA

LÉLEK-  
OLVASÓ

*LÁTHATATLAN*

SALGA ATTILA

LÉLEKOLVASÓ

SALGA ATTILA  
LÁTHATATLAN KÖTELEKE



Salga Attila  
LÉLEKOLVASÓ

*Létemben a lélek jelöli, hogy élek.  
Éltemben az évek jelölik, hogy élek.*

© Salga Attila

## Lélekolvasó

ISBN 978-615-00-1049-6

Kiadja az Alko-Soft



Web: <https://alkosoft.hu>

E-mail: [info@alkosoft.hu](mailto:info@alkosoft.hu)

Tel.: +36-30-499-34-77

Felelős kiadó: az Alko-Soft vezetője

Szerkesztő: Dvariecki Bálint

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dvariecki Bálint

Minden jog fenntartva, beleértve bármilyen sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

© Salga Attila 2018

© Alko-Soft 2018

*„Igyekeztem uralkodni a fantáziámon, mert észrevettem:  
ha nem teszem, az fog uralkodni rajtam.”*

*(Carl Gustav Jung)*

Ha van egy kis időm, szeretek beülni a lélekolvasóba, ahol mindig különleges dolgok történnek velem. Számomra ez a legizgalmasabb hely, mert itt lehetek részese mások életének, sőt az összes régi énem kitárulkozik.

Elbűvöl a 6D-s látás- és érzékelésmód; ehhez hasonlót az emberi agy csak ilyen körülmények között képes érezni. Újabb terek és idők nyílnak meg a múltban vagy a jövőben. Ha valamikor te is betévedsz egy lélekolvasóba, hatása alól évekig nem tudsz megszabadulni. Az így szerzett tanulságokat, élményeket igyekszem beépíteni földi kompetenciámba.

Akárhányszor átéltem már különböző sorsokat, személyes sikereimet, kudarcaimat, általánosságban csak annyit tudok, hogy lelkemet különböző próbáknak vetik alá. A végén eldöntik, mikor és milyen életben létezhetek tovább.

Eddig a következők derültek ki rólam...

Egy hatalmas kocsányos tölgy alatt születtem; később odajött egy pásztor, aki hívta a lányát, és megmentették mindkettőnk életét. Ez volt az első megtestesülésem. Ki tudja, anyámnak ez hányadik volt.

Aztán meglehet, hogy Rómában éltem valamelyik legendás híri császár idején. Rabszolga voltam. Az ott szerzett tapasztalatokat, vért-verítéket magammal vittem a háborúkba. Bátorságot, dicsőség iránti vágyat tűztek a zászlónkra. Visszatértem, hogy kedvesemet szerethessem. Aztán mindez átment a következő életembe... életembe...

Hadvezérként, fegyverhordozóként, jósnőként születtem újra. Híres pékmesterként sütöttem a kerék nagyságú kenyereket, több óceánon áthajóztam, míg eljutottam valahová, ahol már nem volt minden olyan szép, mert az égről eltűnt az azúrkék, és az áthatolhatatlan őserdőkben furcsa félhomály uralkodott.

Meglehet, hogy furcsának találod a fenti sorokat. Pedig most sikerült közérthetően elmondanom többszörös lélekolvasói időutazásom lényegét. Ha nem ülnék itt és most, akkor nyilván nem emlékeznék semmire.

Már erőt vett rajtam az az előzetes állapot, melynek kiteljesedése után sokkal mélyebben fogadom majd be a 6G-s világot.

Évszázados képek, folyamatok, emóciók kavarnak bennem, ezt nehéz egymás után, folyamatosan, logikusan elmesélnem.

A mozaikkockák hirtelen fénynyaláb önti el.

Átlátok azokon a sötét, széles oszlopokon, amelyek egyik lényemet a másiktól elválasztják. Vagy inkább összekötik?

Életem évszázadokra nyúlik vissza, ugyanakkor térben és időben párhuzamosan is létezem. Azért kergetőznek fejemben a képek, hogy a rosszat jóra cseréljem.

Felteszem a 6D-s szemüveget, hanyatt fekszem.

Ellazulok, oldott vagyok. Egész testemben szétárad a nyugalom. Lassan, egyenletesen lélegzem. Minden kilégzéskor mélyebbre süllyedek, egyre jobban érzem magam. Testem súlyos, a fáradságtól lecsukódik a szemem. Nagyon nyugodt vagyok, boldogság tölt el ebben az ismeretlen állapotban.

És ekkor folyamatosan szélesre tárul tudatalattim kapuja. Amit látok, érzek, hallok, mondok, könnyedén bejut, majd kifut ezen a hatalmas résen.

Hallom a szokásos gépi hangot...

– A szakember irányításával végzett reinkarnációs utazás minden esetben relaxációval, energetikai tisztítással, auránk feltöltésével kezdődik. Ezután éber álomhoz hasonló transzállapotban felidéződnek önben előző életeinek fontos emlékei, érzései, tanulságai. Megtudhatja, ki volt, milyen korban élt, milyen események történtek önnel és környezetével. Az utazás során választ kap arra, hogy van-e karmikus kapcsolat ön és párja között; találkoztak-e már, miért kell most újra együtt élniük. Kiderül, hogy környezete miért ellenséges, vagy ön miért vonzódik egyesekhez megmagyarázhatatlan okból.

Ami eszébe jut, amit lát, el kell mesélnie. Ahogyan megszületnek a mondatok, úgy kell továbbítania. Olykor egyes szám első személyben, majd átvált harmadik személyre, de mindig is ön lesz a jelenségek, történetek főszereplője. Meglehet, hogy kívülről látja magát, vagy éppen mások bőrébe bújik. Ez a mélyhipnózisból automatikusan következik. Kollégáimmal a legnagyobb biztonságban lesz. Hangját, agyhullámain, testfunkcióit mérjük, rögzítjük. Ez semmilyen fájdalommal vagy kényelmetlenséggel nem jár. Megszűnik a valódi idő és a tér.

A normális érzékelés csak akkor regenerálódik, amikor felébred, majd kilép a hipnotikus állapotból.

Hamarosan behatol az abszolút tér-idő dimenziójába, ahol megtalálja előző életeit, rokonait, ismerőseit, kapcsolatait. Elhagyott érzéseit másokban fedezi fel, amint éppen felhasználják; azonos tér-időben egyszerre több élőlényben létezhet, ha apró részekből újra felépíti magát, figyel az összhangra, a szellem és a lélek elválaszthatatlan kapcsolatára.

Látom, hogy már felkészült a nagy utazásra. Pihenjen egy-két percet, majd mondja el, mit lát...

## *1. Több világot láttam már*

Úgy érzem, hogy minden, amit elmondok, már egyszer megtörtént velem... Igen... Nagyon régen... Ott álltam a lépcsőn; egy nő..., aki én voltam... Kívülről látom, mégis bennem van. Híres regényíró szerettem volna lenni attól a perctől kezdve, amikor a tanítóm megdicsért remek fogalmazásomért. Most itt állok a lépcsőn, mégsem állok, hanem álltam, és szép leírással megfogalmazom, vagyis megfogalmaztam, amit látok... láttam. Most egy regényt írok múlt időben, amikor látom magam, láttam magam...

Fürdőköpenyemre gyorsan felkaptam a tavaszi kabátomat. Bizonytalan lábakkal elindultam, hogy megmásszak három emeletet. Egy percre olyan érzésem támadt, mintha egy repülő fedélzetén lennék. Meg-meginogtam, remegtek a lábaim, és vissza kellett fognom a hányingeremet. Tudtam, hogy ez csak másodpercekig tart majd, mint mindig, amikor fölfelé megyek.

Felértem a harmadikra, de nem találtam Katie szobáját. Biztos voltam benne, hogy a 34-es az övé, de a parányi lámpát a mennyezeten egy poros ernyő mögé rejtették, ezért alig adott fényt.

Sokáig tapogatóztam, amíg sikerült kikövetkeztetnem, melyik lehet az ő ajtaja. Bekopogtam. Legnagyobb csodálkozásomra Rózsát pillantottam meg. Vörös hálóinge olyan volt,, mintha két perccel korábban vasalták volna ki. Haja vizesnek látszott, talán frissen volt koromfeketére festve.

– Mit parancsol?

Annyira zavarba jöttem, hogy nem tudtam megszólalni. Végül megkérdeztem.

– Ez a 34-es?

– Igen, ez a 34-es. Kit keres?

Nem ismert fel, pedig öt évvel korábban még a legjobb barátnőm volt. Minden nap arra panaszkodott, hogy a férje egy féltékeny, macsó gazember.

– Ó, már értem. Maga az, akivel a szerepek kiosztása után együtt kellett kávéznom a szalonban. Mondhatom, nem volt valami nagy kedve a társalgáshoz, de a kávé is sok kívánnivalót hagyott maga után, például... cukrot, zamatot, tejszínt... Á! Eltévedt. Bizony-bizony... Ha az embernek ilyen gyorsan kell váltogatnia az időt, akkor megesik az ilyesmi.

– Asszonyom nem szeretném feltartani, csak arról van szó, hogy Katie meghívott.

– Biztosan fürödni. Igen. Hát akkor csak fürödjön! Én egy hete nem zuhanyoztam. Miféle társasutazás és karmakutatás ez, ahol egyes utasoknak privilégiumai vannak, másokkal szemben meg diszkriminációt alkalmaznak? Hol itt a demokrácia? Kedves ízé, vagy hogyishívják...

– Miss Parker... Linda Parker...

– Mellesleg az én nevem Elena Lee. Kedves Miss Parker! – Különös hangsúllyal ejtette ki a nevem, mintha attól félt volna, hogy közben valamilyen fertőző betegséget kap. Nyilván zavarba esett, talán elsápadt, az én arcom pedig bíborvörösre vált. A félhomály azonban elnyelte a színárnyalatokat. Kioktató hangnemben folytatta:

– Jó, elfelejtette a számot. Idegenek ajtaján kell kopognia, és felébreszt majd másokat, sőt Jonathant is. Kérem, ne tegye! Mindenki hullafáradt. Ezen az utazáson az ember alig fekszik le, már ébreszti az óra. –

Kissé oldalra fordult, és fejével befelé mutatott.

– A férjem jó alvó; lefekszik kinyit egy könyvet, és két perc múlva már horkol. Aztán alva érkezik meg a következő életébe. De mindig a nőkön jár az esze. Beleéli magát a lelki világukba. Képzelje, mindenhová magával viszi a vekkerét. Én már egyáltalán nem alszom, olyan gyakran megyek át egyik életből a másikba. Talán ez a betegségem. Hetek óta nem szundítottam egy jót. Megkérdeztem az orvosunkat, hogy lehet ez, de azt mondta, hazudok: alszom én, csak nem veszem észre. Ekkora szemtelenséget! Az ilyen nyilván nincs tisztában azzal, milyen sokrétű, felelősségteljes, nehéz munkát végzünk. Ez már a nyolcadik társas utam, és egyetlen egyszer sem vettem félvállról, mert tiszta szívből csinálom. Az ilyen azt hiszi, hogy az orvos a teremtés csúcsa, sőt neveléssel is foglalkozik. Azt mondta még, hogy tisztességes asszony nem visel ennyi ékszert. Képzelje el! Velem beszélt így, aki Jovy Black unokája, Galja Ivanova édesanyja voltam, illetve vagyok. Tudja, mennyire imádtam a tengerpartot? Mindenféle tengernek a partját? Az alteregómmal jártam már Kuvaitban, Kubában, Máltán, Ibizán, a Kanári-szigeteken. Csak azt ne kérdezze, hogy mikor! Az idő béklyóba köti az embert. Az időjárás is ilyen, főleg akkor, ha frontra érzékeny embert kell eljátszanod. Fáj a fejed, migréned van, ingadozik a vérnyomásod. Nem tudod eldönteni, hogy igyál kávét, vagy inkább aludj egyet. Mert nem mindegy! Maga nyilván nem ismeri azt az érzést, amikor reggel felkelek, de nem tudom, hogyan kerültem ide, és mi vár rám ma. Maga még egészen fiatal hozzám képest. Nem hiszem, hogy annyi tapasztalatra tett volna szert, mint én. Nyilván ezért nem tolerálja megfelelően az átmeneti problémákat. Egyébként ezek legtöbbször megszűnnek, ha átmegy egy másik életbe.

Nem akartam azt mondani, hogy ezt én is nagyon jól tudom. De miért beszélek úgy, mintha regényt írnék? Lassan, de biztosan fogalmazok, megválogatom a szavakat. Gyakran gondoltam arra, milyen jó az íróknak, akik különböző történeteket találnak ki, és úgy adják elő, mintha velük esett volna meg. A szabadság ilyen átérzése rendkívüli módon hat az emberre, mert felszabadul, elillan belőle minden olyan, ami eddig visszafogta.

Az ajtó előtt álltam, és összefolytak a múlt különböző eseményei. Úgy éreztem, hogy egyszerre három különböző világot látok. Az egyik már régen eltűnt a föld színéről. Polgárai szinte mindig imádkoztak, közben hatalmas épületeket emeltek Isten dicsőségére. Ugyanennek a kornak volt egy másik képe. Lakosai szegények és alázatosak, elég sokat imádkoztak, de csak vályogviskókat építhettek. A harmadik világban a gazdagok a maguk számára építettek fényűző palotákat, az imádságról azonban elfeledkeztek. Ezeken a helyeken már én is jártam. Elena Lee-vel együtt, de én sohasem dicsekednék a szerepeimmel. Tehát most nem vágok vissza azzal, hogy én voltam Jovy Black és Galina Ivanovna testvére. A mostani Elena Lee akkor mindent letagadott az Állami Törvényházban, de adósságleveletem bizonyítékként mégis elfogadták, ezért nem én kerültem börtönbe. Hiába említeném ezt vagy más esetet, mert a kellemetlen dolgokat már biztosan letiltotta a memóriája.

A félhomályban úszó folyosó másik végéről egy sötét alak bakancsának egyre erősödő kopogása hallatszott. A drapériák és a szőnyegek nem voltak képesek



teljesen elnyelni; megelégedtek az érces csengés elfojtásával, mert a férfias lépések dobbanását nem tudták befolyásolni. Katie arca és alakja csak közvetlen közletről bontakozott ki. Vastag szemüveget viselt.

– Jó estét! Régóta várlak, gyere már! Majd elvezetlek, itt nehéz tájékozódni.

Mrs. Elena Lee rosszindulatúan megjegyezte:

– Jó, hogy megtalálta ezt az elveszett báránycát. Mellesleg nem biztos, hogy olyan elveszett..., és nem is olyan báránycát, mint amilyennek kinéz. Egyébként ne gondoljon rosszat rólam, kedves Linda. Jó éjszakát!

Nem akarok bosszús lenni, mert a toleranciára mindig nagy szükségem van. Ha hórihorgas betörökkel találkoztam, nem szorult össze a szívem, nem lett tériszonyom, nem remegtek a lábaim a hóval borított hegycsúcsokon sem.

Elena Lee lekezelt, megsértett, és ettől ismét hányingerem támadt.

Csak néhány másodperc telhetett el, máris a zuhany alatt álltam. Ebben az átmeneti, változó világban, gyakran előfordul időkiesés, időpörgetés, időhurok. Például bármennyire fel vagyok öltözve, egy autó belsejében fagyoskodom. Aztán strandon éget a nap, közben ismeretlen világban járnak a gondolataim.

Nem valószínű, hogy testem megizzadt volna a hosszú álldogálás-üldögélés, szerepcsere közben, mégis olyan jólesett a hűsítő víz, mint növényeknek a reggeli harmat. Megtörölköztem, felvettem a fürdőköpenyem; a fehér selyem simogatása ellazította a bőrömet; elöntött a hétköznapi komfort érzése; ezt minden átlagember szeretné egész életében megélni, megtartani. Persze nekem ennél sokkal több jutott az utóbbi időben. Olyan jelenségeknek vagyok szem- és fültanúja, amelyek csak kiskedden vagy sohanapján történhetnek meg. Ilyen nap viszont nincs a naptárban.

Ellazulok... Amikor kifújom a levegőt, minden rossz távozik a testemből, lelkemből, szellememből. Beszívom a levegőt: amire szükségem van, energia formájában megjelenik, szétáramlik bennem. Lassan ismét kiengedem. Még..., még..., még... Így maradok. Ismétlés... Már nemcsak a tüdőmből jön ki a levegő, hanem a gyomromból is. Még, még... Szabad ember vagyok.

Elsötétedett minden. A távolban halvány fény villogott, aztán egyre közelebb jött. Virtuálisan kettéosztódtam: egy férfi és egy nő teste úszott ki belőlem. Elöntött a forróság.

Magam előtt láttam egy nyári képet, ahol tombolt a hőség. A virágok kókadtan lógatták leveleiket. Gyökereik a hajnali locsolást már régen felszívták. Ha tudtak volna gondolkodni, feltették volna a kérdést: lenni vagy nem lenni? A kertész azonban minden hajnalban és késő este megerősítette őket abban a hitben, hogy a kegyetlen, kenyérsütő tüzet ki kell bírniuk, mert csak így szerezhetnek örömet a városba látogató több ezer turistának.

## 2. Megérkezés

Az Apolló-hotel sétányra néző ablakaira már nem sütött a nap. Az épület nyugati oldalát azonban záporozta sugaraival – a falak áthevültek.

A szobákban kevesen tartózkodtak, mert éppen turnusváltás volt. Akik már megérkeztek, és nem hűsöltek a tengerpartot mesterien utánzó strand napernyői alatt, a szálloda udvarán lévő fák enyhét adó árnyékába húzódtak.

A hotel udvarára begördülő, kék Suzukiban ülő házaspár szinte fulladozott a forró levegőtől. A parkolóban csak nehezen találtak helyet. A férfi egy fa lombkoronája alá tolatott be – kis híján fellökte a szeméttartót. Így a délutáni árnyék ugyan biztosítva lesz, viszont délelőtt ide tűz a nap. A madarak pedig majd „áldásukat” adják az új kocsira óránként legalább tízszer.

Kormányos Jenő jól tudta ezt, mert üdülőhasználati jogukat már kilenc éve gyakorolják. Azóta sem a madarak, sem a fák nem változtattak helyet.

Felesége, dr. Tóth Enikő negyvenhat éves kora ellenére úgy pattant ki a kocsiból, mint egy gumilabda.

– Hogy lehetsz megint ilyen szerencsétlen?! Nem vagy képes máshová állni? – kérte számon dühösen.

A közelben dolgozó két vízszelző az egyik akna körül szorgoskodott. Felfigyeltek a durva hangra. Összenéztek. Ha ilyen botrányos hangulatban érkeznek, mivé fajulhat ez egy hét alatt?

Kormányos Jenő nem hagyta, hogy neje kioktassa.

– Önagysága megmondaná, hová álljak, amikor sehol sincs hely?! Ha nem festetted volna magad otthon egész délelőtt, nem turkáltál volna kiborulásig a szekrényekben a ruháid között, akkor jóval előbb ideértünk volna.

– Te meg két órát mostad ezt a rohadt kocsit, és csak azután szedted össze a cuccod!

– Jaj, de érdekes! És ki ment át háromszor a kedves Zsuzsi szomszédhoz pofavizitre, sőt fenékvizitre? „Jaj, édesem, melyik ruci áll jobban nekem? Ez a kék, vagy inkább ez a piros? Melyik emeli ki jobban a formás popsimat?”

Enikő nem akart kiabálni. Sértegető kedve a kocsit „kazánházában” izzott fel, de elhamvadt a szabadban.

– Nem dumálok veled többet. Felmegyek, te pedig hozd utánam a csomagokat!

A vízszelzők ismét dolgozni kezdtek. A pulykavörös arcú asszony egy retiküllel a kezében éppen előttük haladt el.

Jenő nem szokott hozzá a fizikai megterheléshez. Magyar-történelem szakon végzett Debrecenben; két éve igazgatóként dolgozik egy szakközépiskolában.

A kocsitól a liftig ötven-hatvan méter volt a távolság. A második emeleti 23-as apartman és a liftajtó harminc méterre lehetett egymástól. Legalább tízszer megjárta ezt az utat. Barna pólója teljesen átizzadt, lábszárán folyt a víz.

A hallban huszonegy fok volt; a légkondicionáló tökéletesen működött.

Leült az egyik márvány asztalhoz, és komótosan kitöltötte a két bejelentőt. A szobában már bekapcsolta a légkondit, de kell egy fél óra, hogy majd ott is ilyen friss levegőbe burkolózhasson. Enikőhöz egyelőre nem akart visszamenni. Hadd fújja ki a mérgét! Hirtelen haragú, de szerencséire nem tart sokáig. Egyetemi és há-

zas éveik alatt alaposan kiismerték egymást. Azóta elvesztegetett időnek tartják a veszekedés minden percét, most mégis... Energiát von el az embertől, negatív nyomokat hagy maga után.

Enikő a bőröndök és szatyrok tartalmát igyekezett helyre rakni. Egy részük már bekerült a szekrénybe, a fürdőszobába, a tévé mellé, az asztal alá, a hűtőbe. Gyümölcsöt, tartós élelmiszert bőven hoztak. A fridsider monoton zúgással vette tudomásul, hogy dolgoznia kell; reggel óta nyilván csak néhány órát pihenhetett, mert megérkezett a váltás.

Jenő szó nélkül pakolta el saját holmiját. Pólóit, trikóit és két ingét betette a szekrény polcára, majd beakasztotta a nadrágját. Közben eszébe jutott, hogy két sortja felesége bőröndjében van. Kivette, behelyezte a pólók mellé.

Több mint két évtized alatt tudata olyan radarként működött, amely kimutatta a feszültség csökkenését.

– Eni! Elnézést, hogy megkérdem: bevetted a gyógyszert?

Felesége éppen egy összehajtogatott fekete kardigánt helyezett el akkurátusan a szekrény polcára. Természetes hangon válaszolt, sőt némi kedvességet mutatott:

– Igen, szívem. Tulajdonképpen azért jöttem fel egyedül, hogy lecsillapodjak. – Elindult Jenő felé, aki már néhányszor átélt ehhez hasonló jelenetet. Ahogyan a szerelmes filmekben szokás, ő is tett néhány lépést. Átölelték egymást.

– Ne haragudj, már megint úgy kiabáltam, mint egy tahó!

– Nem történt semmi. Csak arra emlékszem, hogy én voltam durva. Te bocsáss meg nekem!

Enikő elnevette magát.

– Olyan aranyos vagy – mondta. – Úgy nézel rám, hogy nem érdemlem meg.

– Próbáld meg kiérdemelni. Szerencsére igen régen produkáltál ilyet, és ez jelentős fejlődés.

– Sajnos sok mindent nem lehet kitörölni az életemből.

– Ha nem lett volna *ilyen* közös múltunk, akkor sohasem ismerkedtünk volna meg.

Jenő mindig udvariasan viselkedett, amikor feleségével megbeszélte valamit. Ha a több mint két évtizeddel ezelőtti, problémás helyzetekben sikerült Enikőt lecsillapítania, akkor most miért ne tenné meg.

– Szerintem már évek óta nem veszekszünk annyit, mint korábban. Zsuzsi lányunk persze nem veszi észre, mert kialakult benne egy feltételes reflex, amit az jellemez legjobban, hogy a sérelmeit rajtunk vezeti le, vagyis hangoskodik, lázadozik.

– Úgy beszélsz, mint egy pszichológus – állapította Enikő.

– Köszö, de te vagy az igazi pszichiáter. Na, mit mondott a főnököd legutóbb?

Mindketten kórusban ismételték:

– Nélküled zagyvaság lenne a pszichológia!

Jenci hozzátette:

– Nem biztos, hogy értem, de egy jó főnöknek minden szava szent.

– Ez most a tudatalattidból jött, mert te is főnök vagy. Tulajdonképpen kijelentted, hogy szerinted a kollégáid ezt gondolják rólad.

– Úgy van! – Jenci egy puszit adott feleségének, aki mohón viszonzta. – Nagyon klassz itt a levegő, jól működik a légkondi, de most inkább mégis szeretnék lemenni a wellnessbe.

– Már teljesen rendbe jöttem. Melyik fürdőrucimat vegyem fel?

– Ha lehet, a pirosat, mert az hozza ki legjobban a karcsúságod. Zsuzsika is azt mondta, vagy nem?

Lerogytak az ágyra. Olyan jóízűen nevettek, mint sok évvel ezelőtt, amikor Karcsi fülét anyja hasára tapasztotta, és reménytelenül hívogatta a nem létező kistestvérkéjét: „Gyere ki, Picike!” Ez a vidámság annyira megtetszett a fiuknak, hogy még utána nagyon sokszor elismételte.

– Tökéletesen csak téged tudlak szeretni – mondta Jenő, amikor felálltak, majd egymás szemébe néztek. Aztán hozzátette: – Miért nem tudok beléd bújni, mint puha bundába, és kezem kidugni kezed között? Vagy inkább azt kérdezem, hogy kinézhetnék-e a szemedben...

– Ezt már többször hallottam, és nincs kedvem a bundához, a szemem meg nem adom kölcsön.

A piros fürdőruha a nagy rendetlenségben csak percek múlva került elő.

Korábban azt állítottam, hogy szeretek a lélekolvasóba járni; ez tényleg így van. Amit nagyon hiányolok: nem lehet a programból kilépni, gyorsításra sincs lehetőség, és gyakorlatilag semmin sem tudok változtatni – mindent előre programoztak.

Most is szeretném bezárni ezt a jelenetet, mert egyre giccsesebb lesz. Az ilyen stílus zavar, mert nagyon mesterkéltséget mutat.

Hazugságok, verekedések, háborúk helyett én is elfogadnám ezt a stílust, de sajnos ezek a gonoszságok léteznek, nem lehet lecserélni őket. Mindent el kell fogadnom, túl kell élnem, akár tetszik, akár nem.

A lélekolvasónak elsősorban a jó oldalát látom. Akkor engedem el magam, lazítok és boldog vagyok, amikor lélekemelő, pozitív jelenetben találom magam. Nem igazán érdekel, hogy valamelyik előző életemben már ugyanez megtörtént vagy megtörténhetett volna. Az itt és a most, a *carpe diem* szellemében élem át a szerelmet, a gyönyört és vágyaim beteljesülését.

### 3. Közös képviselő

A lift nyomógombja szerint a hotel mínusz első szintjén található a wellness részleg: masszázs, három medence, sókamra, infrakabin, szauna.

A tágas csarnokban meglehetősen kevesen fürödtek. Turnusváltás napján, fél hatkor ez az állapot megszokottnak tűnhet. Az udvari ágyakon és székeken azonban legalább húszan lubickoltak a lemenő nap sugaraiban. Most már elviselhető volt a hőség.

Szokás szerint először a sókamrába mentek. A só negatív ionokat tartalmaz, ezért jó hatással van az idegrendszerre, például oldja a feszültséget. Használni papucs nélkül, száraz ruhában szabad. Amikor beléptek, látták, hogy a bent ülő két középkorú férfi és két nő nem tartotta be az előírásokat. Fürdőruhájukból szinte csöpögött a víz.

Leültek. Enikő behunyta a szemét, de nyilván szakmai füllel hallgatta a szóke, elhízott asszony kiselőadását.

– Nem, rosszul tudjátok! Legjobb foglalkozás a közös képviselőé. A mi huszonegy lakásos épületünkben hat év alatt legalább öten képviselősködtek. Az egyikük szóttanul és nyom nélkül tűnt el. Nem, nem gyilkolták meg. Mivel két aláírás kellett a pénzfelvételhez, nagyobb összeget nem tudott leemelni, de egy csomó adósságot hagyott ránk. A megválasztott új emberünk minden hivatalos szervvel keresette a régi pasast. Elutasították. Lelépett, nem végezte el a munkáját, mégsem követett el bűncselekményt. Nem lehetett felelősségre vonni. Ezért jó ez a foglalkozás! Na, szóval beletelt egy év, amikor előkerült: szabad akaratából, véletlenül. Semmire se akart visszaemlékezni. Nem lett meg a könyvelés. A második emberünk ezért nem vállalta tovább. A harmadik nagyon szép pénzért kicseréltette a négy lépcsőház ajtaját. Magas összeget utaltatott át egy kft-nek, majd levélben közölte, hogy egészségügyi okok miatt lemond. Szerintem a vállalkozóval felezték a pénzt. A negyedik képviselő nem értett szót az ellenőrző bizottság tagjaival, tiltakozott, mert minden lépését ellenőrizték. Elszámolni nem tudott, nem is akart. Ezért a közös költséget sokan nem fizették. Van néhány cég az épületben. Ők se fizettek; több millió a hiányunk.

Enikő Jenci felé fordította a fejét. Bal kezének mutató ujjával megvakarta az orrát. Ezt a jelzést férje már régóta ismerte. Ha valaki beszéd közben időnként az arcához nyúl, szeme alját húzgálja, vagy hasonló metakommunikációs jeleket használ, ösztönösen arra utal, hogy nem mond igazat.

– Hihetetlen és felháborító – reagált erre a zöld fürdőruhás nő, akinek szinte minden ujján gyűrű volt.

„A víznek teljesen mindegy, ki ül benne, egyformán gyógyítja. Ha ezek arany ékszerek, akkor a széfben lenne a helyük, ha csak gagyik, akkor meg minek hozta be, úgylis beroszsdásodik.” – Jenő reagálása szubjektív, mégis tárgyilagos volt.

– Ez még mind semmi! Itt van az ötödik Kákánk, vagyis közös képviselőnk. Bocsánat, szerencsére már nincs itt, mert nagy nehezen menesztettük, de amikor még megvolt, hű, az anyja nemjóját! Az aztán igazán piszkos dolgokat csinált. A közgyűléseket szabálytalanul vezette le, a jegyzőkönyveket ő írta meg a saját szája íze szerint. A hitelesítő meg két haverja volt. Olyan is belekerült a szövegbe, ami el



se hangzott. Az éves beszámolóban a számvizsgáló bizottság tagjai hibákat találtak.

– Innentől kezdve hadd meséljem én – vágott közbe a nő mellett ülő férfi. – Akkor éppen én voltam a közgyűlésen. Robika – így hívják a bizottság elnökét – elkezdte sorolni a számszaki hibákat. Mit gondoltok, hogyan reagált erre „őképviseletősége”? „Megvonom öntől a szót, mert amit mond, nem tartozik a napirendi ponthoz.” Hogy a k...a életbe ne tartozna már oda! Jaj, bocsánat – a szájára ütött – , de így hangzott el. Mások még csúnyább szavakat használtak. Erre hagyta tovább beszélni, viszont Káká úr majd nem írja be a jegyzőkönyvbe! Néhányan diktafonnal rögzítették a gyűlést, és bekiabálták, hogy meglesz a szöveg! Robika minden tavalyi tényszámot összevetett az ez évi tervezettel. Nagy differenciák voltak. Lantos Sebestyén kákánk, aki a kákán is csomót keres, főúri hangon sokszor félbeszakította: „Térjen a tárgyra, kérem!” Mindenkit hülyének nézett. Hát Robika mást se tett, csak a témáról beszélt. Könyvelő a foglalkozása. Igazán ért az ilyesmihez. Káká úrnak négy hónap alatt nyolcvanhét emailt küldött. Volt abban minden. Miért nem továbbította a fizetési felszólításokat? Miért nem tart fogadóórákat? Miért nem válaszolt a levelekre? Ebből arra következtettünk, hogy több hónapja egy szót se váltottak egymással. „Természetesen hazugság az, amit ön mondott. Itt és most megvonom öntől a szót.” Egy ember kivételével mindenki a beszámoló ellen szavazott. Akkor a Káká úr mondott három nevet: innentől kezdve ők alkotják az ellenőrző bizottságot. Szavazzuk meg! Az ötödik napirendi pont szerint a Kákát kellett volna újra megválasztani határozatlan időre. Dehogyszavaztuk meg! Volt aztán ribillió! De végül elértük, hogy azonnal lemondjon. Persze majd jön helyette egy rosszabb. Bárkinek megéri – semmi felelősség. Hányszor mondtam már: ennél lejjebb nincs, aztán mégis van! Megvontuk tőle az aktuális havi tiszteletdíjat. Ez semmiség ahhoz a sok bosszúsághoz képest, amit okozott. Például nem adott át egyetlen szál papírt se!

Jenő megfogta Enikő kezét, és ennek jelzés értéke volt.

Amikor megérintették egymás kezét, titkos jelet továbbítottak. Tudatalattijuk ezt a korábban átélt kapcsolataik során rögzítette, és most is elő tudta hívni. Számos ilyen jelük volt még, amelyet tudatuk mindig akkor hívott elő, amikor erre szükség volt. Arckifejezések, ujjak mozgatása, pislogás, kéz- és lábmozgás, egyes szavakhoz hozzágondolt saját jelentés-jelzés, fejmozdítás, testmozdulatok...

Pókerezéskor minden gyanún felül áll, ha egy nő belelát valaki kártyáiba, és annak háta mögött titkos jelekkel továbbítja szerelmének a lapállást. Jenőnek egy pillanatra úgy tűnt, hogy ilyen helyzet már valamikor előfordult. Ilyen *déjà vu* érzést minden nap átélünk, még akkor is, ha nem mindig tudatosodik bennünk. Érzékszerveink nem tökéletesek, mert olyat is előidézhettek, amik valójában nem történtek meg.

## 4. *Nem viccelek!*

Zuhanyozás után a szaunába mentek, ahol egy négyfős társaság az üdülési jog előnyeiről és hátrányairól vitatkozott.

– Én már kiszámítottam, hogy a belépési összegért nem tudnék harminc évig üdülni ilyen extra helyen – mondta a pocakos férfi.

– Ne felejtse, hogy ehhez még hozzájön minden januárban a borsos fenntartási díj – replikázott a kék fürdőruhás, idősebb nő, akinek a jobb vállán egy tetovált skorpió „heverészett”.

– Amíg van miből fizetnem, nincs baj! Ha nem cserélem el a szoboszlói nyaralásomat, akkor sohase jutottam volna el a Kanári-szigetekre, Svájcba, Rómába... és hol is jártunk még..., na, mondjad már...!

A pocakos nyilván a mellette ülő, bikinis feleségét bízta, akinek az oldalán és a hasán begyűrűztek a zsírpacnik.

– Biztosan Prágára gondolsz – tette hozzá.

– Hát persze – csapott a combjára, mintha valami nagyon okosat mondott volna; csodálkozását csak így tudta kifejezni.

Enikő próbálta elterelni a figyelmét, nehogy ismét előjőjön belőle a pszichiáter, és elkezdje analizálni őket. Persze egy-két mondatból legtöbbször csak hamis következtetést lehet levonni. Jenőre nézett, aki tekintetével jelezte, hogy türelem, ezt is ki kell bírni.

– Arról is beszélhetnénk, hogy még most se szoktál le a cigiről, pedig hányszor megígérted.

– Majd holnap megváltozok. Igaz, tegnap még ma akartam megváltozni.

– Mindig ilyen viccekkel ütöd agyon a fontos dolgokat.

– Één? Één viccelek?! Na, figyeljete! A dohány cianid vegyületeket, kátrányt, benzolt, metanolt, ammóniát, kén-dioxidot, szén-monoxidot tartalmaz. Mindez tüdőrákot, érbetegségeket, fulladást, gyomorbajt okoz. Mellesleg te meg iszol. Mind a kettő betegség. Én jobban függök a cigifüsttől, mint a kormánytól.

– Éppen ezért elég hülye vagy. Nincs akaraterőd, kitartásod.

– Nem baj! Ez az én életem. Szerencsére mindig van a bankkártyámon pénz. Mindenre, amit és akit megkívánok. A dohányzás nagy mennyiségű szabad gyököket szállít, de ezeket a C-vitamin képes lekötöni. Zabálom bőven.

– Fölösleges, mert egy-két órán belül kipisiled.

– Na, ja! Mellesleg a tudatos felkészülés nagyon fontos része a leszokási tervnek. Szigorúan betartom, hogy zuhanyozóban, szaunában, folyó vízben, szénarakáson ülve, ágyban fekve, benzines hordón állva sohase cigizek. Különben is, azt mondta az apukám... Na, most figyelj! Ha az ember elmúlt hatvan éves, és reggel úgy ébred, hogy nem fáj semmije, akkor biztosan meghalt.

Óriási a hahota. Aztán a „nikotinos” férfi hozzátette:

– Tudom, hogy a betegség mindig vágtatva jön, de poroszkálva távozik. Tudom, hogy néha a szívem igrékszik a számon át menekülni, mégis jól érzem magam. Ez a beszélgetés tovább tartott, mint kellene.

Vihogás és hangzavar.

Jenő teste már teljesen átizzott. A feleségétől tanult módon megpróbált alfa állapotba kerülni, hogy agyával elhitesse: nincs melege, jól érzi magát.

Vagy mégsem? Az autópálya szélén álló kocsiban ül fürdőruhában. Körülötte tombol a vihar, kegyetlenül hordja a szél a havat. Minden oldalról sűrű, átláthatatlan, mozgó fehérség veszi körül. A hőmérséklet mínusz két fok. Sajnos ez az állapot még addig sem tartott, ameddig kigondolta. Ha tüzes a bőrünk, forr a vérünk, akkor holmi fantáziaképekkel nem lehet becsapni.

Úgy látszik, mindenki magával hozta üdülni a betegségét – gondolta Enikő. Vajon hány paranoiás vagy pszichopata lehet itt?

Tekintetével jelzi férjének, hogy ennyi elég volt.

Éppen most zuhanyoznak. Közben – kissé oldalt – három középkorú férfi vicceket mesél.

– „Láttad Klári bundáját? Ki tudja, hány állat kellett hozzá!” „Csak egy. Az is egy pénzes, öreg pasas volt.”

– Nagyon klassz, de ezt hallgassátok meg. Két moszat beszélget. „Maga moszat?” „Nem, nekünk mosógépünk van.”

Jenő testének jólesik a hűsítő vízszugár. A fürdőhab buborékjai csilingelve rohannak a lefolyóba.

Egy tíz-tizenkét éves fiú kiabál, és csapkodja a vizet a kinti, árnyas medencében. Aztán hirtelen felszalad a lépcsőn, ugrik néhányat. Az utolsó olyan szerencsétlenül sikeredik, hogy elterül a térkővel kirakott járdán. Néhány pillanat múlva szűkülve felül, jobb könyökét rémülten nézegeti, és elkezd bömbölni.

Enikő odalép, leülteti egy napozószékre. Int férjének, aki hátulról erősen lefogja a gyermek vállát. A doktornő eltereli a sérült figyelmét, feltesz néhány kérdést, megtapogatja a fájós testrészt. Aztán váratlanul nagyot lök a fiú könyökén, aki felsikít.

– Hol vannak a szüleid?

– A szobájukban.

– Hol van a cuccod?

– Az a sárga póló az enyém.

Enikő két mondatban elmondja neki, hogy kificamodott a könyöke, helyre kellett tenni.

– Felkötöm a pólóddal a karod. Jó lenne néhány órát pihentetned.

– Köszönöm szépen, doktor néni!

– Miből gondolod, hogy orvos vagyok?

– Szerintem ezt egy *normális* ember nem tudta volna így megcsinálni. Már nem fáj.

Enikő elneveti magát.

– Honnan jöttetek?

– Máriagyúdról. Siklóshoz tartozik.

– Tudom. Híres zarándokhely. Minden Mária-napon és jelesebb katolikus ünnepeken búcsút tartanak. Egy évben akár huszonötször is.

– Hát... A doktor néni mindent tud.

Egyszer egy hiperaktív gyerekkel foglalkozott, aki többek között így okosko-



dott. „A téli hónapok *hó napok*, mert esik a hó, de a nyári hónapokra azt kellene mondani, hogy *jó napok* vagy *nap-napok*. És milyen furcsa! Nyáron is mondják, hogy *megettört a jég*.” Vajon ez miért jutott most eszébe?

– Oltári klassz itt lenni! Apu és anyu elcserélte a *jegyet*, mert a Kékesen már voltunk kétszer, Siófokon, Pesten és Bécsben egyszer. Itt nagyon klassz: fürdés, fejesugrás, szauna, sóbarlang, csúszdák, pálmák, fagyi, vattacukor... ja, és doktor néni, doktor bácsi.

– Én Enikő néni vagyok, ő a férjem, Jenő.

– Én meg Vilmos vagyok, de a barátaimnak csak Vili.

– Figyelj, Vili! Én nem vagyok orvos. Tanárként dolgozom.

– Az tuti jó, mert akkor holt ziher, hogy jó tanár tetszik lenni... Bocsánat, de felmegyek pihenni a szobánkba. Még egyszer köszönöm szépen. Csókolom.

A jegenyefasor mögött már lenyugvóban volt a nap; sugarai hosszú árnyékokat rajzoltak a tarka rétre. Fák, bokrok, néhány sápadt napraforgó, két elszáradt kukoricaszár sziluettje vetítődött az alkalmi focipálya fűvére. Legalább húszan rúgták a labdát – mezítláb, mert drága volt a cipő, és a játék hevében biztosan megsérült volna.

Jenő volt a legfürgébb, ha a labda közelébe került. Most is sikerült kicseleznie a hórihorgas Kemenes Lalit, de az a lábával utánanyúlt.

A tanító a sípjába fújt.

– Lali, hallod! Még egy ilyen és kiállítalak, de holnap se fogsz játszani. Tizenegyes!

Mindenki azt kiabálta, hogy Jenci rúgja. A két táska által határolt kapuba Sanyika állt be, akiből mindig kicsordult a túlzott önbizalom; most is kihívóan nézett Jenőre. Sőt, mindkét öklével verte a mellét, össze-vissza ugrált, és jellegzetes orrhangján kiabálva lelkesítette magát.

Jenő nagy gólt akart rúgni. Nekiszaladt a labdának, de sajnos elvesztette az egyensúlyát. Jobb karjával némileg sikerült enyhítenie a zuhanást. Éles fájdalmát érezte. Nem tudott felállni. Az égen gyászoltak a felhők, és bánatukban körbeforogtak.

A tanító kezdte élesztgetni. Minél inkább magához tért, annál jobban szűkölt, fájdalmában. Felültették. Tanítója tapogatta a könyökét, majd egy hirtelen mozdulattal helyére tette a kificamodott karját. Még messze volt az éjszaka, de Jenő már meglátta a csillagokat. Sírva fakadt, aztán rövid időn belül megkönnyebbült.

– Köszönöm, doktor bácsi...

A fiúk hangos nevetéssel vették tudomásul, hogy Jenci teljesen magához tért, mert már viccelni is van kedve. A tanító megsimogatta a fejét; olyasmit mormolt, hogy nem kell mindenáron mindig gólt rúgni.

## *5. Mégis jártam ott?*

Hatalmas fa árnyékában ülök. Jobb karomból egy nyílvessző áll ki, éles fájdalom járja át egész testem. Nyüszítenem kellene, mert elviselhetetlenül gyötör a kín, de egy katona, mindent elvisel. A halált is. Ki kellene húznom; ahhoz erő és bátorság kell, bennem pedig még az elszántságra utaló akarat is gyengélkedik. Nem, ez nem halálos seb. Ha nem fertőződik el, akkor hamarosan ismét mehetek a harcmezőre a rómaiak ellen.

Váratlanul egy fiatal leányt pillantok meg, aki szintén felfedez, megretten, el akar szaladni. Szólok hozzá, és hívom magamhoz, segítségét kérve. Visszafordul, bátortalan léptekkel megindul felém. Elkapom tekintetét, szavaimmal biztatom. Hirtelen rántással megszabadítom magam a nyílvesszőtől, nem érzek nagy fájdalmat. A lány alsószoknyájából kihalás egy csíkot, hosszú, szőke farkocskát késemmel levágja, elszorítja vele vérző karomat... Bekötözi a sebet. Azon töprengök, mit mondjak neki. Talán minden nő ilyen: segítőkész, anyáskodó, szeretettel, kegyelemmel teljes. Nem vesz fegyvert a kezébe. Most a lány egy cserépedényben hideg vízzel kínál. Mohón iszom; visszatér belém a fizikai erő. Felállok. Mit adhatnék cserébe ennek a lánynak vagy asszonynak? Nincs aranyam, keszkenőm, ékköves gyűrűm. Nem hozhatom ide Burgundia kertjének virágait. Meghajlok az nagylelkű ismeretlen előtt..., és megköszönöm: Merci...

Nagyon sokszor álmodtam olyan helyekről, ahol biztosan nem járhattam. Egész jelenetek játszódtak le. Nem akartam elhinni, miután felébredtem. Ez a reinkarnáció? Néha az emberek olyan egoisták, hogy csak az aktuális világban hisznek. Olyan ez, mintha ököllel vernék a mellüket: „Csak mi, csak mi vagyunk életképesek!” Miért van az, ha találkozunk valakivel, hajlamosak vagyunk első látásra véleményeket alkotni róla, holott nem ismerjük. Vagy mégis? Mintha már láttam volna valahol, valamikor. Megérezzük az ember negatív vagy pozitív kisugárzását.

Olvastam olyan könyveket, amelyekből megtudtam, hogy minden cselekedetünk következménnyel jár. Ami a világban történik, az maga is következmény, tehát valamilyen oknak az okozata. Cselekedeteink kihatnak későbbi életünkre. Ha valaki haldoklik, előtte szeretne elrendezni mindent maga körül, bűnbocsánatot kér, mert érzi, hogy ettől függ a további sorsa.

Remélem, hogy szüleim nagyon szerették egymást, és szerelmük tökéletes gyümölcse vagyok. A boldogság útján haladok előre, vagy...?

Mindenki tudja, hogy a jó és a rossz nehezen különböztethető meg. Minden attól függ, hogy életünk melyik pillanatában találkozunk vele. Talán attól is, milyen hangulatban vagyunk, mi hajtja tetteinket.

Nem félek a villámtól, a természet nem bánt. Ha én tisztetem, ő is tisztel engem. Lehet, hogy ez az én saját törvényem, de betartom, és szépen működik.

Most valami mégis azt súgja, hogy sokkal több és különb vagyok, mint amit egyszerű vadász külsőm sugall...

Hatalmas park közepén egy feketeszőrű lovat vezetek. Körben illatos virágok,

bokrok. Megállok, barátságosan megveregetem az állat oldalát. Olyan melegség tölt el, mintha egy nő bársonyos bőréhez érnék. Tenyeremen, karom izmain, majd egész testemen végighullámszik ez a kellemes érzés; eljut a fejem búbjáig, ahol hirtelen irányt változtat, majd szétsugárzik a talpamig. Az átélés szerteszét folyó, lendületes és már követhetetlen...

Aztán ködfátyol borít el mindent, majd hideg szél söpör végig a parkon. Didegve állok. Kedvenc lovam eltűnt. Lábamon nemez csizma, hosszú, fehér bundát viselek, vállamon vadászpuska. A fenyők nagyon értik a szelek nyelvét, mert minden fűjásra mély fuvolahangon válaszolnak. A közeli kerítéshez megyek, melynek vasrácsain át látom, hogy egy szakállas öreg tördeli a fákról a száraz gallyakat. A kertnek az a része is az én tulajdonom. Puskámat a tolvajra emelem. Úgy célzok és lövök, mint egy álló őzre.

– Ha szegény az ember, fagyjon meg! – mormolom magam elé elégedetten.

Eltűnik a képsor, és egy másik jelenik meg. Rongyos ruhába öltözött asszony egy fényűző lakoma maradékát szedi le az asztalról. Zsákja feneketlen, nyomtalanul nyeli el a húsokat, tortákat, szendvicseket, gyümölcsöket. Egy pálmafa mögött állok, mégis észrevesz. Fegyverem leteszem a földre, nehogy elriasszam. Közelebb lépek – arca tele van ragyával, remeg a félelemtől. Megfogok egy tortát, beledobom a zsákjába. Váratlanul engedélyt kér, hogy a jelenlétemben lefeküdhessen egy kicsit, mert lábai két éjszaka nem pihentek, szemeit nem hunyhatta le, mert üldöztek.

Hosszú ideje nem evett, nem ivott, csatamezőn megsebesült, amikor egy nyílvessző felsértette a bal felső karját. Ez a nő valamikor férfi volt. Honnan tudom, ha ezt nem mondta el?

Most azt látom, hogy egy fehér ruhás kislány fut a patak melletti virágos réten. Kezében kis kosárka, melyet gyümölcsökkel zsúfolt tele. Hirtelen megbotlik, és elterül a fűben. Kosara messzire repül, a gyümölcsök szerteszét szóródnak.

Ennek a lánykának az élete már gyermekkorában tele volt kudarccal; nem tudta, hogy van számára is örökkévalóság. Tanulmányozza majd az összes világvallást; zálogházban becsüs, pénztáros, napszámos, pincér lesz. Tudósok írásait olvassa, szenvedélyes érzéseket él át; felismeri, hogy egész lénye valójában szent szellemiség. Küldetéstudata van; regényeket, novellákat ír; velük együtt akarja megváltoztatni azoknak a gondolkodásmódját, akik még szépirodalmat olvasnak a banki kivonatok helyett. Belép a művészi világba; az Úr segítségével felülemelkedik testi-lelki mivoltán, és egyedülálló szintézist hoz létre az új világban. Szenvédéllyel éli át a gyönyöröket, nem fél a gyötrelmekről, a halandóságtól, szeretne eljutni a halhatatlanságig, a menedéket adó isteni oltalomig. A hit a láthatatlanban való meggyőződést jelent; elfogadja, hogy a látható világ a láthatatlanon keresztül valósul meg. Bonyolult ez annak, akit nem bigott módon neveltek Isten tiszteletére. A túlzottan vallásos ember azt hiszi, hogy képes lenne egy rablógyilkost is jó útra téríteni. Egy ilyen természeténél, családi neveltetésénél fogva erényes és szűzies kis-asszonyt nekem kellett volna feleségül vennem, de sohasem adtam neki olyan jelzést, mely bizakodásra adott volna okot.

## 6. *Elmenekülök innen*

Az udvaron a nap utolsó sugarai kellemesen simogatják az ember bőrét. Egyetlen zavaró tényező akadályozza, hogy a napozóágyakon nyújtózkodók teljesen ellazulhassanak. Egy ötfős csoport mindenáron be akar kerülni a nap legfontosabb eseményeit regisztráló, képzeletbeli jegyzőkönyv lapjaira. Egy apa a fiát a társaság közepére állította, és előre megtanult, viccesnek tartott bemondásokra biztatja.

– Mondjad csak, Zsoltikám!...

A gyerek nem marad adós. Gyorsan elhadarja:

– Ismertem egy olyan csúnya nőt, hogy amikor a fényképét átküldte emailben, felismerte az antivírus. A nő olyan, mint egy olimpiai aranyérem: harcolnod kell érte, aztán egy életen át lóg a nyakadon. Dédanyám olyan öreg volt, hogy amikor rászóltam, viselkedjen korához illően, meghalt.

A felnőttek reakciója a nevetéstől a hangos kurjongatásig terjed. Micsoda kakofónia!

– Tovább is van. Mondjad még!

– Megházasodott a munkamorál, elvette a munkakedvet. Annyit olvastam a szesz és a dohányzás káros hatásáról, hogy elhatároztam, abbahagyom az olvasást. Akkor van mindenki a helyén, ha a férj autót vezet, a feleség háztartást vezet, az anyós áramot vezet.

Enikő úgy érzi, hogy a lelki sivárság őskorának sötét árnyéka borította el az előbb még napfényes parkot. Hályogot sző a kacagók szemére, behatol a fülükbe, és eltorzítja az agyukat. Hány millió évnél kell eltelnie, hogy homo sapiens legyen belőlük? Miért kell egy kisgyerek egészséges gondolkodását megrontani csak azért, mert egy hóbortos apa és néhány trágár barátja tarkóig akarja húzni a száját?

Jó lenne átrepülni egy elképzelt világba. Szinte észrevétlenül váltott át arra a szövegre, amit másoknak is mindig ajánlott relaxáláskor.

Nyugodt, energikus, vidám vagyok. Békében és megértésben élek mindenkivel. Minden helyzetben megtalálom a jót, a szépet, a hasznosat. Elfogadom, becsülöm embertársaimat. Szeretem az embereket, szívesen segítek rajtuk. Vidám, boldog, szabad vagyok. Minden perc szépségét felismerem. Képes vagyok a feltétel nélküli szeretetre. Érzem, hogyan áramlik bennem az életenergia, örülök létezésemnek. Nyugalmi állapotomat önmagamban találom meg. Bízom magamban, tudásomban, cselekedeteimben. Elfogadom a változásokat, rugalmasan reagálok rájuk. És jó, és ez nagyon jó nekem. Béke uralja lelkemet.

Fülében visszhangzottak Enya különleges dalai, amelyeket a terápiás foglalkozásokon együtt hallgatott betegeivel.

Lila buborékok úsztak el a szeme előtt, aztán megemelkedett alatta a szék. A keleti szél hirtelen jött fuvallata magával sodorta. Olyan érzése támadt, mintha drogot nyelt volna. Sohasem kísérletezett vele, de páciensei meséltek már különböző „utazásaikról”, amikor megszűnt a földi tér és az idő.

Teljes világosság volt, amikor kinyitotta a szemét.

Egy tágas kocsiban ült. Bundáját éppen most vetette le, és a hátsó ülésre dobta. Lábán téli csizma. Ahogy végigmérte magát, úgy tűnt, hogy fekete lovaglónadrágja jól kiemeli karcsú alakját, kékes pulóvere remekül illik szőke hajához. Kucsmáját ölébe tette. Örömtelen, robottal teli életére gondolt; képszerűen látta magát az irodában, amint a számítógép előtt görnyed; fáradt szemei könnyeznek. Már legalább nyolc éve, hogy minden terve kifakult. Főnöke megállt a háta mögött, és mint egy papagáj, artikulálatlan, éneklő hangon ócsárolta a munkáját. Bevett egy nyugtatót, kávét ivott utána. Olyan, mintha ébren aludt volna.

Szerencsére gyorsan elúszott a kép.

A kocsit egy férfi vezeti. Igen, ő a férje. Rohangálásból, telefonálásból, parancsolgatásból áll minden napja. Nagyon gyakran megalázza Améliát; ezt drága virágcsokrokkal sem tudja feledtetni. Igazi macsó típus. A nő csak azért létezik, hogy ékesítse, elviselhetőbbé tegye férje minden egyes napját. Parancsolója létbiztonságának eszköze, díszje a családnak, éke a társasági életnek. Fogadásokra, partikra jobbán asszonyával vonul be, és annak szépségét, eleganciáját felhasználva köt üzleteket. Kereskedik, utazik, felszámol, leszámol, kiszámol, közben idegbajos, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy szeretné. Az igazi szeretet, szerelem, törődés, gyengédség úgy hiányzik belőle, mint savanyú szőlőből a cukor.

Amélia belezuhant a sötétségbe, arcát egyre mélyebbre fúrta a láthatatlanba; lelkében eluralkodtak a kételyek, hullámokat vertek a vétkek, amelyeket nem követett el, uralkodója mégis megbüntette érte.

Ha nem indul el azonnal biciklizni, beveszi az összes gyógyszert. Ám akkor ismét bekerül a pszichiátriára. Kimossák a gyomrát, közben fájdalmas sikongások közepette gyűri szájába a lepedőt.

A biciklizés felszabadítja érzéseit, megtisztul a rátelepedő, igazságtalan rágalmaktól.

– Tudod-e, miért kell koccintani? – teszi fel váratlanul a kérdést férje, Rafe.

– Nem tudom, sohasem gondolkodtam ezen.

– Azért, hogy mind az öt érzékszervünket bevonjuk a tökéletes harmóniába. Megérintjük a poharat, megszagoljuk az italt, megnézzük a színét, megízleljük. A hallás az egyetlen, ami kimarad, kivéve, ha koccintunk. Persze van még egy érzékszervünk. Ez a férfinak és a nőnek nem egyforma.

– Idétlen vagy.

Rafe gyakran kutat a táskámban, a zsebeimben, vizsgálgatja a ruhámat, ellenőrzi az emailjeimet, behatol az intim szférámba. Ha nincs bizonyíték, akkor vesztesnek, becsapótnak érzi magát. Elbizonytalanodik, nincs önbizalma.

Rettenetes érzés, amikor ok nélkül, apró dolgokat felnagyítva megvádol. Fals tényeket egymás után rakva próbál valamit bizonyítani. Persze az okok és az okozatok logikailag egyáltalán nem kapcsolódnak össze. Miért intettem, amikor az utca túlsó oldalán megláttam azt a férfit? Mikor és hol találkozom vele, mióta ismerem, mi a jobb benne, miért szeretem? – dőlnek a kérdések. Nem intettem neki. Legfeljebb úgy tűnt. Ő azonban az igazságot mentegetőzésnek fogja fel. Nem lehet vele normálisan társalogni. Aztán hónapok múlva, nagy kegyesen emlékeztet: megbocsát, csak valljam már be, hadd aludhasson egy jót.

Személyiségzavara lehet. Naponta ötször felhívom, ha ez kell neki. Mindent elkövetek, hogy meggyőzzem, vele vagyok, mellette állok, de gyakran nem veszi



észre, vagy másképpen értelmezi. Magabiztosságán úgy próbál erősíteni, hogy megtámad, és a kitalált történeteiben én húzom a rövidebbet, mert mindenáron le akar győzni.

Nem akarok beszélgetni vele. Nem lesz egyszerű, mert félek, hogy elalszom. Ettől irtózom legjobban, mert rémséges dolgokat szoktam álmodni. Nem tudom, hová megyünk, de fáznak a lábaim. Hiába vettem fel ezt a hosszú szárú csizmát, a külső mínuszok áthatolnak a kocsi bezárt ajtaján, felkúsznak a lábamon, és a vesémben gyűlnek össze. Nemrég vettem le a bundámat. Most vegyem fel ismét? És tűrjem el, hogy Rafe sértő megjegyzéseket fűz a „tollázkodásomhoz”? Legtöbbször így nevezi az öltözködésemet, a fészülködésemet. Amikor sminkelem magam, a kerítésfestéshez hasonlítja, de ha valamilyen bulin megjelenünk, előmászik belőle a macsó, és dicséri-dicsérteti szépséges feleségét, álmai leányzóját.

Kint, mintha hóvihar tombolna, de nem érdekel. Beletörődöm irányíthatatlan sorsomba. Legutóbb Maggie partija után éreztem magam ehhez hasonlóan reménytelennek. Most a fásultság hangyái másznak felfelé a vesémig.

Talán mégis jobb lesz, ha átadom magam annak a lehúzó erőnek, amely átvisz az álmok világába. Elmenekülök innen, hogy megtudjam, mi vár rám ott, ahol már valószínűleg jártam. Mégsem emlékszem semmire. Ott biztosan melegebb lesz, ahol nincs idő, én döntöm el, hová és kivel megyek. Repülök, repülök, de még nem érhettem oda, mert húzza a lábam a hideg. Keresztülnézek a lábujjam közötti réseken; valamit látok a távolban, sajnos kéklik, pedig zöldellnie kellene. Fázom, ráz a hideg. Képzeld azt, hogy egy strandon napozom éppen fürdőruhában? Ettől rögtön melegem lesz?

– Furcsát mondok, édesem. De most már tényleg nagyon fázom. Ideadnád a hátsó ülésről a bundámat?

– Hidegek a kezeid. Legalább egy órát aludtál. Közben lement a nap, de azért nincs hűvös – magyarázta Jenő a konkrét helyzetet.

Enikő lassan magához tért.

– Menjünk fel a szobánkba – mondta tárgyilagosan.

Ennek a bundának számos története van, sokat átéltél már, de nem emlékszel egyre sem. Memóriádat ugyanaz az idő mosta át, amely valamikor megvalósította az eseményeket. Hol büszkén, hol kényszeredetten viselted. Attól függött, ki volt az ajándékozó, milyen mértékben kellett megvonni magadtól az ételt, hogy megvehesd. Király is adott neked egyet, mert a királyné húgának ez járt, mint szolgának a napi két maréknyi főtt rizs. Az a bunda, amit a hátsó ülésről kértél, már rég nem a tied, mert a történelmi idő rangsora alapján mások kapták meg. Kívánságodat nem lehet teljesíteni.

## 7. *Vica mesél 1.*

Minden reggelnek megvan a maga hangulata.

A nap már besütött az ablakon, sugaraival megvilágította a falakat, elidőzve egy-egy sarokban vagy kép felületén. A fénynyalábok a szoba lakóit is megtalálták, akik ráérősen nyújtották arcukat a láthatatlan simogatás felé. Vajon hányszor éltek már át ilyen kellemes reggeli hangulatot?

Üdüléskor nincs kellemesebb reggeli érzés, mint amikor napsütésben a kávé gőze keveredik a póréhagyma és a rántotta illatával.

Ebben a pillanatban vége szakad az idilli hangulatnak, mert megszólal a telefon.

– Szia, édes Enikőm! Olyan régen hívtalak, ezért van egy kis lelkifurdalásom. Remélem, ráérsz? Mindig hasznos tanácsokat adsz. Én nélküled már nem tudnék élni! Komolyan mondom...

– Szia, Vica! Az az igazság, hogy most is be vagyok havazva. Sokszor javasoltam már: röviden mondd el, mit akarsz, mert nincs mindenkinek annyi szabad ideje, mint neked. Én ám nyomulok ezerrel minden nap... Tudod, nagyon sokszor az is örömet okoz, ha lemondunk valamiről vagy valakiről. Érted, ugye? Ez most rád vonatkozhatna.

– Jaj, hát tudom, mindig foglalt vagy, de feltétlenül meg kell osztanom veled bizonyos dolgokat, mert én szeretem magamból kibeszélni azt, ami nyomaszt.

– Minden nézőpont kérdése: csak annyira vagyunk nyomorultak vagy boldogtalanok, amennyire annak hisszük magunkat.

Enikő durvábban is elutasíthatta volna ezt a várhatóan egyórás monológot. Kertészné Sergőczy Éva pszichoszomatikus és egyéb betegségei miatt hozzá fordult. A terápia jól sikerült, de Éva mindig visszaesett. Rettenetesen önző, csak magával foglalkozik, nem akar tudomást venni mások problémáiról. Nárcizmusát, vagyis túlzott önimádatát oktatni lehetne az egyetemen. Már legalább tíz éve a páciense; életének nehéz pontjain gyakran lendítette át, és erre a hölgy rendszeres hálálkodással emlékezteti. Folyik belőle a szó, mint ereszből az eső. Nem számít, hogy tizedszer vagy századszor mondja el ugyanazt.

Enikő kihangosította a mobilját, letette az asztalra, ahol még szerteszét heverték az étkezés maradványai és kellékei. Belekortyolt tejeskávéjába. A frissítő italnak olyan tegnapelőtti vas íze volt, mintha fejszével együtt főzték volna. Megborzongott. Érezte, hogy ez a mellékhatás Vica miatt következett be. Még egy kiskanál mézet tett a csészéjébe, de ettől a nem létező ízharmóniát még jobban elűzte belőle.

– Eni! Az életkedvem akkor kezdett fokozatosan visszatérni, amikor kezelésekre jártam. Te mindent feldolgoztattál velem. Emlékszel, kirúgtak az állásomból, az hittem, megcsal a férjem... Most már láthatod, hogy nem nyomott halálra a depresszióm. Minimum háromezer kilométer mélyen voltam, onnan ástál elő, kicsiszoltad a lelkem, átformáltad a gondolkodásom. Most ugyanolyan csaj vagyok, mint húsz évvel ezelőtt. Te olyan fantáziával áldottál meg, hogy minden a helyembe jön, ki se kell tenni a lábam itthonról. Jó, némi túlzás van benne... Az ember

dolgozik, vásárol, ügyeket intéz. De mindent fel tudok dolgozni, mert a zene segít. Ilyenkor persze rád gondolok és a kedves Jencidre.

– Vica! Most már mondd meg konkrétan, miért hívtál?

– Jaj, azt nem lehet két szóban kifejezni! Most már évek óta úgy érzem, hogy az én Józsim is hasonlít a te Jencidre, mert rendkívül megértő, figyelmes, és mindenben igazat ad nekem. Biztosan emlékszel a családterápiánkra. Ott még nem voltak rendben a dolgok, de amikor Jencivel példálózgattál, na, onnantól kezdve, mintha kicserélték volna. „Volna”? Miket beszélek! Teljesen kicseréltétek a Józsimat. Már nem féltékeny. Abszolúte. Egyre több a közös témánk, mindent megdumálunk. Jó a szerelmi életünk, nem jár a haverjaihoz, egyenrangú partnernek tekint, kikéri a véleményem. Többször megkérdezi, hiányzik-e valami. Képzeld, vasárnap együtt reggeliztünk az ágyban! Szív alakú tükörtojás, francia pirítós, zabpehely, gyümölcsle... A múltkor csütörtökön összehajtogatott. Pénteken munka után lementünk Abádszalókra, ahol már minden készen állt a fogadásunkra: motel, kaja, pia, fürdőjegyek, este tánc, séta. Vett egy doboz bonbont, belecsempészett egy kártyát: „A világ legszebb szemű és alakú asszonyának, az én kedvesemnek.” Hát nem isteni!? És ezt mind neked köszönhetem. Helyesen kommunikálni a leghatékonyabb módja annak, hogy kapcsolatunkban helyreállítsuk a harmóniát. Te mondtad. Emlékszel?

– Na, ja... – Enikő udvariatlanul, szinte nyögve reagált.

– Korábban semmi nem érdekelt, illetve egyetlen dologra voltam képes: levánszorogtam a boltba sörért, ami az állandó szorongásom egy időre feloldotta, hozzásegített az alváshoz. Reggel nagy nehezen összekapartam magam. Szinte egész nap csak feküdtem az elsötétített szobában; olvasni, tévét nézni, rádiót hallgatni nem tudtam, semmit nem ettem. Vedeltem a sört, a pálinkát, az ásványvizet. Napokig nem tisztálkodtam, ugyanabban a ruhában vonszoltam le magam a boltba. Édesanyám állandóan szapult, az alkoholt okolta mindenért, egyfolytában azt hajtogatta, hogy ne döglődjek, én már nem is akarok menni többet dolgozni, meg ilyesmi. Aztán megvilágosodtam. Megtapasztaltam, hogy Isten létezik, és sohasem hagy el.

Éva elhallgatott, aztán krákogott néhányat.

– Mit szólsz hozzá, Enikő?

– Hallgatlak tovább. – Szándékosan nem akarta minősíteni a rémlátomásokat, mert arra gondolt, hogy így talán lerövidítheti ezt a hosszú sikerült vallomást.



## 8. *Elmúlt a múltam*

Kastélyom erkélyén állok. Figyelem, ahogyan a virradat szétterül a mozaiklapokon, bebújik a székek nádfonata közé. Előbb hosszú, majd egyre rövidebb árnyékokra szabdalja a sötétséget. Fellibben az asztalra, zöld szikrákra esik szét az ott hagyott poharakon, majd ráfolyik az asztalra, ráfröccsen az egész teraszra.

Mennék tovább, de előbb egy akadályt kell legyőznöm. Az ajtó nem nyílik, aztán fojtogató ingemet képtelen vagyok kigombolni. Megjelenik az időtlenség; személyek, mozdulatok, hangok keverednek: ugrálnak, evickélnek, lökdösődnek, mind-egyik a felszínen akar maradni.

A semmiből csapott rám a vakító fény. Védekező mozdulatot tettem. Biztos, hogy üldözőim utolértek, hiszen itt állnak velem szemben – kárörvendő vigyorral az arcukon. Tisztában voltam vele, hogy fel kell adnom, mert ők hárman vannak.

Szánalmasnak találom magam, ahogy kapkodom a levegőt, és véres nyál csorog az államról.

Tulajdonképpen tartanom kellett volna az ilyen relaxációktól. Nem tudhattam előre, hogy testet-lelket ellazító, kellemes időkbe röpít vissza, vagy éppen időtlen képeknek, jelenéseknek leszek tanúja.

Aztán azt tapasztaltam, hogy három jó barátommal repültem. Nem volt szárnyunk, végtagjainkat nem mozgattuk, de egy hatalmas belső erő vagy sugallat mégis előre vitt. A mellettünk halk susogással elhaladó hullámokból következtettem erre. Az idő érzékelhetősége megszűnt. valamilyen munkahelyen tértem magamhoz. Mindenki fehér ruhát, kesztyűt viselt, arcunkat és fejünket bekötötték. A többi emberhez képest kiemelt szerepet játszottunk. Tudományos kutatók voltunk. Olyan dolgot kellett előállítanunk, ami eddig senkinek sem sikerült. A laboratóriumban sokan dolgoztunk. Tőlünk várták az utasításokat.

Az egyik munkás ajkai mozogtak, hangját azonban nem hallottam. Ekkor hátulról valamilyen erő megragadott, visszahúzott, nem voltam képes ellenállni. Látómezőm bepárásodott, majd mindent sűrű köd öntött el. Levált rólam az egyenruhám, és már nem éreztem magam fontos személynek. Ezúttal csak ennyi volt a „büntetésem”?

Sokszor tapasztaltam már, hogy boldognak tűnő pillanatokban egy ismeretlen erő elragad, az ellenkező irányba lök, ahol még közegellenállás sincs, és repülök... Közben mindenféle középkori eszközzel kínoznak... már nem látok semmit.

Aztán sárga folyadékot iszom. Pupilláim kitágulnak, fejbőröm megnyúlik, fejem megnagyobbodik. Belülről bordó ködfoltok formájában eltávozik minden, ami kézzel nem fogható. Mereven ülök, magam elé bámulok. Testem közelében zöldes fény kezd vibrálni, majd eltűnik. Újabb hullámok keletkeznek a semmiből. Nem érzek fájdalmat.

Várom, hogy szemhéjamon keresztül felszívódjon az utolsó látomás is. És hátha előjönnek olyan személyek, események, tárgyak, amelyekre eddig nem emlékeztem.

Először a múltat kell biztossá tenni, mert nélküle bizonytalan a jelen, imbolyog a jövő. Tehát a múlt a kulcsa a jelennek és a jövőnek. De pont a múltat nem látjuk mindig, a régmúltat, amikor még nem éltünk, de már valahol megjelentünk.

Kezeim remegni kezdenek, a falakon kalapos emberek futkároznak.

Mi vagyok én? A kornak egy súlytalan átutazója, akit azzal büntetnek, hogy oda-vissza járatják vele a naphatárokat, időzónákat?

Amikor tudatom világos, mindig pontosan érzem, hol vagyok éppen. Az idő meghatározása azonban sokkal nehezebb. Ha nem repülök és felhők sem úsznak alattam, biztosan a Földön vagyok; érzékelem, amint kapálok a kertben, levelet írok, vagy kellemes emberekkel beszélgetek. Nem biztos, hogy könnyű őket elviselnem, de ehhez és máshoz is valamilyen érdekem fűződik.

Céljaimat mindenáron el akarom élni, ezért azt a benyomást keltem, hogy nekik van szükségük rám, mert csak én tudom megfelelően képviselni az ügyüket. Csak én vagyok képes pozitív elbírálást elérni a bíróságon vagy az Idősek Tanácsában.

Meglehet, hogy most sem ott vagyok, ahol kosaramból hatalmas kádba öntöm a a lila és fekete szőlőfürtöket. Talán felmásztram a hegycsúcsra; most éppen a legmagasabb szikla előtt állok, s közben északról fúj a szél, amely pórére vetkőzteti az erdő fáit. Ki tudja eldönteni? Talán én, mert megszűnt az őszi szél, ismét virágos mezőn járok; egy kislány fut előttem, kezében kosárka, aztán hirtelen megbotlik. Feláll... sírva keresi szétszórt virágait. Én is sírok, de nem találok a virágokat, ezért újakat tépek le...

Minden kép, minden múltbeli történet egyesül bennem, bár nem tudom, hol raktározom őket, sőt nem ismerem mindegyiket, mert az idő és a tér korlátai ezt megakadályozzák. Hogy lehet ez? Valóban felfogom, mi történik, vagy érzéki csalódásokat élek át?

Egyszerre több helyen fordulok elő: intervallumokon hintázom, leszállok egy térben, de újra egyesülök egy másikkal máshol? Hasonló sorsok, szenvedések, örömök, tévedések, megcsalások, csalódások.

Át akarom élni mindegyiket? Képes vagyok rá? Egyik a másikból épül, kitart, megszűnik, átalakul.

Lépteimben ott a lépted, zsebkendőmön a hímzésed, virág kelyhében te vagy a por, simogatásoddal érkezik az ellazulás.

## *9. Miért nem viszik vissza a boltba?*

Most rövid szünetet tartok, mert kiszáradt a szám. Köszönöm, nem kérek vizet... Olyan dolgokról kell majd beszélnem, amik nagyon elkeserítenek. Szeretem a gyerekeket. Ha verik, megalázzák őket, akkor dühös vagyok, pedig el kellene viselnem, mert úgysem tudok változtatni a helyzetükön. Mégis azt szeretném elérni, hogy soha többé ne bántsák őket. Ha valamit nem vagyok képes megváltoztatni, akkor el kell viselnem, kénytelen vagyok beletörődni.

Apám néhányszor igazságtalanul vert meg. Mondhatnám úgy is, hogy minden ok nélkül. Ezt azért is fogalmazhatom így, mert már nem emlékszem arra a jelentékeny dologra, ami miatt két akkora pofont kaptam, hogy eleredt az orrom vére, aztán a számon keresztül is jött. Mire ő leöntött egy vödör hideg vízzel, hogy attól majd meggyógyulok. Nem, ezt nem lehet elfelejteni!

Apám és anyám nem törődött azzal, hogyan tanulok. Szorgalmas voltam, ezért tanítóim mindig dicsértek. Amit elolvastam, megmaradt bennem.

A kisgyerek nem tud védekezni. Az anyja méhe megóvta, amíg nem született meg, de később a valóság csúnyán bánt vele: megalázták, kigúnyolták, nem szereték úgy, ahogyan ezt elvárta. Kérdéseit válasz és magyarázat nélkül hagyták. Této-va mozdulatait nem karolta fel sem az apja, sem az anyja...

Ilyen kisfiú volt Jenci is. Magam előtt látom... Pontosabban magam előtt látam... Én voltam ő?

Jenci egy hosszú, alacsony, barna asztalnál ült. Öt évesnek érezte magát. Szülei a másik szobában veszekedtek. Ilyenkor nem volt szabad bekopognia. Ha mégis kérdezett valamit, alaposan ledorongolták: „Nem értem, hogy lehetsz ilyen ütődött!” Pedig csak azt akarta megtudni, hogyan kerülnek a könyvbe a betűk és a képek. Miért nem lehet kivenni onnan? Játsszani szeretett volna velük, mint a pálcikákkal. Máskor arra volt kíváncsi, meddig élnek az elefántok, van-e névnapjuk, szoktak-e fürdőszobában fürödni, vagy csak az ormányukkal fújják magukra a vizet.

Szerintük ezek butaságok. Ő viszont okosabb szeretett volna lenni. Anyja többször kijelentette, hogy új apja van, „a régit megrúgta egy ló; belepusztult mind a kettő”. Ha Jenci nem viselkedik jól, akkor bizony az új apukája lesz az anyu gyereke! Jenő nem volt képes felfogni, hogy lehet őt elcserélni Józsi bácsira. Ha az anyucikája és Gyula apucikája korábban őt választotta. Ha már nem tetszik nekik, vigyék vissza a boltba!

– Nem leszek rossz! Soha többet! – ismételte hol magában, hol hangosan Józsi papa előtt.

Új apja teljesen megbolondította az anyját, és attól kezdve se jó szagot, se jó étvágyat nem kapott az elébe lökött ételtől. A vajas kenyéren a pálinka bűzét érezte. Az alma pedig mindig pudvás volt, kukacok járkáltak rajta. Ha nem látta, akkor is tudta, hogy már voltak benne. Felfordult a gyomra, és hányni kezdett a WC-kagylóba.

Jenci nem szeretett úgy üldögegni, hogy ne lett volna előtte könyv. Pótapja mindig megkövetelte, hogy egyenesen üljön, és legyen csöndben az a „fattyú gyerek”. Ellenkező esetben még jobban megszidta, sőt előkerült a nadrágszíj is.

A fiú külön világot alakított ki magának. Hamar kedvet kapott az olvasáshoz, de ezt *ura és parancsolója* nem nézte jó szemmel. Ha elment mellette, öklével fejbe vágta: „Nem szeretném, ha okosabb lennél, mint én!” Erre ez volt a kötelező válasz: „Nem akarok okosabb lenni!”

De igen! A könyvekből megtudta, hogyan vonultak be a magyarok a többi törzzsel együtt a Kárpát-medencébe, kik voltak a vezérek. Szomorkodott, mert akkor ő még nem élt. Tatárjáráskor minden mongolt lelőtt volna a géppuskájával, sőt egyedül megvédte volna az egri várat!

Mostoha apja még akkor is azt mondta, hogy nem mond igazat, amikor őt magát idézte szó szerint. Csak azért, mert mindenáron bele akart kötni, meg akarta büntetni.

Egyik kedvenc olvasmánya az Árvácska volt. Neki ugyan nem kellett libát őriznie, de szülei ugyanolyan gonosz mostohák voltak.

A felnőttek miért bántják az erőtlent, kis emberkéket? Ki engedi ezt meg nekik? Egyszer ő is megnő, akkor felnőtt lesz. Rántottával, pörkölttel eteti és kakaóval itatja majd azokat, akik panaszkodnak.

Dini bácsi, Móni néni mondta, hogy Jenő apját és anyját egy árokban találták meg hajnalban, amikor a leghidegebb volt.

Jenci leült, maga alá húzta a lábát, búskomorságba esett. Keresztszülei átölelték, vigasztalták: „Ne félj! Most már a mi gyerekünk vagy. Nem adunk oda idegeneknek, nem leszel állami gondozott!”

De a felnőttek sírtak, és ez Jencinek nem tetszett. Mintha ezzel cáfolták volna azt, amit szóban elmondtak. Többször el kellett menni a családgondozóba, ahol játéskapcs közben fehér ruhás nénik mindenfélét kérdeztek tőle. Mindig tudta a helyes választ.

A nyolcéves fiú folyton azt kérdezgette Csontoséktól, hogy szülei miért feküdtek le a fagyos, havas árokba. Sokáig nem tudta felfogni: részegek voltak. Értelme talán akkor kezdett megvilágosodni, amikor keresztapja azt mondta: nem tudták, mit csinálnak, mert nem voltak képesek helyesen gondolkodni.

Ez bizony gyakran előfordult – emlékezett vissza Jenci. Hányszor zárták be a faskamrába, a pincébe, az ólba! Nem tudta, miért tették. Ordítottak, hogy tűnjön el a szemük elől; amikor elbújt, hangosan hívogatták: tüstént jöjjön elő, különben megverik. Ha levest szedett, baj volt, mert „nem maradt”, pedig még félig volt a fazék. Amikor megmutatta, felpofozták. Ha nem evett, vagy csak mímelte a kanalizációt, rákiabáltak, hogy miért nem ízlik az anyja főztje. Olyan sovány, mint a karó a szőlőskertben. A vége persze ismét nadrágszíj, pofon, bezárás, térdepelés, hosszú vigyázzállás lett. Ezután szinte mindig hányt. Ezt szülei elviselték. Mintha mindig ezt akarták volna elérni! Néha elszökött Dini bácsihoz és Móni nénihez. Sajnos ritkán tehette meg. Ha apja pálinkáért küldte a boltba vagy a kocsmába, akkor beugorhatott hozzájuk, mert a házuk előtt ment el.

## *10. Nem kötelező sírni*

Jenő az ablakon át nézte az egymásra hulló hópelyheket, aztán váratlanul Mónikához fordult.

– Keresztanyu! A temetésen sírnom kell?

A kérdés értelmetlen és ostoba volt. Csontosék, akiknek nem lehetett gyerekük, elsírták magukat.

– Sajnos akkor nekem is bógnöm kell majd – állapította meg rezignáltan Jenci.

– Nem, mi nem a temetés miatt sírunk... – magyarázta Dénes. – Most már a mi igazi gyerekünk lehetsz. Ezek örömkönnyeek!

– Akkor nagyon sokszor hozzátok bújhatok?

Móni nem tudott megszólalni, ezért válaszként magához ölelte. Később Dénes karolta át, majd a térdére ültette.

– Kisfiam, az a te dolgod, hogy akarsz-e sírni, vagy nem. Mi ebbe és másba se szólunk bele.

– Még én se tudom – felelte bizonytalanul Jenci. – Én már régen és végleg ide akartam jönni, de akkor nem lehetett. Nagyon ritkán örültem; olyankor sohase sírtam, de mikor bezártak vagy megverték...

Jenci bal öklével törölgetni kezdte a szemét. Nem várta meg, amíg azt mondják, hogy ne itassa az egereket, hanem hozzátette:

– Most örülök igazán, nagyon...

Aztán elmentek egy áruházba. Jenci egymás után próbálta fel az öltönyöket. Móni néni szerint az egyik hosszú, a másik kicsi volt, a harmadik nem nézett ki igazán feketének. Jenci mindegyiket szívesen választotta volna.

– Na, ezt pontosan rád öntötték! – A kisfiú fordult néhányat a tükör előtt, majd Mónika nyakába ugrott, és boldogan megpuszilta.

– Köszönöm, *anyucikám!* – Először használta ezt a szót. Az asszonynak le kellett vennie a szemüvegét, hogy letörölje könnyeit.

– Most már tudom, miért sírsz. Azért, mert örülsz. – Válaszként keresztanyja megsimogatta a buksiját. Otthon Dénes bácsi nyakába ugrott.

– Köszönöm neked is, *apucikám!*

– Nagyon szívesen.

Jenci figyelte, hogy új apjának a szemeiben meglátja-e az örömkönnyeeket, de elmaradtak.

– Én nagyon örülök, mégse sírok! – foglalta össze a gyermeki logikával kialakított következtetést.

Dénest és Mónikát nagyon meglepte az a kérdés, amit a gyermek ebéd közben tett fel.

– Mit kell nekem cserébe csinálnom, hogy ez a szép ruha az enyém maradhasson?

– Ezt nem értem... – mondta zavartan az asszony.

– Hát..., akkor nehéz lesz elmagyaráznom. Amikor *ők...*, *ők...* adtak nekem valamit, mindig hozzátették, hogy sipirc *kifele*, este nyolcig nem akarunk látni.

Menjél tanulni Csabiékhoz, ne rontsd itthon a levegőt!

– Ők, vagyis... ők... ezt nagyon rosszul tették. Nálunk nem így van! Most azért kaptad a fekete ruhát, mert temetésre így szokás menni. A tied marad. Ha ünnepek lesznek, mondjuk, Karácsony, Húsvét, névnap, születésnap vagy ilyesmi, akkor újból hordod majd. Veszünk még legalább kettőt, amiben iskolába járhatsz, sőt új iskolatáskát kapsz. Cserébe nem kérünk mi semmit. Úgyis tanulsz rendesen, szorgalmas vagy, szót fogadsz.

– Megeszem a babfőzeléket! Jó?

– Ahogy akarod, de nálunk az se kötelező.

Jencire ráadták a fekete öltönyét, a téli kabátját. A bélelt csizma és a meleg zokni úgy fűtötte, mint a kályha. Ő ment középen, új szülei fogták kesztyűs kezét.

Felnézett. Minden szempár rájuk szegeződött. Ez nem tetszett neki. Inkább maga elé bámult, számolta a repedéseket a temető aszfalt útján. Igyekezett mindenben utánozni Móni nénit. Ha kellett, összekulcsolta a kezét. Néhányszor kifújta az orrát, bár nem volt rá semmi oka. Hol a bal, hol a jobb lábára állt, sóhajtozott, és törölgette a szemét. Messziről nem látszott, hogy nem sírt.

A szertartás nagyon sokáig tartott. Egyszer rájött a hányinger, nyilván az izgalom okozta. Vagy inkább bűdös, bagós pálinkaszagot hozott a szél? Éppen most kellett feltámadnia? Fújta a hideget, és Jenci beleborzongott, hiába sütött a nap. Tudta, hogy mindenképpen meg kell várni a temetés végét. Otthon, Dénes bácsiéknál majd felmelegszik a radiátornál.

Autóval mentek haza. Jenci a kocsiban sokkal jobban érezte magát.

– Váltottam egy pár szót Imrével meg a nejevel. Egyértelműen beleegyeztek. Nyitrayék is hálálkodtak, hogy Jencit magunkhoz vettük, így az örökbefogadásnak nem lesz semmilyen akadálya – örvendezett Mónika.

Otthon új szülei sírtak, ölelgették. Időbe telt, amíg neki is érthetően el tudták magyarázni, hogy ismét örömeikben hull a könnyük. Mindig szerettek volna gyereket. Most már Jenci örökre hozzájuk költözhet, nem kell többet szenvednie.

– Jaj, de jó! Nagyon köszönöm, de most nincs kedvem bőgni. A temetésen nem jött ki egy könnyem se! Én is örülök, de kint nagyon átfáztam, inkább majd holnap pityergek egyet.

Jenci ezt úgy élte meg, mint egy mesehős, aki legyőzte a hétfejű sárkányt, és már nem kell senkitől félnie. Fantáziája gyakran magával ragadta; ez adott neki erőt, kitartást, vigaszt. Igazi szülőket már régen nem kellett maga elé vetítenie, mert Csontosékban évekkal ezelőtt megtalálta azokat, akikre vágyott. Nem tudhatta, hogy előző életében is mostoha gyermekkorra volt, amikor az északangol tájakon középkori várban élt, és testvérei kigúnyolták, megvetették. Sántának született, ezért a grófi családban szülei nem törődtek a neveltetésével; az ilyen ember csak gonosz lehet, mert az ördöggel cimborál.



## *11. Találkoztunk. Találkozzunk még!*

Az egyetem második emeleti folyosóján minden asztalnál élénk társalgás folyt.

– Szia! Leülhetek?

Jenő felnézett. A karcsú szőkeség kék táskáját éppen az asztalra tette. A fiú valami ilyesmit motyogott: igen, persze, természetesen. De miért kellett ugyanazt háromszor elmondania? Nem tudta. A lényeg: visszatért életének valóságos huszadik esztendejébe.

A lány elővett néhány jegyzetet.

– Ülhettem volna máshová is, ha lett volna hely. Egyébként Tóth Enikő vagyok.

– Kezét nyújtotta. Jenő úgy fogta meg, mint a mentőangyalét.

– Én ugyan Kormányos Jenő vagyok, de akár testvérek is lehetnénk.

Enikő elnevette magát.

– Bocsi, Jencikém, de ez így nem a legjobb ismerkedési szöveg. Olyan elcsépett, mint az hogy „ugye veled táncoltam szombaton?” De nem ez a lényeg. Mivel olyan komolyan nézted magad előtt ezt a barna asztalt, téged választottalak.

– Mert máshol nem volt hely! – vágta rá azonnal Jenő.

Enikő kacagása csodálatos volt. Betöltötte a mellettük és alattuk lévő aulát; a nevetés töredezetten, visszhangosan érkezett vissza.

– Hát most megfogtál! – ismerte be nagylelkűen. – Biztosan nem látszik rajtam, hogy pszichiáternek, vagyis agyturkásznak készülök. Az orvosin tanulok, de gyakran átjárok ide, mert itt jobban érzem magam.

– Harmadéves magyar-történelem szakos vagyok. Az agyturkászhoz képest az én két szakom semmi. Úgy illenek egymáshoz, mint malachoz a virág.

Jenőt ilyen égszínkék szemű, szőke lány sohasem nézte ennyire kitarthatóan. Csak filmekben látott hasonló mosolyú színésznőket. Ő is mereven bámulta a lány arcát.

– Min lepődtél meg? – kérdezte Enikő.

– Hogy hülye hasonlatot mondtam.

– Ellenkezőleg. Nagyon eredeti volt. Én pedig azt kérdezhetném: „Hová merült el szép szemed világa?/ Mi az, mit kétes távolban keres?/ Talán a múlt idők setét virága,/ Min a csalódás könnye rengedez?”

– Tényleg ennyire ismered Vörösmartyt?

– Igen. A merengőhöz című versét Laurának írta. Nagyon szigorú tanárnőm volt, megkövetelte a memoriterekét.

– Manapság ritka az ilyen magyartanár. „Mint virág a szirmát,/ mint ibolya illatát,/ úgy megértelek./ Én neked nem hazudnék soha,/ legyél akár édes, akár mostoha.”

– Oltári jó. Ezt ki írta?

– Valamilyen... Kormányos Jenő.

– Nagyon tehetséges vagy.

– Te is az vagy!

– Miből gondolod?

– Mert meg tudtad állapítani, hogy tehetséges vagyok. Ez már azt jelenti, hogy analizálni is tudsz?

- A lány visszafogta kacagását, inkább bájosan mosolygott, majd legyintett.
- Ugyan! Hol vagyok én még attól!
  - Én már most gratulálok.
  - Kösz. De még legalább hat-hét évig kell húznom az igát.
  - Addig vacsizhatnánk együtt néhányszor. – Jenő talán jobban meglepődött, mint Enikő. Sohasem gondolta volna, hogy valamikor egy lánynak ilyen mer mondani.
  - Te aztán nem vesztegeted hiába az időd! Egyébként hat évre előre még nem tudok tervezni.
  - Esetleg ma estére van már programod?
  - Van.
  - Ejnye! Nagy kár!
  - Már miért lenne kár? Veled lesz programom, csak még nem ismerem a részleteket.
  - Kösz! Enikő! Te romantikus, értelmi, érzelmi vagy flegmatikus típus vagy?
  - Hűha! – csodálkozott a lány ennyi zagyvaságon. – Ez valamilyen új tudományos teória, amit még nem tanultunk? Egyébként egyik se vagyok. Inkább vidám lennék, de néha visszahúz a pesszimizmusom.
  - Ezeket is fel akartam sorolni, de valahogy kifelejtettem.
  - És te milyen típus vagy? Tóth Árpád, József Attila, Petőfi, Kosztolányi, Rákóczi, Kossuth, Széchenyi, Batthyány?
  - Ezt most visszakaptam – konstátálta Jenci. – Valószínűleg kormányos vagyok, vagyis Kormányos Jenő, aki csak egy porszem, de szeretné megoldani a világ minden nagy problémáját.
  - Például?
  - Hát például... Akkor ma este nyolckor eljössz velem vacsorázni?
  - Ezt már kitörölheted a megoldandók közül.
  - Találkozunk hétkor az Aranybika előtt. Megfelel?
- Mielőtt válaszolhatott volna, rendkívüli sebességgel érkezett Jenci egyik csoporttársa, Dorszi Karcsi.
- Mi felel meg nekem?– kérdezett vissza udvariatlanul.
  - Ezt a modort honnan hoztad magaddal? – háborodott fel Enikő. – Van névjegykártyád?
  - Bocsika, de nincs! Akkor pörgessük vissza a cselekményt! – Meghajolt, bemutatkozott, megkérdezte, véletlenül nem zavar-e. Jenci egyértelműen azt válaszolta, hogy véletlenül nem, de szándékosan igen.
  - Én is megmondom a nevem. Enikő vagyok.
  - Ezer bocs és háromszáz anyamedve! – Leült Jenő mellé. Elkezdte bámulni a lányt. Biztosan levetkőztette átható tekintetével.
  - Jencivel mindent megbeszéltünk, amit akartunk – mondta. Ironikusan hozzátette: – Legyetek boldogok egymással! Szia!
- Néhány másodperc múlva Jenci összeszidta Karcsit, de nem emelte fel a hangját. Együtt jártak gimibe; mindketten megengedtek maguknak nyomdafestéket nem tűrő szavakat is.
- El vagyok én átkozva veled együtt! – összegezte rövid vitájukat barátja, majd amilyen gyorsan jött, ugyanúgy távozott.



## *12. A padon és azon kívül*

Jenő este hét körül érkezett villamossal a Nagytemplom elé. A nap éppen lemenőben volt, bearanyozta a templom kupoláit. A közelben leült egy árnyas padra.

Egész teste mozdulatlan, kezét, térdei közé szorította, maga elé bámult. Mintha mostoha apja érkezett volna jobbról. „Ennyi idő után még most is itt vagy?” – kérdezte magától, de tudta, hogy nem kap választ.

Apja átölelte a vállát. Jenci egy darabig jobbra húzódott, mert ki akart kerülni ebből a viszolyogtató szorításból, ám a pad széle nem engedte testét tovább csúsztatni. Még mindig mereven ült. Nem tudta mozdítani végtagjait. Így ez az undorító ember közelebb tolta magát.

„A végén még okosabb leszel, mint én, pedig megtiltottam. Ha ez kiderül, bezárlak Palya bácsiék disznóóljába. Ott majd megtanulsz... röfögni!”

Ez az utálatos alak remegést, vacogást hagyott maga után.

Szeptember közepe volt, több mint húsz fok lehetett, Jencit mégis rázta a hideg. Csontjaiba, inába, izmaiba be volt programozva a félelemmel, tehetetlenséggel együtt járó reszketés.

Magába roskadva ült a padon. Fejéből már kiűzte gonosz szüleit, inkább Enikőre gondolt, aki leült mellé. Jobb karjával hátulról átfogta felső testét, bal kezével pedig elől ölelte át. Ilyen közel még sohasem volt lányhoz. Ez az érintés, Enikő parfümje, hajának illata másfajta bénultságot okozott. A lány karjaiban csodálatos erő volt: lelassította a légzését, kitágította a gyomrát, megnyugtatta, ellazította. Fájdalmát kioltották a hullámokban terjedő pozitív rezdülések.

Tóvölgyi Virág... Jenci akkor még azt hitte, hogy ilyen keresztnév nem létezik. De mégis. Az ő tanító nénije a rét összes illatát, minden színét magában hordozta. Úgy öltözködött, mint a mezei virágok. Minden alkalomra másképpen ékesítette fel magát. Olyan illat áradt róla, amelyet Jenci csak locsolkodáskor érzett, amikor Dini bácsi megajándékozta egy kis üveg szagos vízzel. Szinte csak azért, hogy Mónit, Virágot, egy-két osztálytársát meglocsolhassa. Anyját körbefújta a kis üvegből. Először azt gondolta, így elviselhetőbb lesz a szaga, de összeszidták érte, és egyébként se lett illatosabb.

Másodikos osztálytársának, Lenth Csabinak a szülei hozzájuk képest gazdagok voltak. Apja hentes és mészáros, anyja besegített a munkába. Mind a hárman úgy néztek ki, mint a kis vízilovak, de azért a hörcsögre is hasonlítottak. Bundába öltöztetett disznók. Jenci nem tudta még, hogy ilyen csúnya – bár igaznak tűnő – hasonlatot nem illik kigondolni, viszont soha senkinek nem említette. A disznók nem véletlenül jelentek meg, mert Csabi apja, segítői hetente három-négy sertést dolgoztak fel.

Ha Jenci éhes volt, elkéredzkedett. Magának se vallotta be, hogy barátjának ugyan tiszta szívből segít, de inkább a hurka, a kolbász vonzza. Akkor is sokat

evett, ha este vagy másnap reggel minden kijött belőle.

Csabi nem volt buta gyerek, de esze helyett a gyomrát használta. Apja, Lajos bácsi, a tanítókat bőségesen ellátta kóstolóval. Törvényszerű volt a következmény. Akárhány helyesírási hibát ejtett, vagy rosszul oldotta meg a számtan házi feladatát, akkor is ötöst kapott. De elég volt, ha a végeredményt helyesen írta a röpdolgozat végére. Jenci nem tudta volna kiszámítani, hány méter kolbászt és hurkát, hány kiló húst ért Csabi minden jelese.

Ha Virág néninek nem volt dolga, akkor Jenci nála maradhatott, és amikor valamilyen könyvből elolvasott egy részt, elmondhatta a tartalmát. „Jencikém! Úgy meséled el, ahogy megírni szeretted volna.” Megsimogatta a buksiját. „Ne félj, írhatok ennél sokkal jobb könyveket is, ha leérettségizel, befejezed az egyetemet.”

Nem vagyok éhes, pedig már több napja nem ehettem. Emlékezetem kihagy. Ezt azonban nem hagyhatom ... A hentes és mészáros borjú nagyságú kutya húsok, csontok, kolbászok mellett ül, fejét lehajtva, füleit szemeire engedve. Neki miért jut ilyen sok?

Két utcával arrébb egy koldus gyereket láttam az utcasarkon. Nem tudtam neki mit adni, mert a rajtam lévő ruhán kívül semmi egyebet nem hoztam magammal. Honnan is? Hol volt az a folyó... vagy inkább tó? De lehet, hogy egy tenger mellől jöttem.

Megdobom egy kővel. Felnéz, majd felugrik, és eloldalog a kalyiba mögött árnyékot adó fa alá. Egy méternyi elveszek a füstölt kolbászból; kettétöröm, mert így könnyebb vinnem. Érdekes, hogy nem érzem az illatát, vagy inkább szagát. De most már ideje lesz hozzászoknom, hogy ilyen apróságokkal nem kell törődnöm, mert sokkal nemesebb cél megvalósítása érdekében jöttem ide a tengeren túlról.

Sietősen megyek abba az utcába, ahol a koldusgyereket láttam. Biztosan nem evett már három napja.

Mint egy szobor, úgy ül egymagában. Foszlós ruháját lengeti a szél; üveges tekintettel néz maga elé. Előtte egy kalap – nagyapjától kaphatta talán, manapság nem hord ilyet senki. Nincs benne pénz, mert most nem járnak erre az emberek. Mindenki elment a templom melletti térre, ahol egyházi szertartással emlékeznek Krisztus feltámadására. A fiú is azt hiszi, hogy majd feltámad a hit, a remény és a szeretet, ezért őt is megszánja valaki.

– Kisfiam! Látom rajtad, hogy három napja nem ettél. Nézd, mit hoztam! Füstölt kolbász a neve. Mind a tied, jó étvágyat hozzá.

Leteszem a kolbászt az előtte lévő fatöncre. Kíváncsi szemei megtelnek könnyel. Hozzám lép, és megölel. Feje alig ér a térdem fölé, arcát köpenyem ráncaiba nyomja. Fehér macskám hízelgett így... Mikor és hol? Lehet, hogy fekete volt? Üzbegisztánban, Kínában vagy Albániában?

– Te egy nagyon jó bácsi vagy. Isten áldjon meg érte!

Nézném még sokáig, gyönyörködnék örömeiben, de hirtelen felkap a szél, és repülök. Több utcával arrébb lábam ismét tud járni. Itt teljesen más világ van.

Autók száguldanak az utakon, emberek sietnek valahová, rendőrök járnak az utcán, ott pedig egy kisfiú játszik a homokozóban. Ezt mormolja maga elé: „Régóta nem ettem, ezért sütök magamnak süteményt. A homok süti nagyon finom. Különösen akkor, ha kolbásszal eszik.” Elneveti magát ezen a butaságon.

– Hé, kisfiú! Neked adom ezt a két szál kolbászt. Most vettem el Hektor kutyától, mert ez nem neki való.

Leguggolok mellé. Ekkor a hátam mögött egy ideges nő elkezd kiabálni valamilyen nyelven. Meg akar ütni, de elfutok...

Tovább, tovább..., már nem hallom az eszeveszett kiáltásokat. Csak nem azt hitte, hogy el akarom rabolni a gyermekét? Ó, Istenem! Én tennék ilyet, aki egy macskának se tudna ártani?!

Talán a negyedik utcán gyalogolok már, amikor a fáradságtól aléltan ülök le egy padra. Besötétedett, aludnom kellene, de félek, hogy valaki az életemre tör. Mi lesz így velem?

Egy fehér macska jelenik meg. Ahogy közelebb jön, látom rajta, milyen bátor. Kolbászomnak füstölt szaga vonzotta hozzám. Neked adom, cica. Nem tudok ébren maradni, mert megviseltek az előző napok és éjszakák, öreg testem elfáradt, lelkemben kihunyóban az utolsó remény legutolsó szikrája is...

A fehér macska nyávogása ébreszt. Didergős hajnal lehet, de nem fázom, mert álmomban ajándékot kaptam. Szívemben őrzöm melegét.

Egy döglött egeret látok, amit a fehér ajándékozó mellső lábával elém kotor. Igen, ez emberi léptékkal nem mérhető...

Egy magányos, öreg és szomorú oroszlán ketrecéből bámul rám. Félek tőle, de nem bánthat, ha könnyecseppek ülnek a szemében. Magányos és öreg már. Eddig nem volt öröme az életben, hacsak a napi fél bárányt nem nevezzük annak. Elhúzzom a zárat, és biztatom, hogy jöjjön ki...

Nem kellett volna, mert kiszalad; nekiront a közelben tartózkodó két katonának. Miután legyőzte ellenségeit, odamegy egy távolabbi ketrechez, amelyben rabszolgák vannak összezsúfolva. Szájával letépi a lakatot. A feketék megmenekülnek, ezért hálásak neki: letérdelnek, karjukat felemelik, majd előrehajolva a földre fekszenek.

Előkerül egy vadász, aki kétsövű puskájával homlokra lövi a sörényes állatot. A rabszolgák körülveszik, megsiratják.

Én csak azt akartam, hogy sétáljon egy kicsit. Neked se lenne jó, ha egy ilyen ketrecbe zárnának. Nem szabad lelőni az ilyen okos állatot, mert ő csak a gonosz embereket bántja. Kár, hogy a Teremtő neki nem adott puskát!

## *13. Testvérek lehetnénk*

Egy idősebb nő megfogta Jenci vállát, amitől megrettent és felnézett.

– Rosszul van, fiatalember? – Ez a kedves, barátságos érdeklődés mintegy varázsütésre kitaszította testéből a szorongást. Felállt, lassan kiegyenesedett.

– Csókolom! Köszönöm, hogy érdeklődni tetszik, de nincs semmi bajom.

A hölgy elhitte.

– Az jó, nagyon jó! Kívánom, hogy ne legyen soha problémája!

Nem mert visszaülni, nehogy ismét ugyanazok a szörnyű érzelmek kerítsék hatalmukba.

A Nagytemplom előtt járkált: ötven lépést tett előre, majd ugyanannyit vissza. Belátta az egész Kossuth teret. Csilingelve érkezett egy villamos, amelyről sokan szálltak le. Közöttük volt a tétován nézelődő Enikő is. Köszöntötték egymást, aztán elindultak. A földet bámulták, egyikük sem akart megszólalni.

Jenő volt a bátrabb. Javasolta, hogy üljenek le egy közeli padra.

– Olyan váratlanul találkoztunk a néprajz tanszék előtt. Egy kicsit bájcevegtünk. Most meg megyünk vacsizni. Nem hittem, hogy ebből lesz valami...

– Hát ennyi már lett belőle! Egyébként köszi a meghívást, de fogyókúrázom. Várj egy percet! Fel kell írnom valamit. – A lány elővette a jegyzetfüzetét. Jenő türelmesen várt, azon gondolkodott, mit válaszoljon. Nem vagy te kövér, így is jó az alakod, vagy bármilyen más bókkal előhozakodhatott volna, de meggondolta.

– Tudod, én is fogyzok, nem akarok fényes lakomákat, mert üres a bukszám. Annyi haverom van, hogy minden héten van névnap, születnap. Fogy a lóvé.

Enikő legyintett, és mint egy tanárnő, nyugalomra intette.

– Figyelj, beszélj már komolyan, ne hülyéskedj annyit!

– Jó. Nem vagyok zsugori. Nem üres a pénztárcám. Nem járok szülinapi bulikba.

– Mindjárt gondoltam – válaszolta Enikő, majd Jenci szemébe nézett. Átadta azt a cetlit, amire felírt valamit. A fiú hangosan felolvasta: „Sok buliba járok, sok barátom van, ezért üres a pénztárcám.”

– Tartalmilag ugyanezt mondtam. Honnan tudad előre?

– Néha megérzem, de fogalmam sincs, hogy csinálom. Egyébként már első találkozásunkkor észrevettem, hogy nagyon hasonlítunk egymásra – folytatta a lány.

Jenci viccesen fogta fel.

– Egy fiú meg egy lány? Pont ellenkezőleg! Eltérünk, mert különböző neműek vagyunk.

– Jaj! A srácok mindig csak erre tudnak gondolni? A múltunk lehet hasonlóan szomorú. Vagy nem?

– De igen! – egyezett bele a fiú. – „El nem gondolhatom,/ Mivel érdekelttem./ Csak szenvedtem eddig ebben az életben.”

– Ezt Vajda János írta. – Kis szünetet tartott. – Jó, akkor kezdem én. Az óvodában mindig engem vettek elő, ha rendezvény, ünnep volt, de akkor is, ha

fontos ember érkezett. Énekeltem, táncoltam, amire éppen szükség volt. Ötéves lehettem, amikor anyák napja alkalmából egy verset kellett elszavalnom. Otthon sokszor elpróbáltam, anyukám segített. Felvettem a szereplő ruhámat, indulni akartunk, és még egyszer, utoljára el akartam mondani a versikét. Két sor után anyunak ki kellett segítenie, aztán szinte mindent elfelejtettem. Apám durván megjegyezte: „Így fogsz belesülni az ünnepélyen is! Nehogy már azt hidd, hogy te vagy a legszebb, a legügyesebb! Amikor szerepelsz, nem neked tapsolnak, hanem nekünk, szülőknak, mert minket itt mindenki ismer, tisztel. Te csak egy kövér vakarcs vagy!”

– Ekkora disznóságot! – fakadt ki Jenő. – Persze akkor még nem kaparhattad ki mind a két szemét! Remélem, hogy azóta már belerúgtál vagy ötször.

– Nem, Jenci, ez nem így működik. Te se vagy agresszív, csak a felháborodásod fejezted ki. Azóta ilyeneket vagy hasonlókat nem tudok szavalni, nehéz felszabadultan beszélgetnem, mert tele vagyok gátlással.

– Nem tűnt fel.

– Jó, ha nem látszik, de azóta anorexiám van.

Jenci nem értette pontosan az idegen szó jelentését.

– Úgy emlékszem, étvágytalanságot jelent.

– Ó, nem! Ezzel az egy szóval a betegségnek csak kábé egy tizedét lehet jelölni. Sokszor megfogalmazódott már bennem, hogy tragédiámat be kellene raknom egy bőröndbe, amelyre az van írva: „A múlt sérelmei”. Bedobnám egy folyóba, fognék egy másik koffert, és teleraknám jó dolgokkal.

– És hogy jön ide az étvágytalanság?

– Gyerekkori kisebbségi érzéseimet magammal cipeltem. Emiatt gyakran összeszorul a gyomrom, és a kaja alul-felül kijöhet... Bocs, hogy ilyen paraszt vagyok! Inkább ritkán eszem. Gyógyszert szedek, ami feldob rövid időre.

– Az egyetemen olyan vicces, rámenős csaj voltál.

– Ritkán vagyok ilyen állapotban. Általában mindenhová magammal viszem a nyomorom. Csak úgy tudok létezni, hogy szedem a nyugtatókat. Igyekszem elterelni a figyelmem, rengeteget olvasok; innen-onnan gyűjtögetek érdekes történeteket. Van egy olyan, ami mindenkire vonatkozik. Osho, ismert buddhista filozófus az életet egy utazáshoz hasonlítja. Amikor megszületünk és felszállunk a vonatra – írja –, olyan emberekkel találkozunk, akikről azt hisszük, hogy egész utunkon elkísérnek. Például a szüleink. Sajnos a valóság más... Helyettük mások jönnek. Fontosak lesznek számunkra, megszeretjük őket. Néhányan csak rövid ideig tartanak velünk, nem tudjuk, mikor szállnak le. Sokan el nem múló hiányérzetet hagynak maguk után. Akiket nagyon tisztelünk, egy kocsival előbb utaznak. Így egyedül kell mennünk ezen a szakaszon. Természetesen megtehetjük, hogy megkeressük őket, átverekedhetjük magunkat a tömegen. Sajnos nem tudunk melléjük ülni, mert az a hely már foglalt. Ez az utazás, tele van vággyal, fantáziával, reménnyel, csalódással. De visszafordulni sohasem lehet. Ezért Osho azt mondja: tegyük a lehető legjobbá utazásunkat. Szeressük társainkat, próbáljuk megtalálni mindenkiben a legjobb tulajdonságokat. Jusson eszünkbe: bármely szakaszon találkozhatunk szenvedőkkel, akiknek szükségük van segítségünkre. Sosem tudjuk, mikor szállunk ki végleg, mikor hagynak el azok, akik közvetlenül mellettünk foglalnak helyet. Útitársaink, barátaink elvesztése vigasztalhatatlan



fájdalmat okozhat, de a remény tovább él bennünk: valamikor, a központi pályaudvarra érve, ismét látni fogjuk őket; olyan csomaggal jönnek-mennek, amilyen eddig még nem volt nekik. Minket pedig boldogabbá tesz az a gondolat, hogy segítettük ezt a csomagot teljesebbé, értékesebbé tenni. Legyen mindig jó utunk! Kiszállás után olyan üres helyet hagyjunk magunk után, ami szeretetet és szép emlékeket táplál azokban, akik tovább utaznak.

– Lehet, hogy az előző életünkben egymás mellett ültünk? Mindenesetre én most is felszálltam a vonatodra. Leültem melléd, mert óriási kisugárzásod van. Tényleg olyan okos vagy, amilyennek kinézel.

Jenő elcsodálkozott, hogy mindezt el merte mondani, ugyanakkor nem tudta mire vélni, hogy Enikő minden előzetes kérdés nélkül ilyen bizalmas dolgokat árult el magáról.

– Köszí, hogy őszinte vagy hozzám, de nem értem, miért éppen nekem mesélted el. Alig ismerjük egymást.

– Ez igaz, viszont a barátomat látom benned. Ha másképpen gondolod, inkább most szólj!

– Á, dehogy! Nagyon klassz! – válaszolt azonnal Jenci.

– Nem szeretem a csalódásokat. Most már van néhány közös titkunk. Érzem, hogy a te életed sincs teljesen rendben.

– Ezt mire alapozod?

– Talán egy leendő pszichológus több apró jelből ki tudja következtetni – már ilyen stádiumban is. Még nem vagyok kész agyturkász, mégis ráérzek bizonyos dolgokra.

– Ebből nekem csak annyi jött át, hogy *szimpi* vagy nekem.

– Micsoda?!

– Patikus... Na, *szim-patikus*! – Jenci éreztette a szójátékot.

– Oké! Ezért szeretném, ha te is beszélnél magadról.

– Hogy ne menet közben derüljön ki az igazság rólam? Hát, ez most nagyon hülyén érint, mert lelkileg nem készültem fel rá.

– Nem sürgetlek. Na, ez így simpi?

– Köszí. Oltári szimpatikus! Ezért hadd adjak neked két idézetet ajándékba. „Ím itt a szenvedés belül,/ ám ott, kívül a magyarázat./ Sebed a világ – ég hevül/ s te lelkedet érzed, a lázat.” A másik így hangzik: „Még szomorú se vagyok,/ megszoktam a szörnyű világot/ annyira, hogy néha nem is fáj –, mondom csak!”

– Nagyon pesszimista mind a kettő, mégis tetszik. Sajnos nem ismerem.

– Az első József Attila Eszméletéből való, a második Radnóti Miklós Első eclogája. De most már nem jut eszembe semmi komoly. Sétálhatunk, lehet fagyizni, ja, pardon, azt nem, városnézés, állatkert, csónakázás...

Enikő elképedve nézett rá.

– Inkább menjünk az Apollóba! Milyen film megy most?

– Teljesen mindegy, úgylis tetszeni fog – lelkendezett Jenő.

– Majd vigyázz rám, mert nem vagyok olyan normális, mint amilyennek látszom – mondta Enikő.

Váratlanul megfogták egymás kezét, és elindultak a mozi felé.

## *14. Hol voltam ismét?*

Sokáig nem tudtam elaludni. Olyan volt, mintha elrontottam volna a gyomrom, pedig nem vacsoráztam. Testem apró rezdülésekkel kellemesen hullámozott, enyhe áramütéshez hasonló gyorsasággal futkározott bennem valami. A hátamon... és egészen a bokáimig. Aztán a fejem búbjáig jutottak el az apró remegések. Melegem lett, kigomboltam a pizsamámat. Felsőtestem láthatóvá vált. Ezt nevezik boldogságnak? Milyen jó lenne, ha mások is érezhetnének ehhez hasonlót! Minél erősebben gondoltam kedvesem hajára, arcára, illatára, annál jobban mozgott minden pozitív érzelemért felelős sejtem. (Ha egyáltalán vannak ilyen részecskék.) Felemelkedett az ágyam. Egy lányt láttam hatalmas mozivásznon kivetítve. Később egy szobában eszméltem fel. Talán stúdió lehetett: nyomtatványok sokasága, billentyűk, gombok, ismeretlen kezelőpultok, monitorok. Íróasztalomon egy számítógép állt. Tudtam, hogy sürgős munkám van. Időnként egy gépi hang szólalt meg, és közölte, hány percem van a befejezésig. Amikor valamit begépeltem, néhány másodpercen belül kitörlődött. Sok szóval próbálkoztam. Rájöttem, hogy a téma vagy a cím pontatlan. Olyan volt ez, mintha egy jelszót kellett volna feltörnöm. Mi érdekelheti manapság a szerkesztőt, az olvasót? Tengernyi a lehetőség. Igyekeztem ellazulni.

Váratlanul a Földközi-tenger partján találtam magam. Fölöttem egy hatalmas, tarka napernyő árnyékolta be a néhány négyzetméternyi homokos partot, ahol napozószékemen feküdtem. A pálmás, bokros vidék ismerősnek tűnt. Az azúrkék égbolton egyetlen felhő sem úszott. Számtalan turista hasonlóan élvezte a nyugalmat, az enyhét adó árnyéket. A tenger vize összeolvadt a kék éggel. Testemen kozmikus energia haladt át; minden sejtje erővel, frissességgel, nyugalommal töltődött fel.

Nem álmodtam semmit...

Változott a kép. Napfelkeltekor kiálltam kastélyunk egyik teraszára, onnan csodáltam a tenger fölötti természeti jelenséget. A víz fodrozódott, bordóra, majd pirosra váltott. Normális körülmények között kékeszöldnek kellett volna lennie. Aztán a víz sárga hullámai fáradt rózsaszínbe mentek át. A tenger ráncai olykor néhány másodpercre elsimultak; a tükörsima víz a barna legkülönbözőbb árnyalatait vette fel.

Valaki kijött a szobából, mellém lépett és átölelt. Kisugárzásából megéreztem, hogy benne ugyanúgy lüktet a gyönyörűség utáni vágy. A nő illata, karja ismerősnek tűnt, de nem törődtem vele, mert minden energiámat a szépség átélésére fordítottam.

Váratlanul fehér fény villanását észleltem, amely megbénította testem. Tehetetlen voltam, különleges hullámok röptettek valahová... macska képében. Az égen a kék felhők között kristálytisztán tündöklük a napsugár; váratlanul egy nő mellé pottyanak, aki elkezd simogatni. Olyan mély, valamilyen hangszerhez hasonló hangokat adok ki magamból folyamatosan, hogy már-már azt képzelem, sem macska, sem ember nem vagyok. Mindenemet betölti a kellemesen bűgő, morajló

hangáradat. Aztán megperdülök, közben fejem a talpam helyére kerül. Fejen állok, testem ólomból van. Ekkora súlyt nehéz elviselnem.

Fájdalmat érzek mindenhol. Olyan, mintha egy másik időben, egy idegen dimenzióban léteznék. Sokan ismerhetik a múltamat, de nekem itt csak a jelen idő jut. Meg vagyok fosztva attól, hogy védekezzem. Ítéletet mondanak, megaláznak, testemet és lelkemet gyötrik. Miért adnak olykor boldogságot, máskor sárba taposnak? Fekszem, várok céltalanul. Lehunytt szemhéjamon langyos permetként szivárog át a napsugár, apró tüzes gömböket, karikákat táncoltatva el egymás után a semmibe, aztán ágas-bogas szövevényképek rajzolódnak ki.

Miért kell mindig dimenziót váltanom, átpréselődnöm az Idő kerekén, kilépnem a semmibe, hogy újra beléphessek a jelenbe? Mikor tudom már megfejtetni ezt a rejtélyt? Ha nekem nem sikerül, ki adja át azt a kulcsot, ami kinyitja a minden titkok ajtaját...

Gépkocsit vezetek, de nem találom a féket. Egyre gyorsabban gurulok lefelé a lejtőn. Lejjebb húzódok az ülésről, mert lábammal el akarom érni a pedált. Csak még bonyolultabbá teszem a helyzetet, mert el kell engednem a kormányt, és nem látom az utat. Olyan mélyre hatoltam, hogy itt is megnyílik egy kanyargós út, mely mentén úgy futnak a fenyők, mint a rohanó vonat ablakain át. Itt sem tudok megállni, mert nem találom a féket, sőt már a kocsi is eltűnt alólam, s már úgy repülök, mint egy sas, amely tíz másodperc múlva hatalmas csattanással csapódik be. A szikla sziklaszilárd, a sasról ez nem mondható el. Melyik voltam én: a sas vagy a szikla?

Végtelennek tűnő utakon bolyongok, melyek mentén hatalmas, tüskés fák állnak, és tízszeres erővel verik vissza a napsugarakat. A forráság egyre jobban felerősödik zsigereiben. Nem sokáig bírom, mert elvakít a fény; szememből fekete karikákat eregetek, és kegyetlenül fáj a lelkem. Innen már biztosan nem vezet út a következő életem felé.

Fehér lovamon ülök harci felszerelésben. Vágtatok előre, Szemből jön az ellenség. Mellettem és mögöttem mindenre elszánt katonáim teljes fegyverzetben sarkantyúikkal biztatják lovaikat. Harci üvöltésünk túlharsogja a keresztes lovagok kiáltásait, robaját. Ebben a csatában minden eldől. Elveszítjük-e vallásunkat, tisztességünket, becsületünket, vagy uralkodni fogunk, és bosszút állunk az ellenségem?

Miért nem segítesz nekem, amikor látod, hogy nem boldogulok egyedül? Annyiszor kértelek, és hiába ígérted meg, most is becsaptál. Nem lehetsz ennyire önző? Vagy mégis? Hát persze! Tegnap is késő este jöttél haza. Azt mondtad, hogy Vili-vel együtt dolgoztál az irodában. Nem mondtál igazat, mert Vili idetelefonált, és bármilyen jó barátok vagytok, ezzel elárult. Már benned se bízhatok? Pedig az egész eddigi életemet neked adtam, csak te nem vetted észre...



## *15. Vica mesél 2.*

Enikő csöndesen mosogatott, majd ide-oda rakosgatta a kint hagyott holmikat; nem igazán hallgatta Évát. Láta, hogy Jenő olvas és ír valamit, de nem akarta lehalkítani a telefonját. Vicát így könnyebb elviselni, mintha ismét terápiás kezelésre járna. Évának már nincs senkije. Mindenkit elüldözött maga mellől. Magánya pedig csak kibeszéléssel kezelhető.

– Amikor ébren voltam, állandóan az eddigi életem járt a fejemben; mit rontottam el, gondolkoztam, mit lehetne tenni, de eddig a pontig már annyi mindent megpróbáltam, hogy semmi új nem jutott eszembe. Lehunytam a szemem, mélyen beszívtam a levegőt. Így igyekeztem visszanyerni lelki egyensúlyom maradékát. Az is lehet, hogy másnak a bőrébe bújtam? Ha nem én vagyok Sergőczy Éva, akkor nem vagyok köteles felelősséget vállalni magamért... Tudom, hogy ez hülyeség, de azért még eszembe juthat ilyesmi. Igaz? Most gondolj bele! Ha az előző életemben alkoholista voltam, most mért kell annak lennem? Ha az előző életem végén meghaltam, akkor várjam már meg ennek a végét is türelmesen. Jaj, és álmomban egyszer tényleg meghaltam. Frontálisan ütközött a kocsim egy örült Volvójával, aki egy kanyarban áttért az én oldalamra. Csitt-csatt! Testem a kocsimban maradt, de a lelkem vagy inkább a tudatom eltávolodott tőle. Madártávlatból a két karambolos autó fölött lebegtem – könnyedén, mint egy lepke. Kimondhatatlanul vártam valakit; nem tudtam ki vagy mi jön. Többen próbáltak kimenteni a kocsimból. A másik autó utasaival ugyanezt tették. Úgy láttam magam, mintha idegen lennék, és egy számomra teljesen ismeretlen embert lélegeztetnek. Mégis én voltam. Fent és lent is. Melegséget, lágy fuvallatot éreztem. Nem tudom, meddig tartott; hirtelen éles fény villant, de nem ijedtem meg tőle. Éreztem, hogy ettől függ a sorsom. A Fény barátságosan mondta, hogy menjek vissza a kocsimhoz. Könnyedén repültem, soha életemben még elképzelni sem tudtam volna ilyen kellemes leereszkedést, aztán beleolvadtam a testembe. Amikor felébredtem, beleharaptam az ajkamba, megcsipkedtem magam, hogy érezzem, tényleg ebben a világban élek-e.

Enikő már nagyon szerette volna, ha Vica végre befejezi hosszú és sokszor halott monológját. Ő azonban folytatta:

– Tizenkét éves koromban elvesztettem édesapámat. Hirtelen halt meg – leesett az állványról egy építkezésen. Most már persze másképpen látom, de akkor kicsit örültem is neki, mert édesanyámmal együtt sokat szenvedtünk. Állandóan féltékenykedett, belekötött mindenbe, engem például legtöbbször azért térdepeltetett kukoricára vagy vert meg, mert nem ettem meg az utolsó csöppig azt a levest, amit anyám kotyvasztott. A szomszéd néni elmagyarázta, hogy Isten alakítja földi életemet, aki mindenkit szeret. Én is megpróbáltam szeretetet adni másoknak. Ez a tudat vitt további utamon. Munkahelyemen közönség szervező lettem, ennek ellenére nagyon magányosnak éreztem magam. Amikor a vágott virág alatt vizet cseréltem, megcsapott a temetőszag, és ájulás környékezett. Olyan volt, mintha egy hullával zártak volna egy koporsóba. Ha ő nem lélegzett, akkor én se akartam. Ful-

ladási rohamok törtek rám. Lehet, hogy előző életemben felakasztottak, és ez most is kísért. Ha így volt, miért kellene ugyanúgy befejeznem az életet, mint száz vagy kétszáz évvel ezelőtt? Na, erre senki se tudna válaszolni. Az is rejtély, hogy miért viszolygok a hidegtől. Gyakran előfordul, hogy szeretném levetni a bőrömet is, mert valami nagyon hevít belülről. Egy óra múlva pedig már ráz a hideg. Közben a szobában vagy az utcán semmi sem változott, mert nyár van. Télen ugyanígy járok. Mínusz tíz fokban izzadok, utána pedig didergek. Ez most azt jelenti, hogy valamelyik előző életemben megfagytam, vagy mint boszorkányt elégettek? Nem, ne válaszolj! Ez költői kérdés volt. Ti nem hiszték a lélekvándorlásban.

Enikő éppen a száját rúszozta, nem akart reagálni.

– Meséltem, Encikém, milyen sokat sírtam, nem tudtam örülni semminek, állandóan fáradt voltam. Ekkor kaptam a hangulatjavítót, és egy hónapot betegálmányban töltöttem. Közben fizioterápiás kezelésre jártam reumás tüneteim miatt. Paranoiás voltam. Azt képzeltem, hogy valaki átjár a falon. A volt férjemet valamilyen piszlicsaré dolog miatt elbocsátották. Mindkettőnknek új munkahelyet kellett keresnünk. Neki nem sikerült, én lettem a családfenntartó; külön munkákat végeztem. Ő nem csinált semmit, csak egyre többet ivott. Depressziója lett. Felajánlottam, hogy elkísérem egy jó orvoshoz. Legjobb barátját, Jocót is elhívtam, hogy vigye el kocsival, de ő egyikünk segítségét sem fogadta el. Akkor úgy éreztem, hogy három út áll előttem: válás, öngyilkosság, menekülés az alkoholba. Válni nem akartam, mert a férjem lelkivilágát átéreztem, ugyanis az ő szülei is elváltak. Tizenegy évesen nevelőapát kapott. Nem volt benne köszönet. Mondvacsinált okokra hivatkozva megalázta, megverte, bezárta, kiközösítette. Anyja kénytelen volt engedelmessé válni, különben ő is kapott a verésből. Egy alkoholistától mit vár az ember? Tudtam, hogy a férjem normális családot szeretne, csak hát példakép nem volt. Öngyilkos nem akartam lenni, mert hittem Istenben. Ennek ellenére többször fenyegetőztem azzal, hogy kiugrok az ablakon, és néhányszor fél lábbal már kint voltam, úgy húztak vissza. Az alkohol csak egy időre oldotta a feszültséget, de a problémák ugyanúgy megmaradtak. Ekkor jött az isteni csoda: a volt férjem olvasott egy cikket a Mai Napban. Egy újságíró megszabadult az alkoholtól a Református Iszákosmentő Misszió Dömösön tartott gyógyító kurzusán. A férjem vállalta. A Misszió tanácsára én is elkísértem. Itt nem gyógyszerrel, hanem az ige hirdetésével, az Úrtól és Jézus Krisztustól kapott szeretettel gyógyítottak. Emellett sokat énekeltünk. Tudatosodott bennünk, hogy az alkoholisták, depressziósak, lelki betegségben szenvednek. Ott nem mondták soha, hogy ne igyál, legfeljebb csak az alkohol káros hatását mutatták be. A félelem álmatlan éjszakákat okoz, de a hit olyan, mint a puha párna. A kurzus folyamán több gyógyult jött tanúbizonyságot tenni Jézus szabadító erejéről. A nehézségeken túl lehet tenni magunkat, csak kérni kell az Úrtól a segítséget, és ő az ige olvasása, hallása révén ad támogatást.

Miután hazajöttünk, életünk gyökeresen megváltozott. Kiegyensúlyozottabbak lettünk, már nem volt teher számunkra a család fenntartása. Később a férjem talált munkát. Ő azonban végzetes hibát követett el, mert nem járt vissza utógondozásra, hanem inkább a kocsmába, a volt barátaihoz. Egy idő után visszaesett, később a munkahelyét is elvesztette. Én másfél évig jártam vissza a Misszióba, ahonnan feltöltődve mentem haza. Emellett naponta olvastam a Bibliát egy útmutató szerint, és természetesen imádkoztam. Minden jól ment mindaddig, amíg az uramba bele

nem költözött a féltékenység zöld szörnyetege. Természetesen adtam magamra – nem úgy, mint ő. Állandóan szekált, hogy van ott valakim, és azért járok vissza. „Ti nők olyanok vagytok, hogy egy bókot vagy sértést halálotokig nem felejtetek el.” Ilyeneket mondott. Én meg ilyesmivel vágtam vissza: beszűkült a tudatod, mindig haszontalan dolgokkal foglalkozol, én soha nem csálnálak meg, nem akarok osztozni rajtad, gyere relaxáljunk, különben teljesen kifordulsz önmagadból. Tudom, hogy kutattál a holmim között. Találtál valamit? Hát nem! Most becsapottnak érzed magad, mert még a saját szemednek se hiszel! A te alaptalan féltékenységed ugyanolyan szenvedélybetegség, mint a pánik, az alkoholizmus vagy a depresszió. Neked mindegyik megvan. Túl sok ez nekem egyszerre.

– Hallgatsz még, Enikő?

– Persze, persze!

Lenyomtam a kilincset, és beléptem a helyiségbe. Meleg, füstös levegő csapott meg. Különböző korú és külsejű alakok itták a sört. Az egész terem füstös félhomályba burkolózott. Néha valaki a gitár húrjai közé csapott. Feltűnt egy magas, sovány, kopasz fiatalember, akinek az arcán széles sebforradás volt. A gitáros hosszú, vékony ujjai rapszodikusán futottak végig a húrokon, közben folyton a mennyezetet bámulta, mintha a kottát onnan olvasná le. A zongoránál ülő leány még szinte gyermek volt, arcán erős pír, ajkait kirúzsozták, hosszú, fekete haja szinte a bokájáig ért. Bal kezének ujjával kiszámíthatatlan ütemben nyomta le a billentyűket.

Az asztaloknál fiatalok, főleg férfiak ültek, és látható élvezettel hallgatták a zenét. A teremhez csatlakozó, elfüggönyözött helyiségben kártyáztak; látni lehetett néhány játékos arcát is. Egyikük éppen szivarra gyújtott; a fellobbanó láng sárgás fénnel világította meg.

Egészen közel megláttam Evelint, aki egy bajuszos férfivel bizalmasan társalgott. Átvillant az agyamon: ezért hidegült el tőlem már legalább egy hónapja. Mind a ketten nevettek valamin; ez a furcsa, kakofonikus zene nem érdekelte őket.

Evelin nagyon sokszor a szememre vetette, hogy féltékeny vagyok. Gyanúsítgatásom teljesen alaptalan, mert ő szeret engem, és naponta bizonyítja, amikor főz, vasal, takarít vagy dolgozik a kertben. De én azt szeretném, ha másképpen is tanúbizonyosságát adná irántam érzett ragaszkodásának!

Odalépek az asztalukhoz. Egy szőke nő néz rám bambán, és megkérdezi, mit akarok. A férfi feláll, támadó állást vesz fel. Ekkor villan át az agyamon, hogy ez nem Evelin, bár nagyon hasonlít rá.

Hangos bocsánatkérések közepette eloldalgok.

## 16. *Vica mesél 3.*

– Akit hűtlenséggel vádolnak, legtöbbször megbántódik és visszahúzódik, vagy éppen ellenkezőleg, folyamatos magyarázkodásra kényszerül. Mindkét viselkedés csak olaj a tűzre, mert ez csak a felek elhidegüléséhez vezet. Elmaradtam a gyülekezeti alkalmakról, később a Biblia olvasását is abbahagytam. Ezt követően újból kezdődtek a szenvedések. Gyűltek a problémák, egyre jobban szorongtam. A Miszsióban azt tanították: ne azzal foglalkozzak, amit mások mondanak, ne akarjak mindenkinek megfelelni, én döntsek, és álljak ki elhatározásom mellett. Ez állandó stresszt okozott. Közben az életünkben állandóan ott volt az alkohol; újból előjöttek a szorongásos tüneteim. Nem mentem orvoshoz, hanem alkohollal próbáltam meg „öngyógyítani” magam. Akkor kerültem hozzád. Az egyik első útmutatásod ez volt: „A sajnálat ingyen van, az irigységért viszont keményen meg kell dolgozni. Téged most nem irigyel senki, mert az irigységet úgy is fel lehet fogni, mint az elismerés legőszintébb, bár nem a legjobb formáját.” Egyszer a kolléganőm szinte rám parancsolt: „Évi, szedj össze néhány ruhát, és menj vissza anyukádhoz!” Közös megegyezéssel elváltunk. A depressziómtól azonban nem tudtam szabadulni; két vezetői posztjától is elestem, pedig a főosztályvezető szerint én lettem volna a várományos. Az a nagy bajom, hogy Skorpió vagyok, és heves a természetem. Mindig megpróbálok a dolgok mélyére hatolni. Sok az energiám, az emberek gyakran félreértenek. Igaz saját magamat sem értem igazán. Rendszeresen szükségem van valamire, aminek segítségével levezethetem a fölösleges energiámat. Imádom rejtett dolgok után kutakodni. Valaki azt mondta, hogy olyan vagyok, mint a röntgensugár: mindenbe belelátok, vagyis mindenbe beleütöm az orrom. Viszont szeretek rejtélyes maradni, magamból lehetőleg nagyon keveset mutatok meg. Emlékszel, Encikém? Mennyi problémád volt neked is emiatt? Túlságosan érzékeny vagyok, könnyen meg lehet bántani. Ezért jól megválogatom, kivel érdemes barátkozni. Így választottalak téged is, persze megengedted. Javasoltad, hogy olvassak romantikus regényeket. Minek? Nem tudnak kikapcsolni, mert mindegyik fikció. Csak annyi köze van hozzám vagy hozzád, mint egy ismeretlen macskának egy ismeretlen egérhez, amit majd két év múlva megfog. (Na, ezt jól összezagyváltam, de biztosan érted.) Azt mondják, hogy nem tudok viselkedni, mert ami a szívemen, az a számon, és mindig cinikus vagyok. A tolerancia nagy ívben elkerül. A fájdalmat, a szenvedést, a magányt megértem, elviselem, de a lustaságot ki nem állhatom. A lustálkodással töltött egy perc alatt elveszítesz hatvan boldog másodpercet. Eddig buta voltam, de vettem egy 360 fokos fordulatot. Az Úr feladatot adott nekem, amikor erre a világra küldött. De annyira le vagyok maradva, hogy valószínűleg örökké fogok élni.

– Ezek szép idézetek. – Enikő csak azért szólt közbe, mert úgy érezte, most már illik reagálnia.

– Lehet, hogy én találtam ki. Nem tudom. Nem akarok dicsekedni, te is mondtad, hogy nem vagyok képes felfogni mások miért nem olyanok, mint én. Pedig intelligens vagyok, jó a memóriám. Nem szeretem kiengedni kezemből az irányítást. Ezek nem feltétlenül pozitív tulajdonságok, viszont céltudatos, kitartó vagyok.

Tűzön-vízen át – ez a jelszavam. Árnyoldalaim közé tartozik, hogy birtokló és féltékeny vagyok. Viták során előjön az önfejtőségem. Tudod mit tapasztaltam? Néha saját magamat is védenem kell önmagamtól... Lelkem mélyén nem hódolok be senkinek.

Éva néhány másodperc szünetet tartott.

– Eni!... Bocs... ittam egy kis vizet... Van egy sztorim, amit akkor kellett volna elmesélnem, amikor kezelésre jártam hozzád. Megismerkedtem egy ügyvédnővel, aki ugyan valamilyen oknál fogva nem praktizált, de más vonalon nagyon értette a dolgát. Fújta a jogszabályokat. Nekem ő volt a precizitás, az önzetlenség szimbóluma. Megpályázta a házunkban a közös képviselőnek kiírt pályázatot. Persze megnyerte. Valamiért nagyon szimpatikusak lettünk egymásnak. Két nő között ez azért nem olyan, mint szerelem első látásra. Nekem nincs olyan hajlamom... Hatvan lakás tartozott hozzá, és egy kicsit hozzám is, mert annyira összebarátkoztunk, hogy a szabad kapacitásomból adódó időmet rászántam. Hol ezzel, hol azzal bízott meg. Munkanélküli voltam, most meg emberek között forgolódtam. Információkat kellett szereznem a ház ügyes-bajos dolgaival kapcsolatban. Időnként átvettem a szerepét. Persze nem hivatalosan. Éreztem, hogy most már én is vagyok valaki, pontosabban olyan vagyok, mint ő. Nagyon jólesett, terápiás szempontból is hasznomra vált. Ne hidd, hogy tudathasadásos lettem. Nem. Ellenkezőleg. Ez a kapcsolat, ezek az érzések kiűzték belőlem a negatív gondolatokat. Na, szóval... őt is Enikőnek hívták. Képzeld, Cziczvarek volt a vezetékneve. Cézével kell írni, de ez most mindegy. Enikő nagyon tudatosan csinált mindent. Intézte a lakók ügyeit, és én besegítettem. Megbízta benne, mert annyira kedves, segítőkész volt. Annyira összejöttünk, hogy időnként adtam neki kölcsön kisebb-nagyobb összegeket. Amikor nem tudta megadni, legyintettem egyet. Nem baj, mert kétszer állati szerencsém volt, és nyertem a lottón. Cserébe bevezetett a társasági életbe. Ne az evésre-ivásra, tombolásra gondolj, hanem arra, amit már elmondtam: intéztem a társasház ügyeit, közben érdekes emberekkel kerültem kapcsolatba. Egy akkora épületen, mint a mienk, mindig akad valamilyen javítanivaló. Hivatalosan megszüntették a gázszolgáltatást, mert nem volt annyi pénzünk, hogy a félig beomlott kéményeket kijavíttassuk. Át kellett állni az elektromos áramra. Minden új bojler és tűzhelyet vett. Megpályáztattuk a gerincvezeték kiépítését. Ne tudd meg, hányan jelentkeztek! Senki! Érted? Senki! Állítólag rosszul fogalmaztuk meg a pályázatot. Na, ez most már mindegy. Óriási összegbe került volna minden lakónak. Négyzetméterre lebontva lakásonként száznyolcvan-kétszázezer forint jött ki. A barátnőm mégis megszavaztatta a közgyűléssel, és részletfizetéssel elfogadták. Persze nem mindenki értett vele egyet, de a többségi szavazat döntött. Akkor még azt hitték, hogy már van vállalkozó a munkára. Közben a második lépcsőház fölött beázott a tető, néhány felső emeleti lakásban átmedvedtek a falak. Sürgős beavatkozásra volt szükség. Néhányan akkor vagy a teljes összeget, vagy egy-két részletet befizettek a gerincvezeték cseréjére. Jaj, ez az Enikő hozzáfért ehhez a pénzhez, és úgy csoportosította át a tető javítására, hogy senki se tudott róla. Még én sem. Egy szép napon eltűnt. A pénzzel együtt. Szó szerint értendő, vagyis lelépett, megszűnt, elpárolgott, slussz-passz! Semmilyen dokumentáció, számla vagy szerződés nem maradt utána. Felvilágosítottak, hogy nem érdemes feljelenteni, mert nincs bizonyí-



ték. Egyébként sem lehet elérni. A mobilját lecserélte, a bejelentett lakcímen nem tartózkodik. A rendőrség nem foglalkozik az ügyel. Na, erre kössél csomót!

– Enci! Amikor a te beteged lettem, lenyűgözött, milyen kedves, közvetlen, segítőképz, szigorú, mégis igazságos vagy – folytatta Vica. – Megfogadtam a tanácsaidat, és beváltak a felírt gyógyszerek. Mennyi szépségversenyt rendeznek ebben a csúnya világban, de jószágversenyről még nem hallottam. Te biztosan megnyernéd mind a kettőt.

– Vica! Örülök, hogy rendbe jöttél, viszont hosszú jövő áll még előtted.

– Remélem, hogy így lesz. Minden tanácsod megfogadtam. A közvetlen betegársakkal való jó kapcsolat kedvezően hat a depresszió kiiktatására – mondtad. Így is volt; nemigen panaszkodtam nekik, inkább segíteni próbáltam. Csak két napig voltam hálóingben, aztán napközben szabadidőruhát hordtam. Tévé néztem; eleinte nem nagyon ment, de erőltettem – igyekeztem minél többet felfogni a külvilágból. Ehhez az is hozzájárult, hogy nálatok kérés nélkül kaptam „agyfényesítő” gyógyszert, ami helyrehozta a memóriám. Elkezdtem olvasni az „Isten ígéreteinek tárháza” című könyvet. Minden napra tartalmazott egy rövid idézetet és annak magyarázatát. Kártyáztunk, rádiót, zenét hallgattunk. Felhívtam egykori barátaimat, ismerőseimet, volt kolleganőimet. Minden nap volt látogatóm. Visszatért az önbecsülés. Átértékeltem az eddigi életem. Százhuszonnyolc pontban fogalmaztam meg a terveimet: nem iszom, nem cigizek, nem bosszantom magam, csak a jóra és a szépre gondolok, kicsivel is megelégszem, nem gyűlölködöm...

Három hét kórházi kezelés után tele életkedvvel jöttem haza. Megvalósítom önmagam. Van még valami nagyon fontos; legyen egy közösség, amelyhez tartozol, ahol kipanaszkodhatod magad, ahol újra feltöltődhatsz energiával. Az élet legfontosabb eleme a szeretet, és nem a problémák felnagyítása. Enikő! Most már el se tudnék képzelni egy olyan életet, amelyik csak úgy elmegy mellettem...

Éva kénytelen volt befejezni a beszélgetést, mert Enikő telefonja lemerült.

A hivatással sok minden együtt jár. A doktornő számára a több mint egy óra elpazarolt időnek számít. Vannak olyan betegek, akik gyógyulásuk után is tartják vele a kapcsolatot. Képtelenek felfogni, hogy neki is van magánélete.

Bármennyire nem kívánta ezt a beszélgetést, nem akarta megszakítani, mert ha személyesen találkozik Vicával, akkor ennél sokkal több időt kellett volna vele foglalkoznia.

Úgy tűnik, hogy olykor a gyógyult, sőt a képzelt betegek képzett betegek lesznek, és olykor manipulálják orvosukat. Átértékelik az életüket. Ha eddig mások mondták meg a diagnózist, most ők teremtenek olyan kóros állapotot, amely orvosukat megtévesztheti. Valójában nem betegek, de annak „látszódnak”, mert az ő szempontjukól nézve ez az előnyös.



## *17. Nem kell felelősséget vállalnia*

Közben engem teljesen más köt le. Egy elegáns ruhába öltözött férfi ül előttem egy hosszú asztalnál. Azt mondja, bánjam meg a bűneimet. Itt, a Földön nem biztos, hogy megbocsátják, de halálom után talán nem kárhozom el, ha beismerem, mit tettem. Szerinte elszedtem mások pénzét, becsaptam őket, pedig nekik is nagy szükségük lett volna arra a néhány pennyre. Nem, uram, én nem csaptam be senkit, csak leesett a kalapom; nem akartam lehajolni érte, mert rettenetesen szédültem. Azon gondolkodtam, hogy tudnám felemelni a lábammal. Közben arra jött egy kékruhás lady, és egy aprópénzt dobott bele. Mások is látták, hogy nem kértem. Aztán... aki látta, azt gondolta: nagyon szegény lehetek, koldusnak hittek, bár erre öltözékem nem adott elegendő okot. Odajöttek sorban, és pénzt tettek a kalapomba, melyről közelebbről egyértelműen meg lehetett volna állapítani, hogy az nem egy koldusé, hanem egy előkelő úré, hiszen az valójában nem kalap, hanem cylinder. Döbbenten néztem ezeket az állítólagos jóakaróimat, akikre egyáltalán nem szorultam rá. Semmilyen okot nem szolgáltatottam arra nézve, hogy könyörületesekek legyenek hozzám, sőt előzőleg én magam köszöntem nekik cylinderemet megemelve. Csak néztem, de nem igazán tudtam felfogni, mit követnek el ezek az emberek.

Ez az elegáns ruhát viselő férfi gróf. Azzal vádol, hogy elszedtem mások pénzét. Valamikor ismertem, sőt egymás mellett állt a kastélyunk, aztán változtak az idők. Apámat a király megfosztotta a rangjától, földönfutóvá tette, palotánkat a szemben ülő férfinak ajándékozta.

Igen, ő gróf Edward Burtenshaw Sugden. Hitetlenül néz rám. Hazugnak nevez – ez nagy sértés. Sajnos nem vagyok, és nem lehetek olyan helyzetben, hogy ezért az égbekiáltó gáztettért elégtételt vegyek. Szívem összeszorul. Sugden bármilyen becsstelen dolgot követ el, nem kell felelősséget vállalnia. Hány emberöltő múlik el, amikor már nem lesznek rangjuk mögé bújó emberek, és az igazságot nem lehet megfosztani a trónjától? Amikor az igazság neve nem gázság lesz! De most én vagyok itt vele szemben. Spionjai jelentették ezt a kéregetésnek tűnő esetet.

Nem akarok tiltakozni, mert akkor még jobban magamra haragítanám azokat az ordas, húscafat-szagga szavakat, amelyek kiobbannak szőrös pofájából; szavainak hatalmas fűrészfogai hol vicsorítanak, hol belém harapnak, s közben mindannyiszor összerándulok, s már nem a testemben, hanem agyamban köröz és rombol a fájdalom... Azt hiszem, hogy nincs tovább. Nem akarok látni, érezni, hallani... De mégis! Nem tudok menekülni sorsom elől.

Talán egy másik életben megfordul a helyzet. Én azonban sohasem lennék kegyetlen, hazug, képmutató, gazember.

## *18. Elvették a néptől a sajátját*

Öreg, sápadt, rácos arcomon végigcsorognak a könnyek, mert nincs már nekem semmim, hideg a szobám, fogyóban van a szenem. Ugyanúgy, mint életem napjai. Várok még valakire, mindig várok, bár tudom, hogy nem jön el. Sok mindent megéltem nyolcvan év alatt, de nem tudok mindenre visszaemlékezni.

1914 telén születtem, aztán kitört a Nagy Háború. Amikor már nyolc-tíz éves lehettem, akkor fogtam fel, mit jelentett egy ilyen nagy világégés. Apám sem tudta ezt érzékelni, mert a háború előtt Amerikába ment dolgozni. 1924-ben jött vissza. Keresetéből földet vett, közben anyám örökölt is. Négyszáz kataszteri hold tíztizenkét helyen szétdarabolva: tanya, ház, gazdasági épületek, istállók, lovak, tehenek, ólak, szénapajta, dohány szárító, gazdasági felszerelések, kocsisok, lovászok, béresek. Még nem pirkadt az ég alja, elindultam a napszámosokkal dolgozni, később már én irányítottam őket.

1939-ben nősültem. Feleségem, Korompa Piroska szülei szintén tehetősek voltak, így a vagyonunk gyarapodott, de vele együtt a munka is sokkal több lett. Boldogok voltunk. Olyan finom volt a bőre, mint a selyem ruha, amit életében egyszer vagy kétszer vett magára, mert nem volt rá szüksége; markot szedni vagy kukoricát kapálni nem mehetett benne, és városba menet se hordta volna, mert kinevetik. Nem születhetett gyerekünk, akárhogy akartuk. Besoroztak katonának; szerencsére a frontra nem vittek ki, sőt le kellett szerelnem, ugyanis gyakorlatozás közben eltört a bokacsontom. Sokáig gyengélkedtem, ma is enyhén sántítok, de legalább megúsztam a háborút.

Aztán 1950 táján kulákok lettünk, üldözött minket a kommunista rendszer, és a földünk nagy részét elvette. Jött a kötelező beadás, amit akkor is teljesíteni kellett, ha gyengébb volt a termés, vagy nem volt annyi tyúkunk, amennyit le kellett volna adni mint fölösleget.

Istenem! Dehogy volt az fölösleges! 1959-ben újabb téeszeket szerveztek, „önként” vették el a megmaradt földünket is. Apámat mezítláb izzó kályhára állították, kegyetlenül megverték, kikötözték, éhezgették, aztán mégis beléptették a közösbe, meghamisították az aláírását. Egy év múlva meghalt, két hónap szomorúság után anyám is követte a temetőbe. Nem bírta elviselni, hogy erőnek erejével kisemmiztek minket – megbomlott az agya.

Mindig szép volt a tavasz, mert énekelt a pacsirta, nyikorgott az eketaliga, daloltak a fiatalok, amikor vetették a búzát, árpát, ültették a krumplit, a babot. A nap arany sugarai, az ég csatornái tápláltak mindent.

Szomorú a föld, mert nem legelnek rajta csordák, nem kolompol a vezérbirka, meghalt a puli, nincs már mit terelni. Elvették a néptől a sajátját. Gyászol a föld. Kérdezi az egyik darab a másiktól: Te kié vagy? Ki a gazdád? Nem tudom, három gazdám is volt, de megnyomorították, bebörtönözték, halálba kergették. És neked ki a gazdád?

Én se tudom, sajnos én is földönfutó lettem. Azt mondták a nacsalnyikok, hogy a nadrágszíj parcellákat elválasztó mezsgyét nem szántja fel senki, és ott virít a fű. Ha felszántják az egész határt, sokkal nagyobb területet lehet megművelni, és

nézd meg, hogy azóta se hosszamat, se széletem nem ismerem, de mindenhol nő rajtam a pallagkóró.

A földek nem beszélnek, nem éreznek, különben, jaj, jaj, nagyon ordítanának.

Az ember a föld atyja, János a szolga, Isten a gazda, így volt ez régen. Beszántottatok a földbe a tisztességet, a hűséget. Mi meg hiába mondjuk, hogy ássátok ki, mert arra mindenkinek szüksége van. Hadd beszéljenek az öregek, úgy sincs már nekik sok hátra! Na, hát ennyi volt az élet, most már jöhet a temető, ott nyugalom lesz.

Ha elvesznek tőlem mindent, akkor minek éljek, inkább felgyújtom magam, van otthon gáz, és a feleségem mellé temetnek, ahol sokkal jobb lesz nekem. A temetőben lakozik az igazság, ahol én vagyok, csak a gazság uralkodik. Ott csend van, béke, nyugalom, egyetértés, szeretet, megértés. Nincs harag, gyűlölet. A temetői hangulat melankóliát sugároz, kioltja a reményt. Kedvesem után vágyakozom.

Bennem már csak egy évszak kereng, fagyos szelek fújnak északról, megdermedtek a hóban az erdők. Súlyos teher nyomja a fákat, de még nem ért el a recsegnésig, amikor minden megsemmisül, mert kővé merevedett az idő is. A vaksötétben mélyen vagyok elásva; integetek – nem látja senki, kiáltok – nem hallja senki. Ennél még van lejjebb, mert valami lehúz. Ajtókat látok, megpróbálom kinyitni, de mindegyik az arcomba csapódik. Nincs mibe kapaszkodnom, elfogyott és sípol a levegőm.

A testi betegségekre vannak a gyógyszerek. A magányt, kétségbeesést és reménytelenséget egyedül a szeretet képes meggyógyítani. Sokan vannak a világban, akik egy darabka kenyérre éheznek. Még többen olyanok, akik csak egy kis szeretetre. Kitől kapom most meg, ha kedvesemet elnyelte a fekete föld. Azt mondják, hogy egy embernek több élete is van, mert a lelke tovább él. Ott, valamikor majd ismét meglátlak, és együtt megyünk tovább akkor is, ha úgy tűnik, sohasem láttuk egymást. Ez nyilván azért lesz így, mert másnak a testében leszel, de én ismét megtalálalak. Nem áll majd senki közénk. Most az Idő gátol, lassan telik, mint éhes kutyának a hideg éjszaka. Nem akarok magányosan élni, mert nagyon sokat szenvedtem már. Ismét ajtókat látok, megpróbálom kinyitni. Hol vannak a kulcsaim? Véres ökleimmel verem a páncélt, be kell jutnom, mert tudom, hogy ott vagy belül – szeretetbe burkolózva, és vársz reám türelmesen.

## *19. Örökbe fogadtuk*

Sajnos nem lehetett gyerekünk. A jó Isten azt mondta, hogy fogadjunk örökbe egyet a menhelyről. Egy gyengécske, vézna fiúcskát választottunk, mert úgy tudott nézni, ahogy senki más, és akkor is kapaszkodott a ruhánkba, amikor a többiek elmentek ebédelni. Az ilyen ragaszkodó, kedves gyermeket könnyű lesz majd felnevelni.

Apósom nagyon neheztelt, mert nem akarta, hogy életem végén egy ilyen „senkiházira” szálljon a gazdaságom. Piroskámmal együtt határoztunk, miénk a felelősség és Istvánka nevelése is. Sokáig csukamájolajat kellett itatni vele, mert olyan sovány, gyenge volt, mint a kút mellett a kóró. Befogtuk az orrát, úgy töltöttük bele, mert förtelmesen rossz íze volt. Lehet, hogy ezért nem szeretett, nem tisztelt minket. Nem fogadott szót, rosszul tanult, nem akart segíteni, inkább cél nélkül járta a falut. Mindenféle rosszat pletykált rólunk, pedig Isten a tanúm, hogy úgy szerettem, mint a saját gyerekeket.

Amikor felnőtt, elvette Pintér Rozit; vásároltunk nekik egy kis házat, és bebútoroztuk. Kapott egy használt Ladát, egy kismotort, adtam neki két hízott sertést, három süldőt, nem tudom mennyit ért, mert mi önzetlenül szeretünk ajándékozni. Elment a bányába dolgozni; ott valamit nagyon elrontott, mert adósságot csinált. Kifizettük. Eladta azt a bútort, amit mi vettünk nekik; újat vett, mi fizettük ki. Háromszor ment jogosítványt szerezni a mi költségünkön. Azt mondtam, segítsen nekem, ha még több pénzt akar. Két napig szalmát kazlázott, és jól megkérte a napszámot, de még így se tetszett neki. Leitta magát, aztán, azt kiabálta a főúton végestelen végig, hogy miért nem döglünk már meg, mert akkor minden az övé lehetne.

Bármi történjen, bárhogyan halok meg, ennek a betyárnak semmit nem hagyok, mert a feleségemet ő tette a földbe! Ennek már semmiféle szégyene nincs, mert kihalt belőle az ember. Isten ítélőszéke majd eldönti, ki a bűnös.

A múlt esztendőben megtámadott, mind a kettőnket vert, segítségért kiabáltunk. Gulyás Mihályné Böske meghallotta, jött volna befelé, őt is a földre lökte, a fejemet a szék karjába és a falba verte. Valahogy a hátsó ajtón kitántorogtam, szerencsére nem jött utánam az utcára. Sokan látták, de nem mertek beavatkozni.

Ez év tavaszán azzal támadt ránk, hogy nem adtunk neki semmit. Megpofozott, de kiszaladtam, és az utcán szóltam Magyarai Petinek. Kihívta a rendőroket, de István úgy állította be, hogy mi vertük meg. Sántítva bizonygatta, hogy többször megütöttük. A rendőrök inkább minket oktattak ki, mint őt.

Egész éjszaka összegörnyedve ültem a hokedlin, a feleségem meg az ágyon sírt. Másnap István elment a téesszirodába fát venni, ahol átadtak neki egy cédulát az adósságairól. Részegen követelőzött, hogy menjek a vetőmagboltba, és vegyek neki ezt meg azt. Felálltam, hogy a szemébe mondjam a nemet, de felbuktatott, letipport, letegezett. Bezárta az ajtót, és ismét nekünk támadt. Elkezdett verni egy bottal, a feleségem jajgatott, kiabált, hogy ne bántsa.

A szerszámok a kályha tetején voltak egy dobozban, a kalapács nyele kilátszott. Én fogtam meg előbb, elkezdtem ütni a lábát, a combját. Akkor hagytam abba,

amikor már nem tudott felkelni a földről. Elszaladtam a rendőrségre, de nem volt ott senki, aztán a tanácsházára mentem, ott mindenfélét kérdeztek, aztán hazaküldtek, hogy vigyázzak a feleségemre. Mondtam, hogy haza nem, inkább megyünk az öregotthonba.

A harmadik szomszédban laknak Mórának; Rita, a lányuk a polgármester mellett dolgozik; ő kísért haza. István akkor már elment. Jött az orvos is, injekciót kapunk, és gyógyszereket írt fel. Aztán mégis úgy döntött, hogy kihívja a mentőt. A feleségemet támogatták. Mind a ketten beültünk a kocsiba.

A kórházban kivizsgálták, de egyre rosszabbul lett. Eltelt egy pár nap, mindig látogattam. Csodák csodája, egyszer azt mondták, hogy szépen javul, de akkor, szerdán István meglátogatta. Horváth Sándorné, aki mellette feküdt, másnap mondta, hogy a nevelt fiam gyötörte Piroskámat, és pénzt akart kihajtani belőle. Csütörtökön akartam meglátogatni, de akkor már halott volt. Mindenki tanú rá, hogy mit csinált a feleségemmel a kórházban. Hol van az igazságszolgáltatás, amikor itt gyilkosság történt, miért nem viszik el a gyilkost? Ha van Isten, vigasztalja a bánkódókat, és büntesse meg a gonoszokat az öregek védelmében!

Éjszaka nem tudok aludni, mert kísérteties álmok gyötörnek. Istenem, vigyázz rám! Csak Te tudod, mivel érdemeltem ki ilyen kegyetlen sorsot.

Soha senki nem kérdezte meg, miért ég nálam a villany éjszaka, van-e elég tűzifám. A szeptemberi nyugdíjam teljesen ráment a tüzelőre, akkor most miből fogok élni. Nem tudom megosztani a bánatomat az én Piroskámmal, mert a temetőben nyugszik már. Hozzá kellett nyúlnom ahhoz a kis pénzhez, amit még együtt tettünk félre.

Miért nincs ezen a földön? Aki valamit tisztességesen megszerez, megvesz, miért nem lehet az övé? A mi örökbe fogadott gyerekünk mindenből ki akar fosztani, ennek nincs szíve és lelke, nem elég neki semmi. Javasolnám, hogy nyissák meg neki a Nemzeti Bankot, hogy megtudják, még azzal se lesz megelégedve. Amit kapott, mindig elverte. Nem tudott semmit megbecsülni. Ha ő kereste volna a pénzt, biztosan jobban értékelte volna. Régen mindennek és mindenkinek volt becsülete. Kiültek az öregek a házuk elé a padra a szomszédokkal, ismerősökkel: pipáztak, kukoricát morzsolnak, babot válogattak, közben megbeszéltek mindent, ami a faluban történt. Lemoshatatlan szégyene volt annak, akiket a szájukra vettek. Akkor még volt szeretet, törődés.

Reszkető kézzel, könnyes szemmel írom le mindezt, sok fájdalom, nagy bánat van benne. Uram, vigasztald meg azokat az öregeket is, akik ugyanúgy élnek, mint én. Legyen erőnk együtt elviselni, mert szenvedőké a mennyország.

Éjjel azt álmodom, hogy boldog vagyok az asszonyommal. Majdnem ötven évet töltöttünk együtt. Most egyedül még nehezebb az életem, mint akkor volt. Hamarosan eljön az idő, amikor találkozunk a hideg sírban; tudom, hogy veled együtt ott melegség, szeretet vár. A túlvilágon énekelem a többiekkel, hogy hozsánna a magasságban, békesség a Földön minden jóakarátú embernek, mert tűrőké és szenvedőké a mennyország.



## 20. *A közömbösség csímborasszója*

Jenci együtt lakott a kollégiumban Dorszi Karcsival, aki cinikusan megjegyezte:

– Nem való neked az a klassz bige. Te mindig lúzer voltál. Normálisan ki se tudnád elégíteni. Egyébként egy csaj ellen a legjobb orvosság egy másik csaj...

Káromkodás helyett dühében a jobb öklét használta. Barátja az ágyra esett, előtte azonban beverte a tarkóját a fölötte lévő könyvespolcba. Orrából eleredt vér.

Karcsi csak annyit tudott mondani, hogy Jenci, te egy idióta vagy, majd elájult. Békésen kellett volna rendezni a konfliktust. Átszaladt a medikusokhoz. Tómondatokban elmondta, mi történt. Amikor visszatértek, Karesz az ágyon ült, vizes törölközőt szorított a tarkójára. Orra elé zsebkendőt tartott.

– Köszí, hogy ellátjátok a beteget, aki megszedült, mert leesett a kulturális szintje, ezért beadtam neki egy jobbkezes nyugtatót. Remélem, nem lesz mellékhatása.

Nagyképű, hamis és igazságtalan volt. Ő is tudta, mégis elégedett volt magával. Kiment a kollégium elé. Feltette a napszemüvegét, amely védelmet nyújtott a szikrázó és a visszaverődő fénynyalábok ellen.

Elég lett volna egy pofon. Amikor a Csokonai-gimnáziumba jártak, Karcsi meghívta magukhoz. Szülei nem voltak otthon. Jenő szerény természete élesen szemben állt barátja viselkedésével, felfogásával. Egyszer megjegyezték: bennünk csak az a közös, hogy mind a ketten imádjuk a fagyit. Minden túlzásban van némi igazság. Jenci a gyerekek kedvencét véletlenül fagylajtnak mondta. Barátja elkezdett kiabálni: „Milyen kultúrából szabadítottak rám? Nem nevelt meg a faterod? Hogy lehetsz ennyire paraszt?!” Akkor kellett volna orra vágni... Vegyük úgy, hogy ezért is most fizetett meg.

Tüdejét teleszívta friss levegővel. Amikor kilélegezte, váratlanul megszedült. Leült a közeli padra. Hirtelen megszomjazott; bevánszorgott a mosdóba. Nem csodálkozott, hogy hánynia kellett. Utána ismét kiment. Bántotta, hogy Enikővel nem sikerült felvenni a kapcsolatot. Élvezte a napsütést. Mindenki nyári ruhában járt. A találkozásnak talán a menzán volt a legnagyobb esélye, de az anorexiás lány valószínűleg mindig hozott magával ennivalót. Egyébként haza is járhatott ebédelni. Vagy csak egyszer evett naponta?

Az épületben már egy-két lépés után érezte, hogyan változik meg a levegő hőmérséklete. A falak hűvöset árasztottak; olyan volt, mint egy filmben, amikor a főhős egyik évszaktól átsétál a másikba.

Mielőtt felment a félemeletre vezető lépcsőn, észrevette Enikőt, aki háttal állt. Hosszú, szőke haja, égszínkéék blúza egyértelművé tette, hogy csak ő lehet.

Odalopózott, majd jobb vállára tette a kezét.

– Szia, Enikő! Én vagyok, Jenci! – A szőkeség csodálkozva megfordult.

– Szia! De én Márti vagyok! Nyilván eltévesztetted a házszámot.

A fiú zavartan bocsánatot kért. A lány tetőtől talpig végigmérte, majd valami olyasmit mondott, hogy nem baj, éppen van „szabad kapacitása”. Jenci ettől a két szótól még kellemetlenebbül érezte magát.

– Majd legközelebb! – vágta rá ő is „szabad kapacitásból”, aztán felrohant a lépcsőn. Csak a harmadik emeleten állt meg kifulladásra. Zihálva szívta-fújta a



levegőt, és a falnak támaszkodott. Néhány méterrel arrébb meglátta ugyanazt a szőke lány. Ilyen gyorsan nem érhetett fel! Haját csurkában hordta, és lila blúzt, fekete szoknyát viselt. Igen, igen! Ő Enikő!

– Szia! Leülhetek? – kérdezte bizonytalanul. A lány nem nézett fel, úgy válaszolt:

– Hát persze!

– Hogy vagy? Régen láttalak.

Enikő felemelte a fejét. Arca sápadt volt.

– Van egy rossz hírem. Melyikkel kezdjem? Sajnos sokat hányok, és lelkiileg-fizikailag oltári rosszul érzem magam. Szorongok, nyomasztó gondolatok gyötörnek, ezért szedem a gyógyszereket.

– Nagyon sajnálom.

– Azt mondták, hogy péntektől injekciót kapok, de nem voltam olyan állapotban, hogy elmenjek a rendelőig. A pszichiáterem be akar fektetni a kórházba; néhányszor voltam már ilyen kivizsgáláson. Dög unalmas! Mindig azt találják ki, amit úgyis tudok: béküljek ki az őseimmel, ne izguljak, egyek, ne hányjam ki. Családi terápiára van szükség, beszéljem rá apámékat. De ők nem akarnak kezelésre járni!

– Ez nem megy parancsra!

– Jól látod. El se tudod képzelni, milyen égés a dokikkal intim problémáimról dumálni. A nagyim holnapután lesz hatvanhat éves. Meghívott minket. Őseim, akik magukat annyira tökéletesnek tartják, mégsem mennek el. Én önzetlenül szeretem a nagyimat, mert ő ugyanezt teszi. Arra fogom biztatni, hogy örüljünk egymásnak, és ne szomorkodjon. Sajnos torta is lesz. Nyáron a reggelim általában szendvicsből, az ebédem csokiból állt. Most sokkal többet eszek. Mindig hányingerem volt, de akkor nem, ha elmentem biciklizni, mert az teljesen kikapcsolt. A tükörben mindig túl kövérnek látom magam. Az anorexiások gyakran annyira erős büntudatot éreznek, hogy miután ettek, kijön belőlük minden. Vannak bulímiások – ez a második leggyakoribb evészavar; nagyon sokat esznek, hánytatják magukat, nem soványak, betegségük sokáig rejtve marad. A bulímia talán rosszabb, mint az anorexia. A falásrohamok, az önhánytatás, rettenetesen megviseli a gyomrot, a tápcsatornát, a nyelőcsövet, a fogakat. Szoktak vetíteni a tv-ben dokumentumfilmeket az anorexiáról; gyakran bemutatják, hogy vannak olyan lányok, akik papírdarabokat nyelnek le, sőt olyanok is akik a hajukat eszik meg.

– Nem vagy te kövér. Olyan az alakod, mint egy manökené.

– Kösz a bókot. Kívülállóknak csak annyit vesznek észre, hogy az anorexiás koplal, éheztetni magát. De hidd el, sokkal kövérebbnek látom magam. Egy ideje kerülöm a tükröt. Az anorexia időnként testedzés-függőséggel is társul, tehát kénytelen vagyok futni, úszni, tornázni, biciklizni.

– Nem tudom felfogni, hogy a tükörben látható objektív valóságot az ember agya hogyan és miért torzítja el. Van egy ötletem, meglehet, hogy segít. Majd leírom.

– Kösz. De nem bízik magamban, nem tudom értékelni azt, amit elérek. Kicsi koromtól szüleim számára természetes volt, ha jó jegyet hoztam az iskolából. Nem dicsérték meg soha, nem szurkoltak, nem biztattak. Minden, amit eddig elértem,

irigységet, rosszindulatot, sőt gyűlöletet váltott ki bennük. Egyetemi vizsgáim után nem érdeklődnek. Képzeld! Télen bekerültem a klinikára. Nagyon keserves időszakom volt akkor, ezért ki akartam ugrani az erkélyről. Nem tettem meg, mert nagyira gondoltam. Lali bácsi a pszichiáterem. Ő vitt be a kocsiján. Amikor megérkeztünk, gyenge voltam, remegtem. Elment a betegfelvételre, közben odajött egy fekete fiú, vigasztalt, de ettől még jobban zokogtam. Lali bácsi angol nyelvtudásával leépítette. Néhány nap múlva az egyik nővérrel küldött egy magyar nyelvű Bibliát, amelyben be volt jelölve egy idézet. Már csak a tartalmára emlékszem. Ennek az volt az üzenete, hogy amikor nem várjuk, a dolgok jóra fordulnak, és ránk talál a szerelem.

– És a szüleid mit szóltak hozzá?

– A harmadik héten jöttek be, mert akkor vették észre, hogy nem járok haza. Gratuláltak, milyen jól nézek ki! Holt sápadt voltam. Kaptam egy kiló narancsot. Öt percnél nem maradtak tovább.

– Ez a közömbösség csimborasszója. Nekem szükségem van rád, azért sétáltam be az életedbe.

Nap mint nap találkozunk, összefutunk a lépcsőházban, elnyelt köszönésekkel jelezzük, hogy létezzünk, pedig az élet, amit élni szeretnénk, nem csak rohanásból áll. Anyád, apád is állandóan maratoni futásban vesz részt, és nem veszi észre, hogy már borotválkozol, ezért játékaútót vesznek tizennyolcadik születésnapodra, és tejbegrízzel kínálgatnak. Ők talán azt se tudják, hogy másképpen is élhetnének, máshol, másokkal. Valaki felhúzta őket, mint egy órát, aztán éjszaka ismét megtekeri a rugókat, nehogy elfogyjon a mechanikus erő. Pörögnek, izmaikat sohasem lazítják el, feszülten figyelnek, kiabálnak. Nem ernyednek el, nem törődnek veled.

Kórházba kerülsz, de nem látogatnak meg, mert nem veszik észre, hogy nem vagy otthon. Annyi helyen lehetsz – a barátodnál, barátnődnél, nagyszüleidnél, kiránduláson, bulin, partin, virtuális valóságban. Már majdnem felnőttél, el tudod dönteni, hol vagy éppen, de szüleidet nem érdekli, mert közömbösek, és kísértáltak az életedből.

Máskor nem akarják, hogy elszakadj tőlük, magukhoz kötnek. Téged irányítani kell, nem vagy képes önálló döntésekre. Majomszeretettel láncolnak a lábukhoz, hogy minden lépésedről értesüljenek. Lehetőleg még azelőtt, mielőtt megteszel valamit. Ha nem hagyod magad, ők láznak fel, mert jót akarnak..., még akkor is, ha beledöglepsz.

## 21. *Tisztán Bercit nem ismerem*

Egy ötven év körüli, kissé őszes, teljesen fehérbe öltözött férfi járkált, nézelődött Jencitől tíz méteres körben. Mozgásán, tekintetén látszódott, hogy nincs jó kedvében. Jaj annak, akire lecsap! Csak nem valamilyen tanár, aki bosszút akar állni valakin? De a tanárok nem ilyenek! Egy-két perc után már ügyet sem vetett rá; folytatta a Váci Mihály költészetét elemző tanulmány olvasását.

– Szabad ez a hely? – kérdezte az ismeretlen.

– Persze, tessék parancsolni! – vágta rá Jenci gépiesen, és görcsbe rándult a gyomra, amint meglátta ugyanazt a fehér ingben, nadrágban pöffeszkedő úriembert, akit az előbb megfigyelt. Arca vörös volt (talán sokat napozott, és nem kente be magát olajjal?). Később derült ki: ez a visszafojtott düh színe.

– Én doktor Kálmán Péter vagyok, Tóth Enikő édesapja. Maga nyilván Tisztán Berci, alias Gállai Péter.

– Nem, kérem tisztelettel, én Kormányos Jenő vagyok, harmadéves bölcsész.

– Nyilván hasonló helyzetben én is ezt mondanám – vágott vissza gúnyosan a doktor.

– Én tényleg Kormányos Jenő vagyok.

– Ne szemtelenkedjen, mert megüti a bokáját! Feljelentem, aztán börtönben rohad meg!

Ez az idegen, dühös hang és az aljas gyanúsítás Jenőt ösztönösen apja hányingert keltő szavaira emlékeztette. Mély lélegzetet vett, aztán megismételte.

– Sajnos vagy nem sajnós, nem ismerek semmilyen ALJAS Gállai Pétert. – Jenci jól tudta a latin szó jelentését, de most szándékosan torzította el. – Hát nem bánom. Ha a doktor úr azt állítja, a békesség kedvéért, elvállalom.

– Micsoda pimaszság! Hát figyelj ide, Tisztán Berci! Szállj le a lányomról! Semmi közöd hozzá! Ha még egyszer találkozol vele, vagy megtudom, hogy hamis receptekkel valamilyen drogpótlót küldesz neki, netalán „ődílerséged” maga adja kislányomnak ezeket a mérgeket, kirúgatlak az egyetemről. A rektor gyerekkori barátom, és bilincsben fognak elvinni a rendőrök!

– Doktor úr! Szeretném elmondani még egyszer, hogy Kormányos Jenci vagyok. Se Tisztán Bercit, se Gállai Pétert nem ismerem, de az ön lányát sem. Nem akarom őket megismerni. Esküszöm mindenre, ami nem drog..., a rektor úr egészségére, hogy Kormányos Jenő maradok.

Kálmán Péter elbizonytalanodott.

– Ha szépen kérlek, megmutatod a személyidet?

– Igen, ha szépen kér. De ön nem hatósági személy, ezért kizárólag csak baráti alapon. Nálam lesz, erősen fogom, nehogy kiessen a kezemből.

Farzsebéből elővette az igazolványát. Kinyitotta, majd hozzátette:

– Kizárólag betekintés céljából...

Jenci maga sem értette, hogyan mert ilyen lekezelően beszélni ezzel a senkiházzal. Elmúltak a gyermekévek, úgy látszik, megtanult védekezni.

– Kedves doktor úr! Tisztelete jeléül esetleg ön is megmutathatná a magáét. Lekötelezne vele.

Jenci szerint csoda történt, mert a doktornak szitkozódva el kellett volna rohannia, ő azonban átadta a kért dokumentumot.

– Köszönöm szépen. Na, innen most már tiszta lappal indulhatunk. Tessék parancsolni! Állok rendelkezésére!

A doki érezte, hogy fordult a kocka. Ez az intelligens, higgadt srác lefegyverezte, sőt lehengerelte őt.

– Hát... jó. Legyen! Bocsánatot kérek. Igazságtalan és követelőző voltam, mert összetévesztettem valakivel.

– Most, hogy így kiengesztelődtem, visszaköltözött szívembe a békesség... Emlékszem egy Enikő nevű lányra. Találkoztunk néhányszor, dumáltunk erről-arról...

– És miről?! – kíváncsiskodott a doki.

– I'm sorry! Két privát ember beszélgetése nem mindig tartozik egy harmadik személyre.

– De én az apja vagyok!

– Örvendek. Inkább őt kérdezze! Ha akarja, elmondja, bár semmi különös... A telefonszámát se tudom. Talán Böszörményben vagy Józsán lakik, de csak gondolom.

– Úgy látom, Jenő, tévedtem. Még egyszer elnézést kérek a kirohanásomért.

– A szó olyan, mint a méh: méze és fullánkja van – felelte Jenő.

– A lányomat már két hete nem láttam. Az egyetemen kihagyott egy évet. Most kiderítem, visszavették-e. Szerencsére kevesen tudják, hogy drogfüggő. Az elvonás után pszichoszomatikus panaszai vannak, ami lelkileg és fizikailag megviseli. Valahonnan antidepresszánsokat szerez, aztán nagy adagokban szedi. A marihuánát például az egyetemisták próbálgatják legszívesebben, pedig használata agysorvadást okozhat. A gyógyszerek között is vannak pszichiátriai drogok; ugyanolyan ártalmasak lehetnek, mint az igaziak. Ezeket leszoktatáskor, csökkentett dózisokban adják a terápia alatt. Az LSD gátolja a vérkeringést, lerakódik a testben, beágyazódik a szövetekbe. Sajnos az orvosok között akad egy-két olyan, aki így gondolkodik: ha a fájdalom okát nem vagyok képes megtalálni, akkor legalább eltompítom.

– Bocsánat, de ez engem nem érint. Nem tudom, hogy a doktor úrnak mennyire van humorérzéke. De bizonyos esetekben az is igaz lehet, hogyha valakit nem tudunk ép elméjűvé tenni, akkor legalább csendesítsük el?

– Ez nem humor, hanem cinizmus! A világ legcsendesebb emberei ugyanis azok, akik már nem élnek. Szörnyen aggódom Enikő miatt, mert agresszívvá válhat. Ha mégis találkozna vele...

– Oké. Megmondom, hogy menjen haza..., vagyis oda, ahol a doktor úr lakik.

Kálmán Péter felállt, és szokatlan volt, hogy mindezek után a kezét nyújtotta. Jenci felpattant. Megfogta a doktor jobbát, amely hidegnek, sőt nyálkásnak tűnt. Összerezcent, mert úgy érezte, mintha egy hal farkához ért volna.

A mosdóba sietett. A csapnál habosra szappanozta a tenyerét, majd bő vízzel leöblítette. Legszívesebben egész testét kimosta volna, mert belülről valamilyen kibírhatatlan íz vagy bűz marcangolta. A csap alá dugta a fejét, és hosszasan nyelte a hideg vizet. Kezdődő hányingere megszűnőben volt.

## *22. Elegem van ebből / a gyerekből !!*

„Milyen jó, hogy itt nem lop senki” – mondta félhangosan az az asztalon hagyott könyv, füzet, egy csomag papír zsebkendő láttán. A padon érintetlenül hevert fekete táskája, amelyben többek között pénztárcáját tartotta.

Rá-ránézett az előtte lévő könyvre, de nem volt képes koncentrálni. Enikő befészkelte magát a gondolataiba.

Mi legyen? Elmesélje neki? Néha jobb, ha befogod a szád, hadd tűnjél bolondnak. Ha kinyitod, kiderül, tényleg az vagy. Ezt bölcsességnek tartotta. Még akkor is, ha valaki a koliban találta ki. Elvárni a világtól, hogy igazságos legyen veled, mert jó vagy, ugyanolyan, mintha azt várod egy bikától, hogy ne támadjon meg, mert vegetáriánus vagy.

A múltból ismét előtörtek rettenetes emlékei.

– Elegem van ebből a gyerekből! – sziszegte az anyja. – Le kéne önteni egy vödör vízzel, ne félj, attól megnyugodna!

Nem emlékszik már mivel bosszanthatta fel apját vagy anyját, mert napirenden volt a kiabálás. Halkan vagy éppen hangosan válaszolt, lesütötte a szemét, bátran előre nézett, megette a kelkáposztát, vagy nem ette meg – kifogást mindig lehetett találni.

– Mindjárt nyugodni fogsz, te átok! – ordította az apja, és elkezdte kicsiny, vékony karjánál fogva rángatni, belökte a WC-be, majd rázárta az ajtót. Minden porcikája remegett. Nem akart arra gondolni, mi jön ezután. Tenyerét a szája és az orra elé szorította, alig mert levegőt venni. Aztán mégis kénytelen volt, mert csillapíthatatlan hányingere támadt.

Általában nagyon félt az otthoni tárgyaktól. A bútorok hatalmasak, gonoszak voltak (nem mert mögéjük bújni); a koszos lámpaernyő szinte fojtogatta; a rozzant szék eldobta a karját, ha ráült. A kanál remegett a kezében; a vizespohár úgy ugrált, hogy nem lehetett belőle rendesen inni; a pálinkásüveg szaga megköhögte; az agyonhasznált, rövid szőnyeg igyekezett kicsúszni alóla. A légypiszokkal dekorált fali tükör rá akart ugrani, ha belenézett; a vekker fülsiketítően ketyegett; a padló nyikorogva kérte ki magának, mert rá mert lépni. Jenő még nem tudta megmagyarázni, hogy árnyéka miért mozog ugyanúgy, ahogyan ő: lehajlik, leül, feláll, vele együtt megy... Ez is félelmetes volt.

A férfi az ablaknál állt. Mostoha fia, Jenő a konyhaasztalnál ült, és figyelmesen lapozgatta a tankönyvét. Néha meg-megállt, elgondolkodott, aztán írt valamit sárga borítójú füzetébe.

A nyitott ablakon keresztül átható hársfaillat áradt a helyiségbe. Most korábban virágoztak a fák, mint tavaly vagy tavalyelőtt. Az apa szerette ezt az erős, mégis cirógató teaillatot.

Jenő azonban nem törődött vele. Megszólalásával darabokra törte a pillanatok varázsát.

– Nem vagyok jó gyerek. Húsvétkor titokban meglocsoltam Móni nénit, pedig



megtiltottátok. Tegnap nem ettem meg a bablevest, mert bűdös pálinkaszaga volt. Amikor nem figyeltetek, kiöntöttem a budiba. Ha magam vagyok, a bútorok recsegnek, a falakon átmásznak a gonosz manók, akiktől nagyon félek. Lenth Csabihoz a múlt héten elkéredzkedtem, mégis Móni nénihez és Dénes bácsihoz mentem.

– Nem baj, fiam – mondta egyértelműen az apa.

– Pedig ez nagy baj – ellenkezett Jenő. – Mindig pontosnak, szófogadónak kell lennem. Nagyon szégyellem magam, mert amikor kukoricára térdepeltetél, már nem figyeltél rám, a kukorica mellé térdepeltem. Aztán... emlékszel, bezártál az ólba..., én meg elájultam. De nem igaziból. Bűdös volt nagyon, és nehezen szedtem a levegőt, de nem estem össze, csak eljátszottam.

– Ez nem bűn, fiam!

– De igen! Végezzünk el mindent pontosan, nem szabad csalni.

– Ugyan... ez nem csalás, kisfiam...

– De igen, ez csalás! Hát nem te büntetted meg, amikor azt mondtam, hogy nem én ettem meg a rágós szalonnát. Igen, igen, én ettem meg. Hazudtam.

– Nem baj!

– De igen, ez nagy baj! – Jenő felemelte a hangját.

– A gyereket úgy kell nevelni, hogy felnőtt korában már mindent tudjon. A büntetéshez is szoktatni kell. Legyen jó kisfiú, aztán legyen jó apa. Ne nézzél rám így, mert tudok úgy beszélni, mint az okos emberek. Ha nagy leszek, akkor is okos maradok. Lesz egy kocsim. Belemegyek a hóviharba, de nem félek, mert ott lesz velem valaki, akit most még nem látok.

– Butaságokat beszélsz, fiam! Biztosan elfáradtál. Le kellene feküdnöd.

– Én nem vagyok buta! Tudom, hogy mi mért van, és mi miért nincs.

– És miért nincs? – kérdezett vissza váratlanul a mostoha apja.

Jenő elhallgatott. A jövő emlékeiben kellett volna megtalálnia a választ, de nem érte el. Hol és hogyan keresse?

– Majd holnap leírom, miért nincs – felelte egykedvűen.

Belemerült az olvasásba. A mesehősök úgy röpködtek a szobában, mint a pillangók egy illatos kertben. Mit tegyen? Hogyan állítsa meg a körforgást? Lelassult magától.

Most hatalmas pelyhekben hull a hó... Egy kocsiban ül dideregve. Mellette egy ismeretlen nő, aki biztosan nem fázik, mert hatalmas téli bundát visel. Váratlanul leveti.

– Bújj bele, majd segíték – mondja kedvesen. – Rózsa vagyok, de még nem ismersz. Egyszer majd eljön a mi időnk...

Ki tudja, mikor jön el, és milyen idő lesz az? Ha majd előre, sőt visszamenőleg is érzékelhető lesz ugyanaz, megtudhatjuk, ez valóban ugyanaz vagy teljesen más. Addig marad a kétség, mert az előzmény és a következmény között nincs mindig ok-okozati összefüggés.



## 23. *Nehogy azt hidd, hogy orvos!*

Nem szeretett a kollégiumban tanulni. A szobában hárman laktak. Olyan kicsi volt a hely, hogy nem tudta szétrakni jegyzeteit, könyveit úgy, ahogyan kellett volna. Dorszi Karcsi és Valentin Gabi állandóan tárgyalt valamit, vitatkozott, felemelte a hangját. Néha bömbölt a rádió. A kollégium tanulójában hasonló szituáció fogadta: hangos beszéd, suttogások, társasjátékok zaja. Egyébként Enikővel csak itt futhat össze. A lány is jobban szerette a bölcsészkart, mint a DOTE épületeit.

Egyik nap gondolataiba mélyedve a Szláv Filológiai Intézet előtti asztalnál ült, és a következő szemináriumra készült.

– Szabad? – kérdezte egy hang.

Jenci felnézett. Nehezen ismerte fel Enikőt. Sápadt volt, homlokát és arcát ráncok barázdálták.

– Régóta kereslek – tért a lényegre a fiú. – Találkoztam a fateroddal, doktor Kálmán Péterrel. Fogalmam sincs, hogy ő miért nem Tóth, mint te.

– Nem érdekel, nekem tökmindegy, kivel szórakozol.

– Één? Szórakozok?! – háborodott fel Jenci. – Majd lenyelt keresztbe-hosszába, és összekevert valakivel, akitől állítólag valamilyen drogpótló szert kapsz, vagy ő szerzi be a recepteket.

– És ezt bevetted?

– Nem, mert tudom, hogy én nem lehetek drogdíler.

– Hülye! – A megjegyzés egyértelműen Jencinek szólt, de elengedte a füle mellett. – Gondolom, szörnyen parázik miattam.

– Arra kért, hogy küldjelek haza.

– Te? Engem? Mióta nem találkoztunk, csak kétszer nem aludtam otthon. Valakinek nagy baja van az időszámítással. Mit képzelsz magáról a faterom? Mi a fenét talált még ki?

– Figyelj ide, Enikő! Látom, hogy most tiszta ideg vagy. Nem mondok mást, mert még jobban begurulsz.

– Hát milyen haver vagy te? Tudnom kell mindenről, különben nem leszek képes védekezni. Nehogy azt hidd, hogy orvos! A Révész téren lévő cipőbolt főnöke. Dobálózik az idegen szavakkal, mert műveltnak akarja feltüntetni magát. Azt terjeszti, hogy a haverjaim az állítólagos elvonókúrám után drogpótló gyógyszereket szereznek. Életemben nem szedtem semmilyen drogot.

– Akkor honnan tudod, hogy vannak ilyen... ízék...? Oké! Nyugi! Nem az én dolgom. Nem avatkozom bele!

– Már beletenyereztél, és szagolgathatod. Büdi az egész! A fater már csak ilyen. Miért álltál vele szóba?... Ja, bocsi, hogy ilyen agresszív vagyok. Az ősapám megint rám szállt.

– Sajnálom, de azt mondta, hogy vele laksz és drogozol.

– Hát persze! Nem lakom vele, és egyáltalán nem drogozok.

– És ki az a Tisztán Berci..., ha jól emlékszem... Drogoterjesztő?

– Bárki lehetne, de valójában senki, mert nem létezik. Hasonló neveket mindig kitalál.

– Anyád mit szól hozzá?

Enikő legyintett, hajába túrt, utána válaszolt.

– Ne tudd meg, milyen árat kellett fizetnie azért, hogy Peti papa elköltözzön. Ez persze nem forintban értendő. Ha a szemétségnek és a megalázásnak lenne súlya, akkor tonnákban lehetne mérni. Anyám nem mer kiállni mellettem. Bujkállok a fater elől, de mindig talál egy szűk rést, amin befér, mint a patkány. „Segédapám” cezaromániás, paranoiás. Ha egy ember az általa elképzelt valóságot nem tudja elkülöníteni a reális helyzetekről, akkor valamilyen elmezavara van. Kivetíti maga elé azt, amit szeretne látni. Mivel én nem az ő lánya vagyok (szerencsére!), úgy akar bosszút állni rajtam, hogy drogosnak tüntet fel. Ráadásul ugyebár ő a drogos. Mégis engem nevezett állatnak! Egy koszos macskával azonosított, amelyik mosakodás közben az érdes nyelvével kitépett szőrszállait lenyeli, aztán egy idő múlva kihányja. Milyen empátiája lehet egy ilyen korcs embernek?! Ez mind semmi. A múltkor otthon voltam. Átjött hozzánk Lenke néni. Petike előtte kezdett el molesztálni. „Azonnal add vissza az *óvszereket*, amiket tegnap elvettél!” „Én nem vettem el semmilyen *gyógyszereket*!” – mondtam neki az igazat. El se tudtam képzelni, hogy ilyen szemét dolgot kérdez. Állati csúnya szavakkal elmagyarázta, mire használják az egyiket, mire jó a másik. „Felháborító, hogy az orvosin még ezt se tanultad meg, mert mindig kanok után koszlatsz, alig várod, hogy lehúzzák rólad a bugyit!”

Enikő elsírta magát. Jenci gyengéden átölelte.

– Péter egy vadállat, sőt állatkert! – folytatta. – Ketreceben van a helye. Nem akartalak ilyen dolgokkal felbosszantani, de most minden kitör belőlem. Talán az anorexiám is emiatt a bitang miatt tart ilyen sokáig. Véletlenül megláttam, hogy a teámba és más italomba belecsempész valamilyen port. Egyik ismerősöm laborban kimutatta, milyen illegális szerrel akart még jobban hatalmába keríteni. Szerencsére Sanyi, a laboros srác a leszokáshoz adott gyógyszereket. Az elvonás minden kegyetlen tünetét átéltem: rémisztő képek futkároztak a padlón, izzadtam, kapartam a falat a fájdalomtól, teljesen kiszáradtam.

– Légy erős! Én itt vagyok veled! Fejem csakis utánad csavarodik.

– Kösz, tudom. Anyuval ennél durvább dolgokat megcsinált már. De hagyjuk! Erikánál, a barátnőmnél lakom. Szakdolgozatokat szoktam gépelni, szerkeszteni, cikkeket, beszámolókat stilizálok, így az ösztöndíjamhoz jön egy kis mellékes.

– Egy anticiklonnal szeretném kifújni belőled az összes jeges gondolatot.

– Oké! De örülök, hogy nem vagy meteorológus, mert akkor csak ritkán mondanál igazat!

## 24. *Hadd örüljön a gyerek!*

Három házzal arrébb, Szabó Tamás bácsiéknak volt egy koromfekete macskájuk, mégis Cirmosnak hívták. Jencinek mindig kedves perceket jelentett, amikor megjelent a házuk mögött, és játszhatott vele. Szabó Rózsika néni mesélte, hogy egyszer egy kismacska tévedt be a kertjükbe. Cirmos utánaszaladt, megpofozta a mancsával. „Jól van, elég, nem szabad!” Odabújt a lábához, a betolakodó pedig elfutott. Máskor viszont Cirmi ment idegen udvarba egerészni. Az ottani ház uralkodója, egy barna macska váratlanul ráugrott. A fekete cica úgy futott, mint villám az égen. Amikor felugrott a biztonságot jelentő kerítésoszlopra, megfordult, és sipító hangot adott ki, ráfújt a kövérré. Az asszony éppen ott kapálta a szőlőt; hangos sicceléssel elzavarta a támadót. Cirmos hálából a lábához dörzsölte a fejét, majd lefeküdt előtte.

Amikor Jenci meghallgatta ezt a történetet, a cicát a világ legértelmesebb állatának tartotta.

– Eredj már! Egy macska nem tud gondolkodni!

– De igen! Nagyon okos.

– Én nem bánom. Legyen úgy, ahogy te akarod.

Rózsika néni elismerte, hogy neki van igaza. Szüleitől ilyen mondatot még nem hallott.

– Cirmi okos, viszont én többet tudok már, mert könyvből tanulok. Beszélek... De a macskák is tudnak egymással kommunikálni.

– Mit csinálni? – kérdezte meglepetten az asszony.

– A tévében hallottam, hogy így kell mondani. Ha nagy leszek, meggyógyítom az összes állatot a Földön, és megértem majd, hogy mit kommunikálnak.

– Jól van, kisfiam. Addig még felnevelünk neked vagy öt macskát, mert ők sokkal korábban halnak, mint az emberek.

Akkor Jenci fekete cica szeretett volna lenni. Ez azonban csak néhány óráig tartott, mert utána azt olvasta, hogy a kutya az ember legjobb barátja.

A jósnő szobájában félhomály van. Tudom, hogy az az idős nő foglalkozik jövőmondással, aki a mahagóni asztal mögött ül; vállán egy papagáj alszik, ruhája nagyon tarka. Nem azért tudom, mert valaki megmondta, hanem azért mert magam előtt látom, és már máskor is voltam ilyen helyzetben.

Odamegyek hozzá. Int egyet, ami azt jelenti, hogy üljek le.

Azt mondtam az előbb, hogy öreg, de a fejkendője, ráncai, ősz tincsei megtévesztettek. Hangja igencsak fiatalos.

– Mit szeretnél tudni, kisfiú?

Miért szólít engem így? Kicsit oldalt nézek. A sápadt, koszos, homályos tükörben egy tíz év körüli fiú körvonalaait fedezem fel.

– Tudom, hogy apukád küldött. Ő még nem járt nálam, de szeretné tudni, milyen jövő vár rád.

– Igen, azt mondta, járjak iskolába, és ha azt kijártam, akkor nagyon okos le-

szek. Megtanulok olvasni, írni, számolni; olyan dolgokat is tudok majd csinálni, mint a tanító bácsi. Ő sokat utazik, veri a két gyerekét, sokat eszik, és nagy, pohos hasa van.

– Én nem mondtam ilyet, legfeljebb gondoltam, de neked ahhoz semmi közöd – mondta apám, aki mögöttem állt a sötétben. Aztán parancsolóan kijelentette:

– Mondjál már valami jót ennek a gyereknek, hadd örüljön!

A cifra ruhába öltözött asszony maga elé mormolta, hogy ez nem parancsra megy, különben is... De a többit nem lehetett hallani.

– Nyújtsd ide mind a két tenyered!

Az asztalra teszem. Egy ideig nézegeti, mutató ujjával tapogatja, aztán folyamatosan elkezd beszélni.

– Magas hegyek tetején járunk. A fiú, akit látok, hatéves lehet, kard van az oldalán. Fegyverét hirtelen kihúzza és felemeli. Erőt sugároz minden. Most katonák jönnek, megállnak, térdre ereszkednek előtte. Nem, ő már nem kisfiú. Egy hadvezér áll a serege előtt.

Rövid szünetet tart, közben a fejkendőjét igazgatja.

– Egy lány van a virágos mezőn, talán ötéves lehet. Óvatosan lépdél, lehajol, letépi a virágokat – margarétát, búzavirágot, pipacsot, mályvát. Most lelassulnak a mozdulatai, és a virágokat egyenként megszagolja. Feje körül – mintha glória lenne, de nem az – változó színekben jelenik meg egy korona, aztán elhalványul. Egyedül áll a végtelen rét kellős közepén. Nincs senki, aki segítene rajta. Cipőjének mindkét talpa letapadt, mintha enyvvvel ragasztották volna le. Sírva fakad, lete-szi a virágait, öklével dörzsöli a szemét. Ekkor a virágok angyalokká változnak, többször körülrepülnek, kézen fogják, és elindulnak a távoli erdő felé. Nem tudom, nem értem, hogyan érhetek oda ilyen gyorsan... Belépnek a fák közé, ahol madár-füttytől zsong az erdő. Hoppá! Mi történt?! Eltűntek. Megszűnt az erdő, mindenkit elnyelt az ébredés... Hátam mögött látok egy szakadt ruhás, kócos, ápolatlan fiút, aki kenyeret majszol. Régen nem evett, közben csorog a könnye. Ráfolyik a kenyérdarabokra... és virággá változik minden. Aztán a fiú már egy hosszú asztalnál eszik előkelő hölgyek és urak társaságában. Övé a legfontosabb hely. Átriumban vagyunk. Az oszlopok szinte az égig érnek. A nap ragyog az égen, meleg van. Én is ott ülök a főurak között. Egy régi kastély ez. Előkertjének gyepét éppen most nyírta le a kertész, szinte érzem a fű bársonyos, átható illatát. Körben, hatalmas ládákban illatos virágú magnólia, dróthálóra felkúszó futómuskátli, kissé távolabb hibiszkuszokból álló sövény. A virágokon zümmögnek a méhek.

Egy szolgáló fut be, odaszalad az asztalfőn ülő urasághoz, és mond neki valamit. Együtt futnak ki az átriumból. Aztán látom, hogy egy nő fekszik egy díszes ágyban, körülötte udvarhölgyek, bábák szorgoskodnak. Felsír a csecsemő... üdvívalgás, ujjongás. A várkapitány befut, kezébe fogja a porontyot: „Ez az én testem és vérem! Fiam, belőled is király lesz!” – kiáltja. A nép ujjong...

– Na, ennyi most már elég lesz! Nem hiszek én az ilyen mesékben. Az lesz a fiamból, amit én akarok – mondta apám a hátam mögött.

Megfogta a kezem, és gyors léptekkel elindultunk toronyiránt a jövőbe.

## 25. *Tűrelem és nyugalom*

Jenő a kollégiumi szobában az asztalnál ült és olvasott. Már legalább tíz perce nem tudott koncentrálni. Enikő járt a fejében.

– Azt hittem, meghaltál! – rogyott le mellé Döme. – Mindig itt magolsz, és a végén még megfúrod valamelyik professzort. Vigyázz, mert az okosok szerint zseni nem létezik örült beütés nélkül.

– Ha majd prof leszek, legelőször téged váltalak le. Egyébként a kemény munka a későbbiekben megtérül. A te lustaságod viszont azonnal meghozza az éretlen gyümölcsét.

– Figyelj! Elfelejtethetnék már azt a múltkori balhét. Beismerem, hogy hülye vagyok.

– Én is lökött voltam – mondta Jenci. – De aztán vigyázz a pofikádra, jól gondold meg, mit dumálsz!

– Oké! – egyezett bele Döme. – Ha már normálisan szövegelünk... Meg tudnál dobni vagy két ronggyal?

– Meg. Van két ócska fehér pólóm. Megdobhatlak éppen. De mire mégysz vele?

– Nagyon jól tudod, mire kellene. Megvannak a heti nyertes lottószámaim. Igaz, most csak ötven milkot fizetnek, de az is klassz summa.

– Haver! Én nem lottózok, mégis minden héten annyit nyerek, amennyit akarok. Ha nem veszek hetente ezer szelvényt, akkor megmarad az ára.

– Na, éppen ezért csíphetnél le belőle két rongyot.

– Ami a zsebemben van, az ott is marad. Hát *bölcs ész* vagyok, vagy nem? A barátságunk nekem sokkal többet ér, mint két milla.

– Nem értem...

– Szerintem csak nulla egész egy tized százalék az esély arra, hogy megadnád. És akkor nem ismernélek meg soha többé, sőt egy másik balhorog is kijárna cserébe. Minimum.

Döme nem mert ellentmondani. Valóban nem tudta volna megadni. A pénzt kárpótlásnak szánta az elszenvedett orrba vágásért. Ezt azonban nem közölhette barátjával.

– Már bocsi, hogy még egyszer bizalmaskodok. Mi van azzal a kedves, szőke lánnyal?

Azonnal feltűnt, hogy Döme milyen választékosan említi Enikőt.

– Jól van, nagyon jól van – felelte Jenő.

Döme némi gondolkodás után megjegyezte:

– Akkor örülj neki...

Enikő rámosolygott Jencire, megfogta a kezét, és játékosan a szemébe nézett.

– Tényleg annyira szeretnéd hallani? Sajnálom, hogy éppen a másik szekcióban tartottál előadást. Te már többször meséltél a témáról. Akkor most én jövök.

Leültek a sétány egyik padjára. Az október végi nap gyenge sugarai átbújtak a fák meggyérült lombjain. Néhány aranyló csíkja bekeretezte Enikő arcát. Ó, ha



festő lennék...! – villant át egy pillanatra Jenő agyán, de azonnal konstataálta, hogy ő nem művész. Enikő lelkesen magyarázott.

– A családban megszerzett tapasztalatok meghatározóak. A negatív élmények különböző pszichoszomatikus betegségeket idézhetnek elő. Olyankor alakulnak ki, amikor a család nem működik jól. Nagyon fontos, hogy ne csak a tüneteket kezeljük, hanem tárjuk fel a mögötte lévő okokat is. A családi élet szabályrendszerét az apa és az anya szüleitől kapja, részben a társadalom alakítja ki. Ilyen egyszerű, hétköznapi dolgokra kell gondolni: tisztelet, egymás elfogadása, tolerancia, harmónia... A családtagok legtöbbször megbeszélik a problémáikat. Ennek ellenpéldája az, amikor nem tűnik fel, ha a gyerek nem ment iskolába, nem eszik, rosszkedvű. Ha a családtagok között labilis a pozitív érzelmi viszony, nem mernek egyértelmű igent vagy nemet mondani, inkább úgy tesznek, mintha az adott probléma nem létezne. El akarják kerülni a félelmet, az izgalmat, a veszekedést. Ez addig fajulhat, hogy a probléma tabuvá válik. Konfliktuskerülő technikák például: evés, alvás, tévézés, újságolvasás, menekülés a barátokhoz, italozás. A pszichológusnak ilyenkor nemcsak a tünet hordozójával kell foglalkozni, hanem az egész családdal.

Jenő azt hitte, hogy Enikő még folytatja. Érezte azonban, hogy neki kell megszólalnia.

– Én csak annyit tudok mondani, hogy ez annyira általános és konkrét is... Ha ezt mindenki elismerné, és normálisan viszonyulna a másikhöz, akkor csak boldog emberek élnének a földön.

– Ez így igaz. Van egy másik kedvenc témám. Agyunk bal féltekéjének állítólag csak öt-hét százalékát használjuk gondolkodásra. Itt tároljuk a jelen idejű információkat, például az aktuális cselekvési tervünket, és mindent, ami az adott pillanatban vagy percben a reális valósághoz köt minket. A jobb félteke működése a múlttal, a képzeletbeli jövővel, érzelmeinkkel kapcsolatos. Szerintem még soha senki nem gondolta végig. Vajon lelkünk tükrét ésszel felfoghatóan ki lehetne fejteni? Agyunk csak egy személynek az adatait rögzíti, vagy eddigi életeink összes történései helyet kapnak benne? Akik hisznek a lélekvándorlásban, vagyis abban, hogy csak a testünk pusztul el, de szellemünk átköltözik egy másik testbe, azok elhiszik, amit feltételezek. Ki voltam én előző életemben? Talán már hatszor is éltem, s hol évszázadokat átívelő idősíkbán születtem újra, hol párhuzamosan léteztem egyszerre két testben. Bennem és benned. Akkor is te voltál a kedvesem, vagy éppen ugyanúgy haragudtál, mint tegnap, amikor nem találtam a tolladat.

– Mindig én voltam veled, de sohasem haragudtam rád. Én vagyok a védőpajzsod, és neked adom a napos óráimat.

Amikor megértőek vagyunk, abban benne van a szeretet, a türelem, a tolerancia is. A múlt tanulságaiból a mindenkori jelenben teremjük meg a jövőt. Képességeidtől függ, mit tudsz megtenni. Motivációdától függ, hogy megteszed-e. Hozzáállásod dönti el, milyen jól csinálod. Ez az elsődleges erő, és eldönti a sikert vagy a bukást.



## *26. Peti nagyon erőszakos*

A megbeszélte találkozóra Eni szokás szerint pontosan érkezett. Azonnal a lényegre tért.

– Ha valakit bűncselekménnyel gyanúsítanak, letartóztatnak, valahogy sajnálatra méltó. De ha tudom, hogy bűnös, akkor örüljek neki?

– Enci! Nem tudok így hozzászólni, előbb meséld el.

A szökőkút közelében találtak üres padot. A biztonság kedvéért Jenő a kezében lévő újsággal lesöpörte a deszkákat.

– Csüccs ide!

– Hosszú..., de elmondom részletesen.

Eni átadta párjának kék vászon táskáját, feltette a napszemüvegét.

– Nem tud uralkodni az ingerenciáján. Anyu barátnője a cipőbolt melletti üzletben dolgozik. Nagyon jól ismeri Péterke bácsi minden lépését. Például az egyik vásárlót kizavarta, mert megérezte rajta a pálinka szagát, egy másiknak mohón udvarolt. Apuci kolléganőjénél, Violánál megjelent két nyomozó. Feltettek neki néhány bizalmas kérdést egy törzsvásárlóval kapcsolatban, aki feljelentette Petikét. Viola elmondta, hogy az a bizonyos hölgy – nevezzük Marikának –, bement a boltba, és az ő jelenlétében felelősségre vonta, sőt megfenyegette „idesapámat”.

Enikő megpróbálta utánozni Marika hangját.

„Főnök úr! Tegnap este nyolc körül hívatlanul bejött a lakásomba, mert a férjem éjszakai műszakban dolgozott. Elkezdett velem bizalmaskodni. Szerelmet vallott. Letepest a díványra, rám támadt, mint egy dúvad. Befogta a számat. Most miért van bekötve a mutató ujja? Mert kínomban megharaptam. A magam ötven kilójával gyenge teremtés vagyok. Nem tudtam elejét venni a dolognak. Két percen belül megerőszkolt!”

Peti csitította: mért csinál ebből olyan nagy ügyet. Különb is megígértette vele, hogy titokban tartja. Megszegte a fogadalmát. Ez nagyobb bűn! „Ön szemérem sértést, bűncselekményt követett el, van nőgyógyászati látóletem a nyomokról, és most rögzítettem a beismerését. Van egy tanúm meg egy ujjharapásom! Innentől a dolog a rendőrségre tartozik.” Aztán Marika elviharzott.

– Ezt Viola mesélte el neked? – kérdezte Jenő hitetlenkedve.

– Igen, először a nyomozóknak, aztán jött el hozzánk.

– Rettenetes! Hogy tud egy ember ennyire kivetkőzni magából?!

– Két dolog végtelen: a világmindenség és az emberi ostobaság – mondta Albert Einstein. Ez büntetőjogi kategória! Peti néhány órája előzetesben van. Várom, hogy minket mikor hallgatnak ki. Mindent elmondunk a rendőrségen.

Jenő magához szorította Enikőt. A lány haja betakarta a fiú arcát. Ha nem lett volna ilyen helyzetben – a kellemes ibolya illat miatt – erdőben érezhette volna magát. Jenci azon tűnődött, ha megcsókolná, vajon megtörné azt a varázst, amely körülveszi őket. Már túl késő megállni félúton. Amikor ajkaik összeértek, imbolygott körülöttük a tér. Eltűnt az ég, a semmibe szívódtak fel a fák, a virágok. Csak ketten léteztek. Az igaz szerelemben, ami az egyikkel történik, azt éli át a

másik is: a test és a lélek egymásba olvad, minden rezdülésük közös.

Ki tudja, hány perc telt el? A boldog emberek nem nézik az órájukat.

– Fogjuk már fel úgy, hogy ez jó hír nekünk – mondta Jenő.

Enikő szemei csillogtak. Kissé torz mosollyal bólogatott. A csermelyként aláfutó könnycseppeket a fiú lecsókolta sápadt arcáról.

– Ne, ne! – tiltakozott a lány. – Most olyan gusztustalan vagyok.

– Te? Soha! Olyan édesek a könnyeid, mint az akácméz.

Hirtelen elnevelték magukat.

– Most előjön belőlem a szakember. Én örülni fogok, ha a terápián sírni látom a betegemet. Ilyenkor az ember nem fojtja el az érzelmeit, amely az ego védekező mechanizmusa. Számos betegség kialakulásához vezethet, ha valakiből hiányoznak a pozitív érzelmek. Bárcsak lelkileg mindenki megtisztulna!

– Mindig hiányoltam a magyar nyelvből az óhajtójelet. Ide most az kellene. Mégis felkiáltó jelet írunk.

– Ez az! Pedig nem kiáltottam fel. Egyébként anyuci teljesen összeomlott. Az a rengeteg gyógyszer tönkreteszi. Péter határozta meg minden lépését. Néha még az én tetteimet is anyun kérte számon. A végén már ösztönösen elfogadta Péter minden mondatát, parancsát.

– Lehet, hogy cinikusnak tűnik, de van egy ócska vicc. Nem szeret az uram, mert már hozzám se nyúl. Egy hete nem vert meg.

– Sajnos ilyesmiről van szó. Talán csak akkor érezte jobban magát, ha kényszerűségből Péterrel együtt kellett szidnia engem. Ilyenkor nem ő volt a célpont. Évek alatt ez annyira elmélyült benne, hogy nem tud kijönni a gödörből. „Szeretlek én kislányom..., mégis...”, és mindig jön a negatív dumával. Petike most kilépett, de anyu a szabadságával nem tud mit kezdeni. Sokat szövegelünk ilyesmiről. Sajnos nagyon kifárasztjuk egymást.

Enikő Jenő vállára hajtotta a fejét. A széthulló szőke hajtengerből a fiú kék pólójára is bőven jutott.

– Van egy ötletem – mondta a lány, és felemelte a fejét. – Már háromszor voltál nálunk. Hatalmas bókokat mondtál neki.

– Nekem ez természetes volt, és szívesen tettem.

– Utána két napig mindig te voltál a téma. Hányszor ismételte, hogy ne szalasszalak el, vigyázzak rád, mert több ilyen férfi nincs a világon. De egy kicsit irigy volt.

Jenő mondani akart valamit, Eni azonban ujjával lezárta a fiú ajkait.

– Jó lenne, ha hozzánk költöznél.

– Ezt komolyan mondod?

– Persze. Anyu ugyanígy gondolja.

– Nem sejtettem, hogy ilyen modern nő.

– Én is csodálkoztam rajta, de pszichésen teljesen érthető. Ugyanis nincs férfi a háznál. Hiányzik egy parancsnok.

– Sohasem akartam parancsolgatni.

– Biztosan rosszul fejeztem ki magam. Péter helyét egy normális szereplőnek kell átvennie. Ha elköltöznék anyutól, akkor úgy érezné, hogy elraboltál. Aztán jönne a teljes leépülés, az alkoholizmus. Engem nem igazán szeret úgy, mint anya a lányát szokta, de mégis összetarozunk.

- Te nem tudnál segíteni rajta, hisz már majdnem kész pszichiáter vagy?
- Szakmailag nem vagyok ilyen szinten. Anyu családtag – éppen ez most a negatív tényező. Még nem bízom meg magamban, de benne sem. Az idióta Péter miatt időnként rémálmai vannak. Fel-felkel, járkál, mint egy holdkóros. Közben morog és imádkozik.

Egy sikeres fiatal közgazdász keserűen mesélte, hogy a falujába hazalátogatván, szülei egyáltalán nem kérdezték impozáns autójáról, munkájáról. Ehelyett elmesélték, hogy vágta le a szomszéd a disznót, mit vettek akciósan a szupermarketben, miért nem tojnak eleget a tyúkok.

A szülő szeretné megőrizni fontosságát és megbecsültségét, de gyakran nem a leghatékonyabb eszközökkel: a hallgatás, a kíváncsiság hiánya érdektelenségnek tűnhet.

A harmincéves Gyula az esküvőjére készülődött. Jövendőbelijével együtt tervezgették az esemény forgatókönyvét, de döbbenet tapasztalta, hogy apósa egyre erőszakosabban ragadja ki kezéből az irányítást. Eldöntötte a vendéglőt, a meghívottak hosszú sorát, a zenét, és sok egyéb apróságot is. Gyula úgy érezte, ez már nem az ő esküvője, egyre kevesebb köze lesz az eseményhez. Ki akart állni önmagáért, élete párja azonban leintette: nem bántathatják meg az apját, amúgy is ő állja a költségek nagyobb részét.

Egy esküvő stílusa, szervezése nem pusztán a pár ízlését, összehangoltságát, pénztárcáját jelzi, hanem remek teszt a szülőkről való leválás megmérettetésére. Ha a felmenők nem pusztán anyagiakkal és tanácsokkal, hanem az esemény megszervezésével, a vendégek névsorával, a kívüllátnak való megfelelni akarással is átírják az eredeti forgatókönyvet, könnyen kicsúszhat a házasság nyitánya a fiatalok kezéből, a kontroll visszakerülhet a szülőkhöz.

A fiatal sokáig rászorulhat a szülőkre. Szüksége lehet anyagi támogatásra, a gyermek körüli teendők ellátására, lelki segítségre, baráti tanácsokra. A szolgáltatások természetesen jogokkal is járnak – időnként azonban nem könnyű meghúzni a határokat, meddig tart az önállóság, és hol kezdődik a függőség.

## 27. *Elszakadás a szűbő kő /*

– Anyu! Arra szeretnék megkérni, hogy segíts nekem egy kicsit. Pontosabban az egyik barátnőmről, Vonák Lilláról van szó. Állati maradiak a szülei. Lili összeköltözött Levivel, aki nagyon jó srác. Lilinek elege van már ősei majomszeretetéből. Mindent tudni akarnak: hol, mikor, kivel, miért áll szóba, meddig marad, mennyi az anyyi, meg ilyesmi... Érted, ugye?

– Nem értem, kislányom. Nem az én asztalom. Nem látom át a problémát, és még csak rontanék a helyzeten.

– Ugyan már, anyuci! Megértem, hogy szabin vagy, pihenni akarsz, de ez egy rendkívüli helyzet. Szépen kérlek, most az egyszer még...

– Figyelj ide, Zsuzsikám! A „Noszty fiú esete Tóth Marival” helyett volt egy esetem a Laczkó fiúval és az anyjával, Kiss Elzával. Este tízkor tört ránk a barátodnak az anyja, mert öngyilkos akart lenni. Aztán legutóbb a Vízvárosi család ügyei is kikészítettek. Mint valami védőangyal, úgy pesztráltad őket. Elvártad, hogy én is ezt tegyem reggel héttől este hétig.

– Igazad van; ezért már néhányszor elnézést kértem. Nem tudhattam, hogy ilyen sok tahó él a Földön.

– Ne ítélkezz mindenki fölött!

– Jó, nem fogok. De anyuci, szépen kérlek. Lili meg az ősei más eset. Majd meglátod. Különben már nem lehet stornózni, mert ma négykor megkeresnek a hotelben.

– Hát ez szép! Kész tények elé állítasz, mint mindig. Nem akarsz véletlenül pályát módosítani?

– Nem, anyukám! Jogász leszek, ha beledöglök, akkor is.

– Én pedig pszichiáter vagyok. És beledöglök...

– Én ezt nem mondtam.

– Bocsáss meg... azért emeltem fel a hangom, mert nyaralni se tudok normálisan. Mióta itt vagyunk, egy régi páciensem alaposan megzavart.

– Én kérek elnézést. Megígérem, hogy mától kezdve mindig egyeztetek veled.

– Oké. Mi van Karcsival?

– Szia! Engem is érdekel... – szólt közbe Jenő.

– Szia, apu! Tesókám hétfőn lement a Balcsira Mártival, de ezt ti is tudjátok. Olyan klassz a hangulatuk, mint az idő.

– Felhívott minket is. Van-e egyéb híred róluk?

– Nincs.

– És te hogy vagy Zsolttal?

– Klasszul.

– Figyelj! Éppen bevásárolni mentünk volna... Ezt most jól átszervezted. Nem baj, majd apád elmegy helyettem. De most már fejezzük be, mert legalább lelkileg fel kell készülnöm, és persze fizikailag is: zuhany, átöltözés, rendcsinálás...

– Köszönöm, anyucikám! Sziasztok!

A Vonák család három perccel négy előtt érkezett.

– Javaslom, hogy tegeződjünk. Jenő, a férjem, elugrott bevásárolni. Majd legközelebb megismerkedtek.

Vonák Vince ezen a meleg napon is úgy öltözött, mintha egész nap az irodájában kellene ülnie. Csíkos nyakkendője kínosan szoríthatta a nyakát, bár ennek semmilyen tanújelét nem adta.

– Ne haragudj, hogy így rátok törtünk – mentegetőzött Irma, a feleség. Egybeszabott ruhája kiemelte hízásnak indult testének domborulatait.

– Nem zavartok, előre tudtam, hogy most jöttök. Lilla! Nagyon jól áll neked ez a halványkék top.

– Köszönöm – felelte Lilla határozottan. – Sajnos nem ezért a dicséretért jöttünk.

– Persze. Üljetek le! Legelőször azt szeretném elmondani, hogy a megbeszélésünk kimondottan magán jellegű, vagyis nincs szó terápiáról. Tanácsadásnak is nevezhetjük. Ki kezdi?

Vince lazított a nyakkendőjén. Kigombolta a zakóját. Utolsónak ült le.

– Először röviden magunkról – kezdte szárazon. – Lili lányunk huszonhárom éves, szeptembertől negyedéven folytatja a jogot a Debreceni Egyetemen. Irma a városházán dolgozik Hajdúböszörményben. Én pedig egy tervezőirodát vezetek. Nem volt bajunk egymással, amíg Levente nem kezdett el udvarolni.

– Ugyan, apu! Ne szépítsuk a dolgot. Már előtte is voltak problémáink.

– Igen, de most, hogy hozzá akarsz költözni, teljesen kitaszítottál minket.

– Lilla! Miért akarsz Leventéhez menni? – kérdezte Enikő.

– Azért, mert imádom. Anyuékat is szeretem. Önálló életet szeretnék kezdeni. Ehhez Levi mindent megad. Biztonságban érzem magam vele, és nagyon boldog vagyok.

– Mi is szeretünk. Ugyanúgy imádunk, mint tizenöt évvel ezelőtt – vágott vissza Irma indulatosan. – Amit a fejedbe vettél, attól nem lehet eltéríteni? Itt akarsz hagyni minket? Nem ezt érdemljük. A jó szülőknek kötelességtudatuk van. Mi felelősséget érzünk irántad. Meg akarunk óvni a csalódásoktól. Azt akarjuk, hogy ne kövess el olyan hibákat, amelyek végzetesek lehetnek.

Enikő számtalanszor találkozott már hasonló esettel. Néhány páciense olyan elszánt volt, s annyira tele volt szeretettel, hogy mindenáron segíteni akart családtagjain. Akkor is, ha ő nem akarta. Csak nekik lehetett igazuk, másoknak nem. Középpontba akarnak kerülni. A nárcisztikus ember kevés érdeklődést mutat mások gondolatainak megértésére, elfogadására. Ő a legjobb, felnagyítja vágyait, és mindenáron meg akarja valósítani.

Vince és Lilla nem szeretné, ha Lili elszakadna tőlük, magukhoz akarják kötni, mert irányítaniuk kell; lányuk ugyanis nem képes önálló döntésekre. Pedig most éppen azt bizonyítja, hogy saját életét meghatározó lépésre szánta el magát.

Továbbra is majomszeretettel láncolnák a lábukhoz, hogy minden lépéséről értesüljenek. Lehetőleg még azelőtt, mielőtt megtesz valamit. Ha nem hagyja magát, ők láznak fel, mert jól akarnak..., még akkor is, ha a lányuk beledöglük.



## 28. *Ez nem hipnózis*

Enikő vette át a szót. Shakespeare-rel hozakodott elő: életünk egy színház, és mi szereplők vagyunk benne. Minden nap folyamatosan el kell játszanunk nekünk tet-sző, vagy éppen antipatikus szerepeinket. A munkahelyen nem merjük, vagy nem illik elmondani a másokat porig alázó véleményünket. Ha azonban ezt nem tesszük meg, akkor a felgyülemlett feszültség szinte összenyomja a testünket. Meg kell szólalni, elő kell belőlünk hívni a panaszt, hogy lelkünk megtisztuljon.

A jelenlévők nem értették, hogyan illik ide ez az általánosnak, sőt bevezetésnek tűnő szöveg. Ők már az első fejezet közepén járnak.

– Van-e élet a halál előtt? – kérdezte Enikő. – Persze, van! Mindig kompromisz-szumot kell kötni. Ez pedig művészet. Ne legyetek zárkózottak, ne féljete az ön-kifejezéstől. Aki azt mondja, kétféle vélemény van: az enyém és a helytelen, annak nincs igaza. Hol az igazság? – kérdezhetitek. Többféle igazság van. Sőt: tudjátok-e, mi a hazugság? A hazugság az, amit nem hiszel el... Tisztelt Szülők! Szerintetek a lányotokkal még törődni kell. Ti vagytok a szeretetre méltó, gondoskodó apa és anya. Fontosnak érzitek magatokat. Ő viszont másképpen szeretné, mert felnőtt, van önálló véleménye. Szeretete tiszteletté alakult át, és tőletek is ugyanezt kéri. Nem meri kimondani, hogy a gyakran emlegetett gondoskodásokat burkolt ellen-őrzést, beleszólást takar. Lillának ez nagyon kényelmetlen, sőt megalázó. Persze most azt gondolhatjátok, hogy a földi javak közül legigazságosabban az ész van elosztva. Mindenki azt hiszi, neki van belőle a legtöbb. Nekem is csak annyi van, mint másoknak.

A szülők arcára kiült a tanácstalanság. Miért akarja ez a híres pszichológus, hogy lemondjanak lányuk iránt érzett szeretetükről? Lilla azonban mosolyogva hallgatta Enikőt.

– Remélem, nem mondok furcsa dolgokat. Ha mégis, evezzünk egy kicsit más vizekre. A közelmúltban, talán tegnapelőtt egy előkelő társaságban voltatok, ahol Vince a következő történetet mesélte el. »Elvittem a csizmádat javíttatni. „Mester úr! A feleségem csodaszép fehér csizmájának a sarka elkopott.” A szakember alaposan megvizsgálta. „Tényleg szép és fehér. Holnap kettőre meglesz.” Elmentem érte. „Azért a bizonyos szép, fehér csizmaért jöttem.” „Milyen csizmaért?” – kérdezte csodálkozva. „Uram! Tegnap ön is azt mondta, hogy szép, fehér csizma. Két óra körül jártam itt.” „Nem emlékszem. Mi volt a probléma?” „Nem adott átvételi elismervényt. Elkopott a csizma túsarka. Nem tudom, hogy gumit kellett ráragasztani vagy vasat rászögelni.” „Pedig az óriási különbség. Mellettünk két házzal arrébb szintén van egy cipőjavító. Biztosan ott adta le.” – Emlékszem – folytatta Irma. – Hazarohantál, és megkérdezted, hogy normális vagy-e. Együtt mentünk vissza. Elmondtam, miről van szó, aztán az abszolút precíz úriember tovább érdeklődött: „Mit kellett rátenni: flekket vagy vasat?” Miután azt mondtam, hogy flekket, bámulatos gyorsasággal kiemelte a fehér csizmámat a legalább ötven lábbeli közül. „Elcsodálkoztam” – vette át a szót Vince. „Elnézést! Az előbb voltam itt. Nekem, miért nem adta ide?” „Uram! A hölgy igazolta, hogy övé a csizma, mert tudta, hogy flekkelni kellett.” Azóta a



*flekk* szó hallatán mindig erre gondoltok.»

Enikő nem tudott visszaemlékezni, mióta van tudatában ennek az eseménynek, hogyan tett szert rá, vagy éppen miért kellett eddig titokban maradnia. Az idő lelassult, megszűnt, minden álomszerűvé vált.

Irma szinte beleborzongott ebbe az abszurd helyzetbe.

– Hát ezt hogy csináltad? Én se tudnék ilyen pontosan visszaemlékezni. Lehet, hogy hipnózisban vagyunk?

– Nem, az lehetetlen. Én tudnék róla. Hogyan csináltam? Látomásom van ilyenkor? Néhány hasonló esetem már volt. Amit most elmesélek, az ennél durvább. Egy elvált anyának volt egy dédelgetett fia. Amikor már felnőtt, csak úgy mehetett el társaságba, buliba, hogy óránként haza kellett telefonálnia. Meg kellett nyugtatnia az anyját, hogy nem iszik, nem cigizik, rettenetesen vigyáz a lányokkal kapcsolatban, nem hagyja magát elcsábítani. Elvégezte az egyemet. A mama kedvence elkezdett dolgozni. Ha úgy érezte, méltánytalanság történt, akkor az anyuka bement reklamálni a főnökhöz. Nos..., a felnőtt fiacskáját szinte szerelemmel szerető anyuka egyszer rádöbrent, hogy a fia valamit titkol előtte. Egy napon a fiú egy csinos lánnyal érkezett haza. A gyermekét tigrisként védő anya borzasztó tragédiát szimatolt. Egy jöttment, egy csitri, egy másik nő el akarja tőle venni egyetlen kincsét, a fiát! Az asszony kiengedte a fullánkját, elűzte a kislányt, aztán minden nőnemű lényt. Valami nagyon megváltozott. Az eddig hibátlan kapcsolatot viták, szóváltások, féltékenységi jelenetek váltották fel. Egyszer a középkorúvá öregedett férfi bevágta maga után az ajtót. Megnősült, fia született, boldog volt új családjában. Hosszú évek teltek el. Az anya kezdetben a fiát, majd később magát hibáztatta. „Egész eddigi életemet feláldoztam a fiamért. Mégsem vagyok neki jó. Egyedül maradtam. Lehet, hogy rosszul csináltam valamit?”

– Remélem, hogy kibékültek – szólt közbe váratlanul Irma.

– Ti mit gondoltok? – kérdezett vissza Enikő.

– Természetesen – felelte Irma. – Értjük a célzásaidat..., és köszönjük, hogy segítettél...

Mit érzett Lilla ebben a pillanatban? Olyan volt, mintha szerelme virágot hozott volna – vörös rózsacsokrot, mert azt imádta. Magához szorította, elviselte, hogy a tüskék megszúrták.

Képzeletben hazarepült; járkálni kezdett a lakásban, közben testét forró hullámok járták át, és kedve lett volna ugrándoznia, mint egy kis kutyának. Aztán mégsem tette, inkább elszégyellte magát. Semminek nem tudott felhőtlenül örülni, vagyis úgy, hogy mindenki lássa boldogságát. Nem tanította meg erre az élet, szüleitől sem kapott optimizmust, mert családjában szomorú sors jutott mindenkinek. Mintha filmen látná magát, lassan leült; bámulta a kopott falat. Amikor már égni kezdtek a szemgolyói, töltött magának egy csésze kávé, tejszínt tett hozzá. Jólesően áradt szét benne a bizonyosság, hogy nem fog megörülni. Pupillái kitágultak, gondolkodása kitisztult, és már tudta, mit kell tennie.

## 29. *Olasz kisugárzás*

Egy évszámot látok... 1535... A sárga falon függ egy égszínkék szőnyeg, arra hímezték. Maria Piadza vagyok, húsz éves leány. Apám pásztor, anyám a Medici család szennyését mosta Firenzében.

Egyszer a testvérem elesett, kezét felsértette egy éles vasdarab. Tenyeréből ömlött a vér, de tűrte a fájdalmat. Én is kezembe vettem ugyanazt a vasdarabot, ugyanazon a helyen felvágtam a tenyerem. Megfogtam az öcsém kezét, és nagyon erősen megszorítottam. Aztán elengedtem. A vér eltűnt, egyikünk tenyerén sem volt látható seb.

Később látomásaim voltak, le tudtam írni meghalt emberek ruházatát, ékszereit. Sohasem láttam őket, de elmondtam, hogyan haltak meg, kik okozták a vesztüket, hol vannak eltemetve. A halál nem válogat – mondták a rómaiak, de valaki mégis mindig megválasztja, hogyan érjen véget az életünk: ágyban vagy csatamezőn, más töre által vagy szörnyű betegségben. Később nemcsak a múltban, hanem a jövőben is megláttam vagy kikövetkeztettem azt, amire az emberek kíváncsiak voltak.

Nem fogadtam el semmilyen ajándékot. Fizetséget nem kértem, bár legtöbbször arannyal akarták meghálálni jóslataimat. Mondtam nekik, hogy Isten alkotott ilyené, és én teljes odaadással szolgálom őt; tisztelem, szeretem embertársaimat, ezért utasítom el csodálatuk ilyen kifejezését. Messzi földekről vándoroltak hozzám.

Lorenzaccio Medici fiatalsága nagyobb részét Rómában töltötte, de részegen igen botrányosan viselkedett, ezért el kellett hagynia a várost. Firenzébe utazott, ahol rokona, Alessandro de' Medici állandó kíséretéhez csatlakozott. Együtt ittak, szajhák után jártak. Női ruhákba öltöztek, ketten egy lovon vágattak végig a városon, sértegették az arra haladókat. Alessandro kedvelte Lorenzacciót; rejtélyes mosolya, finom, kétértelmű megjegyzései szinte elbűvölték. De én tudtam, hogy Lorenzaccio nem viszonzta Alessandro szeretetét, sőt irigyelte hatalmát.

Szajhákról és megvetett alattvalóikról kígyót-békát kiabáltak, s ezt rendkívül mulatságosnak tartották. Firenze polgárai eltűntek az utcákról, behúzódtak házaikba. Ha az aranyifjak bosszúálló kedvükben voltak, mindig ők húzták a rövidebbet.

Mindketten eljöttek hozzám. Alessandro hatalmas szónoklatot tartott látnoki képességéről; az alkohol gőzétől hajtva túlkiabálták egymást.

– Maria Piadza! Ó, fenséges és szép leány, kinek ajkáról úgy patakzik a jövőt idéző szó, mint gyöngyöző forrásból a sok vízcsepp! Eljöttünk hozzád, hogy látomásodból megtudjuk, milyen sors vár ránk. Méltósággal esedezünk, tárd fel előttünk titkainkat – mondta Lorenzaccio.

Nem válaszoltam azonnal, mert tudtam, hogy amit mondanom kell, nem lesz ínyükre. Két év múlva az irigy barát bonyolult tervet dolgoz ki. Sikerül elhíttatni Alessandróval, hogy Caterina Soderini Ginori megkívánja őt. Lorenzaccio erényes feleségéről van szó, aki idős és unalmas férje mellett nem kíván meg más férfiakat. Ha Alessandro szerencsét próbál, akkor ő egyik éjszaka elviszi hozzá Caterinát.

Január 6-át javasolja majd, amikor Firenzében mindenki mulat... A herceg testőreit a kapun kívül hagyja. Levetközve várja Caterinát. Amikor a hálósobája ajtaja kinyílik, Lorenzaccio de' Medici és egy Michele Tavolaccio Scoroncolo nevű bérnyilkos lép be. Lorenzaccio kezét a kiáltozó Alessandro szájára szorítja; végső kétségbeesésében a herceg csontig átharapja az egyik ujját. A bérnyilkos torkon szúrja Firenze herceget. Lorenzacciót elborítja a vér. Rettenetesen vérző kezét kesztyűjébe rejti, kimegy az utcára, majd elvágtat Bologna irányába.

Jobbnak láttam, ha dicsérő szavakkal halmozom el őket: elegáns, példamutató, harcias, kiváló, utánózhatatlan, szörnyek erősségével rendelkező, mindenkit kardélre hányó, kegyelmet nem ismerő... Így aztán nagyon elégedetten távoztak.

Mégis egy idő után eretnekséggel vádoltak meg, és az inkvizíciós törvényszék máglya általi halálra ítélt. Nem tudom, ki hatalmazott fel arra, hogy hét évszázaddal később meggyőző, látnoki erőt transzportáljak Enikőbe...

Enikő foglalkozásából adódóan bele tudja képzelni magát mások helyzetébe. Már annyi hasonló betege volt, hogy tudatalattijában a sokféle lélek állapotából összeállította a maga könyvtárát. Lélekolvasó-tárából képes olyan képi és egyéb logikai összefüggéseket kiemelni, amelyeket aztán kivetít a konkrét jövőbe. Anélkül, hogy ezt meg tudta volna magyarázni.

Szerencsére Maria Piadza leszármazottja, Enikő már olyan korban él, amikor a lélekolvasásért és annak gyógyításáért nem jár üldözés, boszorkányégetés.

Most szeretnék inni egy kis vizet..., de inkább lemondok róla. Már többször tapasztaltam, hogy ilyen esetekben nem szabad megváltoztatnom a lelkiállapotomat, a víz ugyanis diffúzzá tesz.

## *30. Nekem jogom van*

Belenézek a tükörbe. Arcom sápadt, beesett, sugárzik róla a szomorúság és a kétségbeesés. Fekete gyászruha van rajtam. Blúzom ujján fehér foltot veszek észre, de néhány simítással el tudom tüntetni.

Klára, a húgom meghalt. Eltitkolta, hogy rákja volt. Ez rettenetes... Mindig éreztem, tudtam, hogy félrevezet, mert már többször becsapott. De ezek nem voltak ennyire látványosak és végzetesek. A bizalom mindig hiányzott. Gyerekkorunkban sem osztotta meg a kis titkait velem, én viszont ellenkezőleg. Ha fogtam egy bogarat, beletettem a gyufásdobozba, a füléhez dugtam, hogy meghallgassa, hogyan kapirgál. (Tudom, hogy ez mai szemmel nagyon primitív dolog, ilyen cselekedetekből fejlődhet ki később a kegyetlenség, a mások iránti közömbösség.)

A fia, a kolléganői lépcsőről lépésre tudták, hogy mikor mi következik. Nekem csak migrénre, hasfájásra panaszkodott; állítólag a kórházba is kivizsgálásra utalták be, pedig már akkor sugárkezelésre járt. Klári azt mondta, veri őt az Isten, de nem tudja miért. Ez felfogás kérdése, illet bárki mondhat, akinek felmegy a pumpája, vagy akit megbánt valaki. Sokat tűrtem, és ez fordítva is igaz lehetett, mert tudom magamról, hogy gyakran kiállhatatlan vagyok. Elveszíttem a türelmem, mindenbe belekötök, és azt szeretném, ha mindig nekem lenne igazam. Aki a húgomat egyszer is becsapta, megsértette vagy a fiára rosszat mondott, nem tudta tolerálni. Hányszor mondtam neki: „Miért engeded, hogy a 34 éves fiad a szoknyádon üljön, miért nem zavarod el dolgozni? Már régen veled dolgozhatna az önkormányzatnál.” Ilyenkor részletes magyarázkodásba kezdett. Lalikának a színházi világosítói állás nem felelt meg, mert az mechanikus, nem alkotó munka; a számítástechnikát jobban ismeri, mint akik a Kodolányiban végeztek, de sivatagfejű főnökei ragaszkodtak a diplomához; egy másik cég nyomott agyú művezetője kinevette nagy tudású fia újításait; máskor a harmadik napon megsértődött, mert rangon aluli munkát adtak neki, ezért felmondott.

És mi az igazság? Tizenkét éves korában elküldtük a többiekkel a paphoz, hogy készítse fel első áldozásra. A legegyszerűbb dolgokat se tudta megtanulni, sőt olyan borzasztóan viselkedett, hogy eljött a tiszteletes, és sűrű bocsánatkérések közepette Lalikát éretlennek nyilvánította. Így aztán jócskán felhalmozódtak lelkében a bűnök. A tanárok mindig elmarasztalták, mert orbitális hülyeségeket csinált, de Klári „kiderítette”, hogy az iskolában minden felnőttnek az agyára ment valami, így aztán nem tudnak bánni Lalival. Nem akarok én rosszat mondani róla, csak annyit, hogy nagyon magának való. Jó,, én is hasonló vagyok, mert már a nikotinom javát elfogyasztottam, mégsem találtam magamnak megfelelő pasit. Az egyiknek bűdös volt a szája, a másik nem nyitotta ki előttem az ajtót... Minden férfiben van valamilyen hiba. Én se vagyok tökéletes, de nekem jogom van elkényeztetni magam. Én döntöttem el, kivel akarom leélni a hátralévő éveimet. Bizony, ha így haladok, senkivel. Túl sokat válogattam, mert igényes vagyok. Félttem, hogy valaki becsap, megaláz, tönkre tesz, elveszi a lakásomat.

Hadd térjek vissza Lajosra. Amikor az anyjáék elváltak, Klári mindent megadott

neki. Tízezrekért vásárolt hangfalakat, de kicsinek bizonyult a lakás. Elcserélte egy kertes házra. Külön szobát építettek a hangfalaknak, ahol Lali precíziós füleivel szakszerűen meg lehetett állapítani, hogy a szoba közepén tökéletes lenne az akusztika, ha éppen én nem a jobb, hanem a bal sarokban állnék. Aztán régi autókat vettek – roncsokat. Mindig szereltek, festettek, lakkoztak. Elismerést csak azoktól a madaraktól kaptak, amelyek fészket raktak az üléseken, és ocsmányul összepiszkították. Annyira fáj, hogy ilyen rosszakat mondok róluk..., de Klári azt a szerencsétlen gyereket rettenetesen elkényeztette. Vagy inkább úgy kellene mondani, hogy Lali kizsákmányolta a húgomat. Még az a szerencse, hogy nem próbálták meg New York-ba a kivándorlást, mert gyakorlati érzék, nyelv és valamilyen szakmai tudás nélkül belepusztultak volna a nagy kalandba.

Nem véletlenül nem beszéltem vele két évig. Lakáscserére kért tőlem kétfélmillió forintot. Nem kölcsönbe adtam, hanem örök testvéri szeretetből. Lakást ugyan cserélt, de nem abból, amit neki szántam. Lalinak vett belőle egy özönvíz előtti Audit.

Nem mentem el a temetésére, mert csak előtte két órával telefonált a pohos fia. Azt mondta, miattam halt meg, mert ritkán látogattam. Hogy lehet már valaki ennyire gonosz?! Nem tudnám megszámolni, hányszor voltam nála a kórházban. Nehezemre esett, de igyekeztem jó képet vágni, ő azonban nem akarta, hogy sokáig maradjak. Nincs semmi bajom, majd elmúlik, holnap már jobb lesz, hagyjál pihenni, majd otthon találkozunk – ilyeneket mondott. Honnan kellett volna tudnom, hogy már halála előtt egy hónappal morfiumot kapott.

Az önkormányzatnál dolgozott; nagyon kedvesen, megértően viszonyultak hozzá. Lali a tudtom és beleegyezésem nélkül elhamvasztatta. Engem arra a temetésre hívtak, ami nem is az volt. Felravatalozták az urnát az irodájában, és ott elbúcsúztatták. Aztán Lala az *én húgom* földi maradványait betette a sporttáskájába, nagy kegyesen hazafuvarozta; az urna ott áll a szobájában a sárga szekrényen. Ez olyan, mintha szentté avatták volna, de nekem még azt a lehetőséget sem adták meg, hogy elbúcsúzzak tőle, vagy egy kis földet dobjak a sírjába. És Lala még azt is mondta: anya nem búcsúzik, mert *csak* meghalt. Hát normális ez a gyerek? Egy tízéves, fogyatékos szintjén van.

Most én járjak annak az utálatos kölyöknek a szobájába imádkozni? Hát nem! Urnába tették, ha szétszórták volna, vihettem volna virágot. Sokszor imádkoztam érte. Amikor másodszor is felvágták a hasát, a templomban égre emeltem a szemem, de sírni nem tudtam. Csak mondtam az imát, meddig tartott, nem tudom. Talán fél háromkor kezdtem, amikor meggyújtottam érte a gyertyát, aztán lehetett fél öt, amikor abbahagytam, mert elzsibbadtak a lábaim.

Aztán sokszor napokig sírtam, nem tudtam abbahagyni, pirosak voltak és megdagadtak a szemeim. Két kilót fogytam, mióta Klára meghalt, most 46 kiló vagyok. Sokáig nem volt étvágyam, de most már eszem rendesen, mert nem engedhetem meg magamnak, hogy kikészüljek.

Ha a bugyogómat odaadtam volna neki, az se lett volna elég. Nyugosztalja a jóisten még egyszer. És az önkormányzat hív meg a temetésére. Ilyet még egy regényíró se tudna kitalálni. Kiderítettem, hogy Klári rendelkezett így. Szerintem azért, mert ez sokkal olcsóbb, mint a koporsós temetés. Előre megbeszélték: az önkormányzat saját halottjának tekinti. Klári addig sajnáltatta magát, úgy intézte



ezt is, hogy ne kerüljön pénzbe a fiának, ő meg még halála után is potyázik. Isten bocsássa meg neki és nekem is, hogy ennyire megtévesztettük egymást.

Konrad hetvenöt éves volt, Barbara hatvannak nézett ki, de hetven felé közeledett.

– Ne haragudj meg érte, de én mégis kimondom: féltékeny lettem erre a Robertre. Félek, hogy újból összetalálkoztok, és fellobban benned a régi szerelem. Akkor mi lesz velem?

– Ne izgulj! Ez már a múlté! Ma már el se tudnám képzelni, hogy újra kezdjük..., azt, ami tulajdonképpen el se kezdődött. A mi közös élményeink mindenben túltesznek, szorosan összekapcsolnak minket... Egyébként valószínűleg elköltözött arról a környékről. De azt is el tudom képzelni, hogy egy fiatalabbat talált magának. És egyáltalán mit akarhatott?

Konrad megfogta Barbara kezét, amely az asztalon nyugodott, majd néhányszor megsókolta. Ezerszer szerette volna!

– Imádlak! Olyannak szeretlek, amilyen vagy. És olyan vagy, amilyennek az ideális partnernek lennie kell.

– Mi lenne, ha este hétkor átmennék hozzád?

– Nagyszerű! De korábban gyere, és segíts a konyhában!

Együtt sokkal könnyebb, hangulatosabb volt elkészíteni a vacsorát. A lazac szeleteket Barbara megsózta, megborsozta, citromlevet csepegtetett rájuk. Ezután egy serpenyőben vajat forrósított, ebbe tette a halszeleteket. A nem filézett, vagyis a szálkás hal mindig finomabb. Mártás és saláta társult hozzá. Kitűnően sikerült. Utána őszibarack befőttet ettek. Vacsora alatt diszkrét zene szólt, és aláfestette a kellemes hangulatot. Mindketten szerették a modern számokat, slágereket, különösen azokat, amelyek a fiatalságról, a szerelemről szóltak.

– Nézd csak, milyen gyorsan elszaladt az idő! Már éjfél is elmúlt. Ideje, hogy lefeküdjünk! – mondta Barbara. – Neked a szomszéd szobában ágyaztam meg.

Konrad látszólag helyesnek tartotta ezt a döntést, aztán mégis az asszony ágyába bújott, hogy bemelegítse a fürdőszobából visszatérő kedvese helyét.

Barbara nagyon meglepődött, leült az ágy szélére; váltig hangoztatta: Konrad eltévesztette a házszámot.

– Ha nem mászol ki azonnal, rendőrt hívok!

– Jaj, de félek! – reagált a férfi, majd bebújt a takaró alá. Aztán mégis kidugta a fejét.

– A rendőrségnek most más dolga van.

– Akkor rád uszítom a kutyámat!

– Mekkora az a kutya? Hadd lássam! De előbb előveszem a látcsövemet, mert a morzsányi kutyádat különben nem látom.

Hát igen! Barbara kutyája egy máltai pincsi volt, és abból a fajtából is a legapróbb.

Az asszonynak nem volt más választása – vagy az ágy szélén ül reggelig, vagy bebújik a meleg ágyba. Ez utóbbira hamarosan sor került.



## *31. Ilyen nap nincs a naptárban*

Nem tudom, hogy kerültem ismét ide. Csak néhány másodperc telt el, máris a zuhany alatt állok. Ebben az átmeneti világban utazás közben gyakran előfordul időkiesés, időpörgés, időhurok. Például bármennyire fel vagyok öltözve, most egy autó belsejében fagyoskodom.

Aztán strandon éget a nap, közben máshol járok. Nem valószínű, hogy testem megizzadt volna a szerepcserék közben, bőrömnek mégis nagyon jólesett a víz. Törölközés után felveszem a fürdőköpenyem; a fehér selyem simogatása ellazítja a bőrömet; előnt a hétköznapi komfort érzése; ezt minden átlagember egész életében szeretné megélni.

Olyan jelenségeknek vagyok szem- és fültanúja, amelyek nem történhetnek meg minden csütörtökön, sőt csak sohanapján; ilyen dátum viszont nincs a naptárban.

Mi is történt ma? Peter Wolf mellettem ültem azon a járaton, amelyet általában naponta egyszer-kétszer társaimmal együtt elindítottak. Nem lehetett tudni, kit szólítanak el közülünk.

Transzpozíciós éneket felkészítettem az átváltozásra. Attól a perctől kezdve fokozatosan beléptem a tranzitcentrumba, majd abba a tudat melletti állapotba, amelyben meg kellett valósítanom másodmagamat. Szervezetemről készült fotonjaimat konvertálták, kvantumkulcsba tömörítették, majd teleportálták.

Elsötétedett minden. Halvány fény villózott a távolban, majd egyre közelebb jött, és teljesen megszűnt.

Ma szélcsend van, nyugodt az óceán, ideálisak a körülmények. A levegőben tavaszi virágok illata terjeng.

Az hajó díszes éttermét már előkészítették, hamarosan kezdődhet a vacsora. Kristálypoharakon, hófehér porcelán tányérokra csillognak a fények; sötétkék szalvéták, fehér vázában vörös rózsák emelik az est ünnepélyességét.

Az utasok folyamatosan érkeznek a terembe. John, a kapitány és Leopold elmélyülten beszélgetnek, miközben érdeklődve figyelik a vendégeket. A meghívottak gazdag rokonok, barátok, ismerősök, politikusok. Ugyanakkor – Heck üzletársain kívül – az autógyár egyszerű munkásai is kaptak meghívót. Zavaruk árulkodik erről, amikor jól észrevehetően megbámulják a káprázatos ékszerekkel felcicomázott, estélyi ruhába bújt hölgyeket és szmokingos, frakkos kísérőiket.

Egy éltes hölgy sötétbarna, földig érő ruhájában éppen most lépeget egy zöld egyenruhába öltözött, középkorú férfi társaságában a pult melletti ebédlőasztal felé.

A vendégeket a házigazda, Heck és felesége, Ilma fogadja a hajó fedélzetén. Háromszázötven emberrel kezelt fogadni, szót váltani nem egyszerű dolog.

Aztán rövid köszöntő után összezsindülnek a kristálypoharak, és megkezdődhet a vacsora.

Nagyszerű látvány a drága porcelánokkal megterített asztal, rajta a már csupán ránézésre is étvágygerjesztő hideg előételek, csigák osztrigák, füstölt lazac, majonézes krumpli karikára vágott hagymával, franciasaláta zöldborsóval, almával, kaszinótojás franciasalátával. Mellettük enyhén ecetes aprógomba és sült jércemell tejszínes, majonézes öntettel, zöldborsóval.

A vacsora több fogásból áll, szinte már számát sem tudják. Levesek, pástétomok, őzgerincsültek, ökörsült párolt káposztával, sült szárnyasok, saláták, szósok, különböző körítések. Az italok változatossága egyenes arányban áll a finom étkekkel.

A szervezettséget, az összehangoltságot az bizonyítja legjobban, hogy a vacsora felszolgálása gyors ütemben, szinte azonos időben történik. Közben az italról gondoskodók az asztal körül forgolódnak, különféle borokat kínálva a vendégnek.

Mindenkinek eláll a lélegzete, amikor a pincérek hatalmas tálcákon körbeviszik a finom vacsora-költeményt: a tálakon töltött borjúszegegy krumplipürével, petrezselyemmel és déli gyümölcsökkel díszített göngyölt hús. Később a borjú feje is megérkezik egy nagy kerek, ezüst tálcán. Ezt a jelenetet óriási taps és éljenzés fogadja.

Rizsfelfújt borsodóval – ez a végső koronája a vacsorának. A finom desszert elfogyasztása után már egészen magasra emelkedik a hangulat. Mindenről folyik a beszélgetés: érdekes történetek, anekdoták, csípős, szellemes megjegyzések, viccek hangzanak el.

Mások pedig nyomorognak... Erdők szélén vagy mélyén kalyibákban élnek azok, akik földesuraik elől menekülve választották oltalmul a hegytetőkön a fenyveseket, akácosokat. Gyantaolvasztó hőségben pőrésre vetkőzve, dideregtető havazáskor gyér tűznél melegedve századszor is lerágják ugyanazt a csontot, bogyókat adnak rongyos gyerekeiknek. Sebeiket gyógyítgatják, melyeket katonák kardja vágott testükön. Lelkükbe égetett megalázó bélyegekre szeretetet öntenek, és alig várják, hogy sisteregve kialakuljon belőle a hit, melynek minden csöppjét kincsnek tartják.

Szöcskét, sáskát, gyíkokat esznek, a forrásvízbe azzal a hittel isznak bele, hogy életet, táplál, éleszti a reményt.

## 32. *Ő is sétáltatta a kutyáját*

Amikor egymásra találtunk, megéreztem, hogy férfi vagyok. Tudatosodott bennem, hogy néhány hónappal korábban hatalmas csapás ért: meghalt Elza, a feleségem. Olyan volt, mintha egy részt belőlem is magával vitt volna. Elviselhetetlennek találtam a magányt, ami rám szakadt. Csöndben szomorkodtam, és egyedüli kikapcsolódásom a délutáni séták voltak a kiskutyámmal, Picivel. Amint a házból kiléptünk, járókelőkkel találkoztunk, ami nyugtatóan hatott rám.

Nem voltam többet egyedül, mert az ismerősöket üdvözölni, köszönésüket fogadni kellett. A járda mellett füves rész húzódtott bokrokkal, fákkal szegélyezve. Évek óta jártam ezt az utat; mindig találkoztam kutyasétáltatókkal. Ennek általában nem örültem, mert Pici kíváncsiskodott, rángatott, hogy menjünk közelebb, vagyis ismerkedni akart.

Egy magas, elegáns hölgy is ezen az úton sétáltatta a kutyáját. Ez az állat nekem nem tetszett. Az eb hossza hatvan centiméter lehetett. Lábai rövidek, alig bírták cipelni a törzsét. Hasa szinte a földet súrolta. Megfigyeltem: ha a nő már messziről meglát minket, akkor kissé meghajolva mond valamit a kutyájának, mintha emberrel beszélne. Meg volt győződve arról, hogy az állat megérti a szavát.

Amikor összetalálkoztunk, Picit mindig elrántottam, és gyorsan továbbmentem. A nővel általában nem törődtem. Ez heteken át így ismétlődött.

Egyszer a hajdúszoboszlói gyógyfürdőben három hetet töltöttem. Pici is velem volt. Amikor ismét hazatértem, elkezdődtek a délutáni séták ugyanúgy, mint azelőtt. Több nap telt el. Az a bizonyos hölgy nem került elő. Talán máskor sétáltatta kedvencét.

Lehet, hogy fiúja van vagy férje... Féltékeny vagyok? Arra, akit nem ismerek? Határozottan megtiltottam magamnak, hogy aggódjak miatta. Néha az ilyen elterelő hadművelet bevált, de legtöbbször azon kaptam rajta magam, hogy mégis rá gondolok, sőt a szerelmi életébe is be akarok avatkozni – mint egy irányító személy vagy erő... Láttam (elképzelttem?), ahogy otthon főzi az ebédet, csinos férje pedig epkedve várja a finom húslevest. Csókot váltanak. Olyan volt, mint egy szirupos, giccses filmjelenet. Nem tudtam, de nem is akartam megszabadulni a látomásoktól. Kedvemre irányíthattam közös életünket. Mellém ült, átölelt..., kedves szavakat súgott a fülembe. Most már nekem főzött húslevest. Sétáltunk az erdőben, és minden gátló tényezőt megsemmisítettem, ami kettőnk boldogságát akadályozta. Szülei régen meghaltak, férje sohasem volt, gyerekei nincsenek. Jól fizető állása van, engem szeret legjobban a világon. Minden nap vörös rózsát adok neki, étteremben kaviárt eszünk, vörös pezsgőt iszunk, táncolunk...

Annyira átformáltam őt, hogy talán észre sem veszem, ha találkozom vele? Elmennénk egymás mellett? Nem állnánk meg beszélgetni? Most már egész életem ilyen képzelgésekből áll majd? Ha egy szerelem viszonzatlan, ott csak kérdések vannak, válaszok nem születnek. Nekem teljesen mindegy, hogy a Balaton partján vagy egy téli erdőben sétálok, napozom, fázom, kesergek vagy örülök. Csak ő legyen velem.

Aztán volt egy furcsa álmom...

Felszálltam egy vonatra. Ismerősnek tűnő arcokat láttam magam körül, de ennél sokkal több volt az ismeretlen utas. Szüleim mellett találtam egy ülőhelyet. Már nem tudnám megmondani, milyen témákról beszélgettünk. Apám mogorva volt, ritkán szólalt meg, ennek ellenére jól éreztem magam. A szemben lévő itallal, édességgel kínáltak. Nyolc-tíz éves lehettem, és elfogadtam az ajándékokat. Cserélődtek az utazók. Gondolatban elbúcsúztak tőlünk ezek a kedves, szimpatikus emberek. Meg kellett válnom a szeretetüktől, törődésüktől, ezért a sírás fojtogatott. Új utasok jelentek meg. A kapott csokit nekik adtam. Nem akarták elfogadni, de azt mondtam, hogy szeretem őket. Aztán hirtelen leszálltak, s ez nekem olyan fájdalmat okozott, mintha a barátaimat vesztettem volna el. Valami halvány reményfélét mégis éreztem, mert amikor megérkezünk, a pályaudvaron ismét találkozhatom velük. Közben szüleim is leszálltak, helyükre ült egy kellemes megjelenésű fiatalember. Magamra néztem. Teljesen megváltoztam. Harminc év körüli, elegáns nő lett belőlem. Egy kék színű angyalka szállt a vállamra, és azt mondta: „Vigyázz rá, ő lesz a jövődöbelid.” Vincentnek hívták. Milyen érdekes, hogy a kutyasétáltató is Vince volt, aki még akkor nem mutatkozhatott be, mert nem alakult ki köztünk olyan kapcsolat.

Aztán váratlanul feltűnt. Úgy száz méterre lehetett tőlem. Ugyanúgy, mint mindig, most is lehajolt a kutyájához, és mondott neki valamit. Amikor egy vonalba értünk, megszólítottam.

– Jó napot! Milyen régen nem találkoztunk!

– Nekem is feltűnt – mondta a nő. – Én mindennap erre jövök, akkor talán ön járt más úton? Mihelyt hazaérek a munkából, első dolgom lesz kihozni a kutyusomat.

Nem válaszoltam, csak elmentem mellette. Miért nem beszéltem tovább? Később, amikor hazafelé mentünk, legnagyobb meglepetésemre újra ott találtam az idegent egy kis beugró tisztáson.

– Tudtam, hogy erre fog visszajönni, ezért vártam itt – mondta.

Legalább fél órát várt rám. Sok mindent elmesélt magáról. Budán dolgozik, osztályvezető egy cégnél, és nagy felelősség hárul rá, kimeríti a sok munka.

Észrevettem, hogy dicsekszik, és előkelőnek, vonzónak akarja feltüntetni magát. Most közelebből is megnézhettem: arca megnyerő volt, kék szemét, barna, dús haját szépnek találtam.

– Hol szokott üdülni? – érdeklődtem.

– Az osztrák Alpokban, a román Kárpátokban, a francia Riviérán, de gyakran járok Hajdúszoboszlóra is.

Ezután elváltunk. Ettől a perctől kezdve olyan érzésem támadt, hogy most már végérvényesen beleszerettem. Ez már a valóság! Körülbelül egykorúak lehettünk.

Aztán sétáltatáskor minden nap találkoztunk. Megszépültek az óráim, sőt éjszakánként jobban tudtam aludni. Ha látogatóim érkeztek, vagy valami közbejött, nem tudtam a szokásos időben lemenni Picivel. Akkor valahogyan kifigyelte, és utánam jött – kutya nélkül –, hogy beszélgessünk. Ez így ment egy-két hétig, amikor megkérdezte, hogy nős vagyok-e.

- Nem, meghalt a feleségem.
- Nagyon sajnálom.
- Tavaly halt meg – egészítettem ki, bár ezt nem kérdezte.

Csak otthon jöttem rá, hogy milyen ostobán válaszoltam. Október volt, mégis azt feleltem, hogy Elza tavaly halt meg, pedig áprilisban temettem el. Ez csak azért lehetett, mert szerelmes voltam.

Utána is minden napom kellemes várakozással telt el. Ha messziről láttam, már akkor másképpen dobogott a szívem. Még az eddig nem tetsző házak is palotává változtak, és borostyánnal benőtt, boltíves kapubejárat tárult a szemem elé képzeletbeli zöld bokrokkal szegélyezve... ez az út vezetett hazáig...

Egyszer összetalálkoztam egy barátnőmmel, amikor észrevettem, hogy jön a nő a kutyájával. (Látod, még a nevét sem tudtam!) Amikor a „lapos” állat a lábamhoz dörzsölődött, lehajoltam, megsimogattam, ami különben nem volt szokásom. Továbbmentek, én pedig nem tudtam lerázni a barátnőmet, mert állandóan folyt belőle a szó... De ez a sétám is gyönyörű volt, hiszen láthattam őt.

Egy téli estén, amikor ismét Picivel sétáltam, az utca már kihalt volt, félhét körül járt az idő. Ilyenkor már a kandalló melegét élvezzi az ember. Gyors lépteket hallottam mögöttem, ezért hátranéztem. Ő volt! Levette a kesztyűjét. Abban a pillanatban úgy éreztem, hogy kezem a kezében hazatalált.

– Még meg sem mondtam a nevem... Létai Vince vagyok – kezdte a beszélgetést várakozóan.

– Szigeti Noémi...

Innentől kezdve nincs több emlékképem. Talán még valami... Amikor Vincével legközelebb találkoztam, kutyáját a karjaiban vitte. Beteg volt szegény. Aztán nagyon sokára ismét összefutottunk. Elsírta magát. A kutyája nem volt vele, Meghalt, mondta.

Ezzel vége! Nem volt testi vonzalom, nem volt igazi szerelem, de lelkileg sokat jelentett, nem tudom miért.

– Azt mondtad, hogy meghalt a feleséged, később Szigeti Noémiként mutatkozta be. A kutyás hölgy pedig Létai Vincévé változott. Ez hogy lehetséges?

– Amikor megváltoztattam a nevüket és a nemüket, az volt a célom, hogy ők se ismerjenek magukra. Korábbi életükben számos konfliktusuk volt, amit ideje lett volna rendezni, de sajnos most sem történt meg. Igaz, már nem voltak ellenségek, kiengesztelődtek, de így sem sikerült az, amit elterveztem.

– Ne a miértet keresd, hanem próbálj megbarátkozni a tényekkel. Mert minden kérdésre van válasz, vagyis megoldás. Erre egyelőre a türelem a legjobb gyógyír, de ez kevés. Ki kell várni a megfelelő alkalmat, s ha nem akkor következik be, amikor szeretnéd, tegyél érte, hogy bekövetkezzen!

### 33. *Hol vagyunk most?*

Jenő kocsit vezetett. Mintha Enikő ült volna mellette, de ahogy rápillantott, egy idegen nő nézett vissza. Körmeire festette a szivárvány minden színét. Jenő azonban jobban szerette a szivárványt az égen. A hölgy bal kezével megsimította a vállát, de tenyere csak néhány másodpercig időzött rajta.

– Kedves Jenci! Én is jobban szeretem a szivárványt az égen, mint a körmeimen, de ezért az átkozott Kócs Gabiért mindenre képes vagyok.

Ki ez a Kócs Gabi? Hogy kerül szóba egyáltalán? Teljesen ismeretlen minden. Jenő fürdőnadrágban van, a nő viszont téliesen öltözött. Lábán barna csizma; feketé lovaglónadrágja jól kiemeli karcsú alakját, kékes pulóvere remekül illik szőke hajához. Kucsmaszerű fejfedőjét éppen most teszi le. Idomai megfeszülnek, zöld szemei csillognak.

Jenő tudata kettéhasadt? Egyik fele téveszmés folyamatokat gerjeszt? Fogjuk fel úgy, hogy álmodik.

– Tudod egyáltalán, hol vagyunk most? – kérdezi a szőkeség. Közben hosszú haját igazgatja. A rakoncátlan, göndör tincsek nem akarnak a fülei mögött maradni.

– Természetesen, tudom – állítja határozottan, pedig fogalma sincs erről a helyről. – De most nem ez a lényeg – teszi hozzá.

– Hát akkor mi?

A férfi nem válaszol azonnal. Azon töpreng, hogyan lehetne kideríteni, mi lehet az oka és az előzménye annak, hogy most éppen a kocsiban ül a szőke nővel.

– Az nem lesz egyszerű! – válaszolja a hölgy anélkül, hogy kérdés hangzott volna el.

– Mi nem lesz egyszerű? – kérdez vissza Jenő.

– Amire gondoltál, annak a kiderítése nem egyszerű dolog – feleli a nő.

– Honnan tudod, hogy mire gondoltam?

– Egy kicsit pontosítalak. Nem mire, hanem kire. Kócs Gabi jár az eszedben, de nem tudod azonosítani.

– Képzeld, éppen rád gondoltam, amikor az idomaid az előbb megfeszültek, és zöld szemeid úgy villogtak, mint biciklin a macskaszem.

A szőke nő felnevetett.

– Tyúh! Ez bizony pórias hasonlat volt a javából. Jencikém, ez nem illik hozzád.

– És te biztos vagy abban, hogy ez a macskaszem-villogtatás jól áll neked? Tudod mit? Ez már túl sok! – mondta Jenő felháborodva.

– Mielőtt ezt kimondtad volna, akkor kellett volna meggondolnod, hogy biztonságosan tudsz-e előzni.

A férfi feje hirtelen az ülésre hanyatlik, lábai pedig kilógnak a betört szélvédőn. A szőke nő a hátsó ülésre került – arccal lefelé, szőke hajáról csöpög a vér...

Ezek a sorsfordító baleset utáni másodpercek...

– Kezdd el még egyszer! Hallod?! Akkor minden megváltozhat! – Az asszony kiabált.



A megállt idő úgy nyelte el az életét, hogy a halál még nem érkezett meg. Ez volt az a kiüresedés, amit szavakkal nem lehet leírni.

Kórházban voltam... Megnyomtam az ágyam mellett levő csengő gombját, hogy segítségül hívjam a nővéreket. Nagyon kényelmetlenül feküdtem a hátamon, ezért meg akartam fordulni, közben leállt a szívverésem. Abban a pillanatban haltam, amint a nővér kiabált: „Nem ver a szíve!” Közben éreztem, hogy elhagyom a testemet, lecsúszom a matracról a padlóra. Majd lassan kezdtem felemelkedni. Testem lent feküdt, én pedig egyre feljebb kerültem. A mennyezettől néhány centire megálltam, illetve lebegtem, és néztem az orvosokat. Papírdarabnak éreztem magam. Tisztán láttam a testemet, ahogy az ágyon feküdt. Mindnyájan körülállták, élesztgettek. Hallottam, amint az egyik nővér azt mondta: „Ó, Istennem, meghalt!”

Vagy mégsem! Injekciót kaptam. Egyikük szorosan fölém hajolt, hogy szájon keresztül mesterséges légzést adjon. A fejét és rövidre vágott haját, tarkóját hátulról láttam. Ezt a rálátást sohasem felejttem el. Aztán odagurították a gépüket, elektrodákat helyeztek a mellemre.

Amikor áramütést adtak, felülről éreztem, hogyan vonaglik a testem, és hallottam csontjaim reccsenését. Aztán a karomat, lábamat dörzsölték, azt gondoltam: miért fáradoznak fölöslegesen, hiszen most már nagyon jól vagyok.

Miért tudok erre visszaemlékezni? Ebben az életemben vagy egy másikban történt? A tudat, a memória, az emlékek között hatalmas különbségek vannak. A tudat jelenti a lelket, vagyis az emberi lényt. A testhez kapcsolódó szervek csupán a materiális világban hatnak a környezetre, mert csak itt léteznek.

## 34. Havas tavasz

Aztán újra elkezdődött. Tudatom nem fogta fel az ismétlődést. Első és egyedi eseményként érzékeltem, amint a kocsim mellett állok.

Alig bírom kinyitni az ajtót, mert a szél visszanyomja. Szkanderezünk egy darabig, aztán valahogy megérzem, mikor gyengül, és teljes erőmből megrántom. Ősz-szegőmbölyödve szállok be, az ajtó rám csapódik. Szerencsére nem talál el, még a kabátom szélét sem csípte be. Suzukim elsőre indul. Fagyálló van, a téli gumit még nem vettem le.

Az nem lehet, hogy ne érjek célba, amikor kellemes meglepetést szeretnék okozni az apámnak. Ez lesz 2013 első hosszú hétvégéje. Március 15-étől 17-éig, péntektől vasárnapig. A mai, csütörtök délutáni előjelek azonban szomorú jövőt jósolnak.

Bekapcsolom a rádiót.

„A mediterrán ciklon csapadékrendszeréből 13-án az esti órákban délnyugati irányból zápor jellegű csapadéksávok alakultak ki, azonban az északnyugatról jövő hidegbetörés hatására a hajnali órákban a Dunántúlon egyre több felé havazásba fordult az idő. A mediterrán eredetű nedves légtömeg a hideg légtömeggel keveredve intenzív havazást eredményez. A legtöbb csapadékot valószínűleg a délkeleti országrészben mérik majd, ahol a magasban legtovább marad fenn a délnyugati áramlás. A Dunántúlon hófúvások alakulnak ki a nagyon erős északnyugati szél miatt. A széllokések a Balaton környékén meghaladhatják a 100-120 kilométeres óránkénti sebességet. Ez az állapot akár 48 órán át fennmaradhat. A nedves, nagy szemű hó a látástávolság drasztikus csökkenését eredményezi, amely az utakon ütközéses baleseteket idézhet elő. Főként a Dunántúlon az orkán erejű szél hatására több száz méteres átfúvások lehetnek.”

Még hatvannal sem tudok menni. Az ablaktörő lapátok erőlködnek, vészjóslóan nyikorognak. A kocsiiban sincs olyan meleg, mint kellene. Jól felöltöztem, mert elhittem, amit a meteorológusok jósoltak. Nem mondták, hogy itt-ott, egyszer-kétszer, valószínűleg nagy hóesés lesz, hanem pontosan lokalizálták az extrém időjárást. Sajnos saját szememmel kell megbizonyosodnom a szörnyűségek valódiságáról.

Jobbra egy bundába öltözött asszonyt veszek észre. Mind a két kezével integet. Fokozatosan fékezve, lassan megállok. Elhaladtam előtte, de nem merek hátratalni. Megvárom, amíg a kocsihoz ér. Lehúzom az ablakot.

– Hová mégy? – kezdi rögtön tegező formában.

Kicsit viccesre sikerül a válaszom:

– Györbe megyek. Ha te vagy a végzet asszonya, akkor jöhetsz.

Szóban nem reagál, inkább cselekszik. Néhány mozdulattal benn terem az anyósülésen.

– Köszike. Rusztik Rózsa vagyok. – Nyújtja a kezét.

Hatalmas fehér kesztyűi vannak. Csak jelképesen tudom megfogni.

– Tándor Géza... – mormogom gyorsan, és a következő másodpercben már egyesbe teszem a sebváltót. – Úgy látom, neked sincs jobb dolgod ilyen átkozott időben, mint kocsikázni.

Egy ideig maga elé néz. Összefogja bundája gallérját, mintha fázna.

– De igen, lenne jobb dolgom. Még akkor is, ha mellette soha az életben nem volt jó sorom. Az egy állat! Érted, hogy egy állat!?

– Értem – préselem ki magamból a szót, de fogalmam sincs milyen vadállattal került kapcsolatba. Félrebeszél?

– Az hiszed félrebeszélek?

– Nem mondtam semmit...

– Kócs Gáborról, az élettársamról van szó, aki úgy eldobott, mint Pista bácsi a tövig szívott csikket. Minden hülyeségen összevesztünk. Hová menjünk ebédelni, kit hívjunk meg szülinapra, kártyával fizessünk vagy kápével? Már megint megcsaltál, mert puha az orrod! Kevés vagy, mint dobostortában a ritmusérzék... Csak az idióták harapják le egymás fejét piszlicsáré dolgok miatt. Vagy nem? De ő? (Igaz én is!) Ő aztán tudta fokozni. Mindig rátett a tűzre a fekáliából! Most meg? Kirúgott a kocsiból. Otthagytott az út szélén, mint egy rühes kutyát. Nem, nem mint rühes kutyát, mert akkor nyakába varrtak volna egy-két évet állatkínzásért. De emberkínzásért semmi nem jár?! Érted? – Felém fordult. – Engem hagyott ott, aki feláldoztam a fiatalságom, mindig a kedvébe jártam. Elviseltem a bogarait, disznólkodásait. Megalázott, kiröhögött, megvert, kicsúfolt, beköpött az anyámnál. Az anyámnál, akivel tíz év alatt egyszer se szívták el a békepipát. Ellenségek maradtak, mint kecskének a kés.

– Ez brutális!

Rózsa furcsán mutatkozik be. Magával hozza élete összes problémáját – a kecskével és a késsel. Ilyen szöveget hallván az a véleményem, hogy ez a nő is „szurkálós” lehet. Zöld szemei csillognak. Bundáját most vetette le, aztán lezseren a hátsó ülésre dobta. Lábán igazi téli csizma (március 14-én!); fekete lovaglónadrágja jól kiemeli karcsú alakját, kékes pulóvere remekül illik szőke hajához. Kucsma-szerű fejfedőjét éppen most teszi le. Nőies idomai megfeszülnek, kidomborodnak. De jobban járok, ha az utat figyelem.

– Egyébként könyvelőként dolgozom egy irodában, de nincs benne semmi örööm. Amikor a közgázra jártam, még tele voltam lelkesedéssel. Már legalább tíz éve minden tervem kifakult. Hülye főnöknőm még az óra ketyegésébe is beleköt. Hogy lehet egy agyonnyomott légkörű szobában remegő kolléganőkkel együtt dolgozni? Szedem a nyugtatót, iszom a kávé, otthon pedig ébren alszom. Kócs Gabi szabadúszó. Mindennel foglalkozik, de valójában semmi komolyat nem csinál. Rohangálásból, telefonálásból, parancsolgatásból áll minden napja. Jó, néha az udvariasságot is beírja a határidőnaplójába. Hoz egy csokor virágot vagy bonbont. Minden ok nélkül. Tehát a figyelmességét is úgy éli meg, mint az egyszeri apa, aki nevelés helyett pénzt ad a gyerekének, hogy vegyen rajta fagyit. Hány legális és fekete vállalkozása lehet? Kereskedik, utazik, felszámol, leszámol, kiszámol; idegbajos, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy szeretné. Igen, megvett nekem mindent, amit megkívántam. Láttad ezt a bundát és kucsmát? Ha akarnám, harminc ilyen lehetne. De az igazi szeretet, szerelem, gyengédség, vagyis a cukiság hiányzik. Állatira hiányzik.

– A csókok tüze idővel kialszik, de a főzőtudomány általában csak javulni szokott az évekkel. Ez egy bölcs mondás.

– Nehogy azt hidd! Nincs ez így minden házasságban.

Sóhajt néhányat, majd folytatja:

– Már fogamzásom pillanatában elrontottuk az egészet, mert én nem olyanak születtem, amilyenek szerették volna. A családomat csúnya szóval ma prolinak nevezhetnék, vagyis a társadalom alján lévő nincstelen munkás volt mindenki. Házasság után folyamatosan jöttek a testvérek; végzettség nuku, pénz nuku, tervek nuku. Reggel elmentek melózni, este meg hazajöttek, leültek a tévé elé. Nem akarták, hogy többre vigyük, mint ők. Okkal, ok nélkül, apróságokért megverték. Apám lelépett. Ettől kezdve anyámtól rettegtünk. Mindig rosszkedvű, depressziós, agresszív volt, veszekedett, ordított. Nem mertem hozzá szólni, kijönni a szobámból, nem volt bátorságom engedélyt kérni. Testvéreim a mártírt látták benne. A gyerekek kuss a neve, amíg otthon él, azt teszi, amit mondanak. De én másra vágytam. Szerettem tanulni, barátkozni és felfedezni a világot. A gond ott kezdődött, hogy ők ezt nem értették meg, ezért soha sehova nem engedtek el. Ahelyett, hogy támogattak volna, mindig legyintettek, sőt kigúnyoltak, megaláztak. Hülyeség, mondták. Minek kellenek nekem barátok? Miért kellene nekem pasi? Minek álmodozok? A folyamatos bántások ellenére fellázadtam, viszont a testvéreim gyökeret vertek a fizikai-lelki szegénység talajába. Ezt nagyon szépen mondtam. Ma már egyre ritkábban találkozunk. Csak néhány órát töltök otthon, de úgy kikészítenek, mint szűcsmester a marhabőrt. Anyám olyan rosszindulatú, hogy szavaival az indiánok nyilat mérgezhethének. „Mi a fenének van neked ilyen lökött frizurád?” „A testvéreid szeretnek engem, mert itt maradtak velem, te meg eldobtál magadtól” – ismételte az anyám. Tényleg igaz: én döntöttem. Elég volt a stresszből, a gyomorgörcsből, a sírásból! De miattuk egészen bizonytalan lettem. Az egyik pillanatban még tök lazán végig tudnék menni az utcán, a következő percben meg minden ok nélkül rám tör a depresszió. Elismerem, hogy neuritikus vagyok. Látnom. Érzem. Elemzem, kritizálom magam. Mielőtt mondanék valamit, mindig elpróbálom magamban, hogy ne süljön el rosszul. De én másképpen ítélem meg magam, mint a környezetem engem... Ja, és aztán jött Kócs Gabi..., aki kidobott a kocsiból.

Délről érkező, hatalmas szellőkezeket kell ellensúlyoznom, ráadásul már szinte vízszintesen esik a hó. A látási viszonyok hamarosan elérik a nullát.

– Biztosan azt akarod mondani, hogy a látási és a kilátási viszonyok a zéróhoz közelednek – mondja váratlanul.

Ez a nő másodszor olvas a gondolataimban. Vagy ez az egész sztori csak a képzeletem szüleménye? Egy rémlátomás?

– Sajnos nem az – szólal meg ismét.

– Ezt most mire mondtad?

Kesztyűjét régen lehúzta. Körmeire festette a szivárvány minden színét. Én azonban jobban szeretem a szivárványt az égen. Bal kezével megsimítja a vállam, de tenyere csak néhány másodpercig időz rajta.

– Kedves Géza! Én is jobban szeretem a szivárványt az égen, mint a körmeimen, de ezért az átkozott Kócs Gabiért mindenre képes vagyok.

– Figyelj ide, Rózsa! Te gondolatolvasó vagy? Olyan, mintha már harmadszor reagálnál arra, amit még ki sem mondtam. Hogy csinálod?

Oldalra pillantok. Közelebb hajol, és mereven nézni kezd. Rezzenéstelen, átható a tekintete.

– Tudtam, hogy ezt fogod kérdezni. Válaszom: fogalmam sincs. Talán ösztönösen, talán tudatosan. Mások is megjegyezték már, de nem tulajdonítok neki nagy jelentőséget. Lehet, hogy a karmám miatt van.

– Jól értettem? Karmát mondtál?

– Igen. Minden tettünkért el kell viselnünk a fájdalmas következményeket, akár több életen át, de a jó cselekedeteink is meghozzák a gyümölcsüket. A karmikus terheket mindenki cipeli magával. Jó karmája van annak, akit siker, gazdagság, nyereségek, örökség kísér anélkül, hogy tisztességtelen eszközöket használna. Akiből irigység sugárzik, annak visszahatása elsősorban őt magát sújtja betegség vagy veszteség formájában. Ha emlékeznénk előző életünkre, talán nem tudnánk megbocsátani hozzátartozóinknak azt a rosszat, amit korábban okoztak nekünk, és ezzel akaratlanul is megakadályoznánk őket abban, hogy jóvá tegyék.

Rózsa szünetet tartott. Hirtelen földöntúli eufória töltötte el. Olyan volt, mint amikor egyszer régen egy fiú virágot hozott neki; ott állt megdicsőülten az osztálytársak irigy pillantásainak kereszttüzeiben. Nagyon büszke volt rá. Most ő taníthat egy fiút, és nem kell Kócs Gabinak engedelmeskednie.

Azt képzelte, hogy otthon van. Járkálni kezdett a lakásban, s közben testét forró hullámok járták át. Kedve lett volna ugrálni, kiabálni. Már nyújtózott is, és majdnem megtette.

A fiókból papírt és ceruzát vett elő, odahúzott egy széket a konyhaasztalhoz. Fejét lehajtotta, gondolkodni kezdett. Akkor most hogyan tovább? Először felírta, ki nek a képében jelent meg eddigi életei során. Lassan, mintha egy filmen látná magát, lerogyott a székre, megpróbált egyetlen pontra koncentrálni. Azt olvasta, hogy ez segít az összpontosításban. Amikor égni kezdtek a szemei, töltött magának egy óriási pohár kávét. Miután kortyolt néhányat, jólesően áradt szét benne a bizonyosság, hogy kitisztult a feje. Írni akart...

– Szerintem minden attól függ, hogyan fogjuk fel az eseményeket. Ha tudom, hogy van ilyen, amiről beszéltél, akkor várom, hogy bekövetkezzen. Viszont ha fogalmam sincs róla, akkor is bekövetkezik.

## 35. *Mi már találkoztunk*

– Ez is igaz. Ismerőseim csak pár hete dolgoztak egy munkahelyen. Olyannyira megtalálták a közös hangot, hogy néhány randi után összeköltöztek. Lali vacsora közben váratlanul megkérte Éva kezét, aki rettenetesen megijedt, mert nem értette, mire ez a nagy sietség. Az egyik huszonkettő, a másik huszonöt éves volt. Épp akkortájt olvastam egy cikket a reinkarnációs utazásokról. Kíváncsiságból elmentem Lalival egy szakemberhez, hátha előző életükben már volt közük egymáshoz. Lali a reinkarnációs hipnózis során felelevenítette, miként alakult a szerelmük korábban. Házasságok voltak. Első gyermekük megszületése után a feleség meghalt. Így aztán Éva számára is megvilágosodott, hogy Lali miért sűrgette annyira a házasságot. Tudat alatt attól félt, hogy akárcsak akkor, most is túlságosan korán elveszítheti szerelmét.

Nem reagálok. Rózsa egy rakoncátlan tincset igazít a bal füle mögé, csak aztán szólal meg. Érdekes módon változott meg a hangszíne. Meleg és édes, mint a forró csokoládé. Ilyen lehetett az előző életéből származó védőangyalom hangja?

– Jólesne egy forró csokoládé. Kezd hideg lenni a kocsiban. Felöltözöm.

Ismét ugyanazon a hullámhosszon vagyunk. Az anyalka beelát a fejembe. Hátranyúl, előrehúzza a bundáját, és kissé körülményesen felveszi.

– Te nem fázol?

– Köszönöm kérdésed. Nem dicsekszem el, mi minden van rajtam. Szerencsére nem látszik.

– Amikor beültem a kocsidba, már akkor úgy éreztem, hogy valahol, valamikor találkoztunk. Persze ez az elcsépelet szöveg inkább fiúknak való ismerkedéskor. Franciául *dézsávü* érzésnek nevezik, amikor úgy tűnik, olyan helyzetbe kerülünk, amilyenben már voltunk egyszer. Az sem kizárt, hogy egy másik életünkben találkoztunk. Apropos! Teljesen más téma. Nem szeretek vásárolni, de elkerülhetetlen. Mit és melyiket vegyem? Ez az állandó dilemmám. Ha egy előre csomagolt zöldségre ráírták a súlyát, akkor kettőt-hármat teszek a bevásárlókocsimba. Odamegyek a mérleghez, és mindegyiket lemérem.

– Fogadni mernék, hogy ugyanazért a pénzért a nehezebbet veszed meg.

– Nyertél.

– Lehet, hogy csak néhány dekával nyom többet.

– Pontosan. Nagyon jó a logikád.

– Nem, nekem nincs női logikám, de olyan szemléletesen mesélted el, hogy ki találtam.

Rózsa folytatta.

– Ha ajándékot kell vennem, az kész katasztrófa. Napokig töröm a fejem, válogatok, bizonytalankodok. Sőt. Ha megvettem, akkor sem alszom nyugodtan, mert azt mondja a kisördög, hogy a másikat kellett volna elhoznom.

– Akkor inkább az utolsó nap vedd meg, így csak egy nyugtalan éjszakád lesz.

– Oké, de ha átadtam az ajándékot, rádöbbenek, hogy a színe, formája nem tökéletes, vagy más baj van vele.



– Nekem nincs ilyen problémám – mondtam. – Nagyon határozott és célirányos vagyok bevásárláskor. Van egy olyan szokásom, hogy a kocsit nem tolom állandóan magammal. Arrébb megyek, válogatok...

– Ez velem is előfordul.

– És képzeld! A múltkor a kocsit az egyik polcsor mellé állítottam. Sokféle csokoládé kínálta magát. Ha már nem tudok választani, elvettem vagy négyfélét. A pénztár előtt ért a meglepetés. A kocsimban egy csomó női áru volt, a csoki pedig sehol. Szerencsére az egyik vásárló is észrevette a cserét.

– Biztosan jól neveltetek a dolgon. – Rózsa tűnődött egy kicsit, majd hozzáfűzte: – Ha jól emlékszem, Boci-csokoládé, Szerencsi és két külföldi, talán lengyel volt...

– Hát ezt honnan tudod? – kérdeztem vissza automatikusan.

Rózsa felnevetett. Megpróbálta utánozni a hangomat.

– „Asszonyom! Bocsánat a tévedésért. Itt minden kocsí egyforma. Máskor jobban figyelek.”

– Na, ne! Csak nem te voltál? Ennek már vagy két hónapja. Miért nem ismerkedtünk meg akkor?

– Hát igen... Így írták meg a sorsunkat. Nyilván akkor még nem voltunk megfelelően felkészülve.

– Nem akarok vájkálni az előző életeidben, de te már filozófus is voltál?

Jobb kezének mind az öt ujjával a hajába tűr. Ezer megawattos mosolyt küld felém. Mihez kezdjek ezzel a meghitt pillanattal?

– Igen, lehettem pszichológus, pszichiáter, filozófus..., akinek kegyetlen mostoha apja volt. Talán azért vertek ismét a szüleim? Mondjuk, előző életemben nem volt testvérem, de mindig vágytam utána. Most van öt. És mire megyek velük?

– Ami azt illeti, valószínűleg nekem is kegyetlen karmám van. Figyelj, ezt hallgasd meg!

A mellettem lévő telefont kihangosítom. Apám rekedtes hangja betölti a kocsi légterét.

„Halló, jó napot! Felém se nézel, fogalmam sincs, hol vagy. Bocsánatot nem kérek, mert nem tudom, mivel bántottalak meg. Köszönöm, hogy felnevelhettek. Elrontottam valamit? De mit? Jóska komám se jön többet. Elköltözött. Letiltatta a telefonszámát. Itt vagyok a szeretetotthonban, mindenki keresztülnéz rajtam. Betöltöttem a nyolcvanötöt. Te se látogatsz meg soha. Legyen neked is olyan rohadt életed, mint nekem van most. Isten áldjon meg!”

Vége van az üzenetnek. Rózsa nem akar megszólalni. Nézi a hópelyhek halálos táncát, amint a kocsihoz csapódnak.

– Általában minden héten meglátogatom az apámat a győri szociális otthonban, ahol körülrajongják. Ha formában van, nagyon élvezetesen meséli az igaz vagy kitalált történeteit. Viszonylag jól bírja magát, mert egyedül kel-fekszik, mosakszik, zuhanyozik, sétál, költekezik. Mindig szeretett a figyelem középpontba kerülni. Én jól akarok neked akkor is, ha belehalsz. Nem tudom, ismered-e ezt a mondást. Hát ő ilyen! Végzetesen kiszámíthatatlan. Váratlan látogatások, idétn viccelődések, sértegető, sőt bicskanyitogató meglepetések, a tények tagadása csak azért, mert neki mindig igaza van. Jelszava: én nem tudok és nem is akarok megváltozni. Szerintem nincs az a hazugság, amelyik felérne az igazsággal.

- Hiszek neked. Hasonló cipőben járunk.
- Két éve állt össze teljesen a kép. Nem ő taníttatott – keresztapámék fizették – , mégis folyamatosan vezette a listát a „bekerülési” költségemről: ruha, kaja, zsebpénz, ajándék... Nekem sohasem mutatta meg, de ismerőseim visszamondták. Irányította és becsapta a környezetét, uszított, taszított, aztán álságosan vonzotta azokat, akiket ki tudott használni. Akinek jobban ment, mint neki, azokat meg tudta volna fojtani egy kanál vízben. Engem is. Egyszer kaptam tőle postán húszezer forintot. Azonnal visszaküldtem egy dörgedelmes levéllel együtt. Ez azért volt jó, mert tetszése szerint felhasználhatta a csekkszelvényeket. Ha jó apának tüntette fel magát, akkor ő küldött nekem pénzt. Ha a segítőkész fiával dicsekedett, akkor volt mit mutogatni. Vettem neki tévét, mosógépet, porszívót. Mit gondolsz, mit csinált? Ajándékba adta az orvosnak, a szomszédnak. Édesanyám akkor halt meg, amikor még általánosba jártam. Rávette, hogy végrendelkezzen, vagyis egyedül őt tegye meg örökösnek. A házat anyám a szüleitől kapta. Az indoklásban valami olyasmi volt, hogy készpénzben, vissza nem kért kölcsönben a fiát már régen kielégítette. Enyhén szólva Oscar-díjas kitaláció. Az idők otthonában apám – rokkantsági nyugdíja és egyéb kedvezményei miatt – ingyen lakik, havi 180 ezer forint helyett. Nyugdíja 100 ezer forint körül van. Nem irigylem tőle, de szórja a pénzt. Parancsolgat, mindenkit le akar fizetni. Az igazgatónőt is régóta manipulálja. Többször előfordult, hogy telefonált nekem, és majdnem kérdőre vont: miért nem látogatta meg az édesapját. Nem tudom, neked mennyire tetszene ez a „gesztus”, ha éppen hazaérsz Győrből, és a rögzítőről ezt hallod.
- Abszolút nem tetszene.

Nem mesélem el neki azt a szörnyű esetet, amikor a nyáron meglátogattam az öregemet. Valószínűleg napokkal korábban kitalálta már azokat a történeteket, amiknek semmi közük nem volt a valósághoz. Az udvaron egy hatalmas fa alatt ültünk; az ápolók és a bentlakók tisztes távolságból figyeltek. Mindenki tudta, hogy apám szellemileg teljesen rendben van, mégis... Éppen ezért érdekelte őket, hogy most mit fog előadni. Belekiabálta az udvari visszhangba: a fiam igazi csodadoktor, aki-ről már az amerikai lapok is írtak. Annak idején különleges krémmel meggyógyította Ronald Reagant, akinek remegett a keze. Aztán a New York-i rendőrség elfogta, de rájöttek, hogy nem kém. Az idők otthonában is mindenkit meg tudna fiatalítani, de erre most nincs ideje, mert holnap utazik a Nobel-díjasok konferenciájára...

## 36. *Napi karma*

Tovább tombol a hóvihár. Elöttem fények cikáznak. Amíg beszéltem, vagy Rózsát hallgattam, nem tudatosodott bennem ez a veszélyes helyzet. Ezért is mondom: inkább százezerszer legyen forró nyár, mint egyszer tél. Emlékszem, Hajdúszoboszlón nyaraltam két barátommal és a fiammal. Alig lehetett elbújni a kenyérsütő tűztől. Mégis többször kijelentettem: ez az igazi. Miért? Úgy húsz évvel ezelőtt, amikor az erdőt jártam, a húsz fokos hidegben szinte lilára fagyott az orrom, szederjesek voltak az ajkaim. Szerencsére a közelben volt egy menedékház. Ki tudja, hogy száz vagy kétszáz évvel ezelőtt hányszor fagytam meg az erdőben?

– Hát igen... Valamelyik megelőző életedben nem fejlődted eléggé, most ugyanazokkal a feladatokkal jöttél vissza. Nyilván megsértetted az univerzum törvényeit. De igazi hitem szerint a Teremtő ellen vétettél, aki mindent megbocsát. A szeretet a leghatékonyabb energia, ebben van a legnagyobb erő. Nagyon szép szavak ezek, de amikor élünk, nem mindig figyelünk rá. Szerintem nekem egy egyetemi diploma adott volna igazán nagy lökést. Gyakran álmodom, hogy a Debreceni Egyetemen tanulok. Néhányszor láttam már belülről a főépületet. Éjszakánként úgy érzem: ott kell felmenni az égbe, a Nap felé.

– Ha így van, akkor én már sokszor jártam az égben, mert Debrecenben tanultam matematika–fizika szakon. Apám a te anyádhoz hasonlóan viselkedett, mert azt akarta, hogy otthon hányjam a trágyát, ássam a kertet, etessem a tyúkokat. Egy éjszaka, elszöktem. Látszólag megbocsátotta, elvégezhettem a középiskolát. Viszont érettségi után vissza akart csábítani: „Rád íratom a házat, a kertet, odaadom a megtakarított pénzemnek a felét, csak gyere haza, kisfiam!” Ha ezt egy vallásos ember hallaná, biztosan szigorúan elítélné. A fiúnak ugyanis mindig és mindenben követnie kell az apját. Ez azonban a valóságban nem így működik, mert a gyermek önálló életet szeretne élni – nem rabszolga, hanem szabadon gondolkodó ember. Ezt nem lehet erőszakkal megváltoztatni. Akárhány csíkot húzunk a számár hátára, sohasem lesz zebra.

Bekapcsolom a rádiót.

„...az M7-es autópályán is csak lépésben lehet haladni. Több helyen csúsztak egymásra személykocsik. A katasztrófavédelem egységei nehezen tudják megközelíteni a helyszínt. Nyolc megyére piros riasztást adtak ki, mert a viharos szél helyenként hóakadályokat emelhet. Az Országos Katasztrófavédelmi Szolgálat arra kér mindenkit, hogy csak akkor induljon útnak, ha halaszthatatlan dolga van.”

Egy gombnyomással elnémítom a bemondó hangját. Keserűen megjegyzem:

– Nekünk már úgyis mindegy. Eldöntöttük, hogy fontos dolgunk van, de nagy kérdés, hogy célba érünk-e.

– A napi karmánkat nem ismerhetjük, ezért csak akkor tudjuk meg a végeredményt, ha eljutunk Győrbe...

Udvariatlanul közbevágozok:

– ...vagy nem jutunk el...

Rápillantok. Néhány redő jelenik meg csinos homlokán.

– Tőled is függ, vagyis a te karmádon is múlik.

– Ez igazán érdekes lesz. Mi van akkor, ha az egyikünknek az égiek sikert írtak elő, a másikunknak kudarcot?

Rózsa hirtelen teljesen más vizekre evezett. A zord időjárás miatt talán helyénvalóbb lenne így mondani: más utakra csúszott.

– Ahogy így elnézlek, állati jó fej vagy. Be kellene tiltani, hogy valaki ilyen jóképű legyen.

Arcomba szalad a vér. Meglep Rózsa hirtelen jött merészsége. Aztán elég bátorságot gyűjtök.

– Nem, én egy cseppet sem vagyok ilyen. Egy fél cseppet sem. Vagy úgy tiltakozhatunk a rossz karma ellen, hogy növeljük egymásnál a tetszési indexünket? Ami téged illet, kedves Rózsa, a tízes skálán kilenc egész öt tizedet adnék érted. Csak azért nem a maximumot, mert szerintem hibátlan nő gyakorlatilag nem létezik. És nehogy elfelejtsem: ha hangod selymességét lehetne mérni, szintén előkelő helyezést érnel el. Azért én se vagyok egy kidobott konzervdoboz. Apropos, ideje megkérdezni: miért mégis Győrbe?

– Kidobott... a „konzervdobozom”, vagyis a pancser párom... Egy barátnőm lakik Győrben; együtt jártunk gimibe, mostanában rendszeresen találkozunk. Ildikó megmondta, hogy ne kezdjek ki Kócs Gabival, mert megjárom. Neki nagyobb élettapasztalata van, mert már háromszor vált el. Állítólag egyszer sem az ő hibájából, mert mindig a „fura ura” csalta meg.

Egyre jobban tetszik ez a Kócs Gabi, mert kitette nekem ezt a kellemes, okos, vonzó nőt. Különben nem ismerhettem volna meg, és nem érezném magam szenzációsan jól a bőrömben, a két vastag pulóveremben, a meleg jégeralsóban.

– Rózsa! Hadd térjek egy kicsit vissza a karmához. Gyakran megérezem, hogy éppen most kinek a lelkében vagyok jelen. Meglátok, megfigyelek valakit. Ez a pasas én is lehetnék, vagy vagyok is talán, mert én ugyanazt fogalmaztam volna meg, ugyanolyan mozdulatokat szoktam tenni, élhetnék benne is. Ha megyek az utcán, a naptól könnybe lábad a szemem, letörlöm, kifújom az orrom, de előtte megállok. A nagyvilágon ugyanezt milliók csinálják... Több száz ember bőrébe bújtam, vagy ők az enyémbe? Minden pillanatom más emberek életének ellesett másodpercei? Jó, tudom, hogy ez már közel van az abszurditáshoz, de akkor is elmondtam. Egyébként ezt a dumát már legalább tíz évvel ezelőtt el kellett volna kezdenünk. Nem kezdhettük el, most mégis úgy tűnik, hogy ez már valaminek a folytatása.

Nem mindegy, hogy időben vagy térben vagyok távol tőled. Mégis az a legrosszabb, amikor évtizedekkel kell mérned a távolságot és kontinensekkel a köztes teret. Ha nem vagyok pont olyan lélekben, mint te, reménytelenül távol állsz tőlem, pedig valójában egymásért, egymás számára születtünk...

Az ember mindenhez képes alkalmazkodni, ha tudja, mi vár rá. A reménytelen vergődés viszont megőrjíti. Ahol patakok ereszkednek alá a völgyekbe, tiszta időben kéklenek a hegyek, eső előtt és után pipafüsthöz hasonló felhők vonják be a messzi hegycsúcsokat – ott vagyok éppen most.

## 37. *Elűnt a jelen idő?*

– A lélekvándorlási téma iránt már húsz évvel ezelőtt is érdeklődtem – folytatta Rózsa. – Elmondom, hogy mi ragadott meg először. Többször előfordul, hogy szeretnénk valakivel kapcsolatba kerülni. Ha nem sikerül, ez a vágyakozás átlép a következő életünkbe. A mostani kapcsolatunk is egy előző esemény következménye. Ha két ember a múltban együtt volt boldog, a jelenben szintén ilyen a viszonyuk. Ha most feszültség van köztük, valószínűleg félbehagyott ügyeiket nem rendezték egymással. A karma törvényei szerint életről életre, újra meg újra ugyanazokkal az emberekkel találkozunk azért, hogy ismét együtt dolgozzunk azoknak a feladatoknak a megoldásán, amelyek miatt testet öltöttünk.

– Rózsa! Te nagyon furcsa módon oldottad fel a feszültséged. Egymillió ember közül senki sem vágódott volna be mellém ezekkel a szavakkal: „Kócs Gábor, az élettársam úgy eldobott, mint Pista bácsi a tövig szívott csikket.” Később ilyesmit mondtál: „Otthagytam az út szélén, mint egy rühes kutyát.” Ez olyan egyedi mondat volt, amit más nem tudott volna kigondolni. Tehát te másra nem hasonlítasz, ezért nem kell univerzális összefüggéseket keresned. Ez a véleményem.

– Hogy mi mivel függ össze, nem tudhatjuk. Szerintem a világ dolgai, jelenségei egymást kiegészítik, vonzzák, taszítják, hasonlítanak egymásra. Ezekből nem léphetsz ki, nem szüntetheted meg. Te is részese vagy. De azt elképzelni sem tudom, hogy felhajtod az inged ujját, mert meleg van, és valamilyen formában összekapcsolódtál azokkal, akik ugyanezt teszik bárhol is élnek a világon. Ha valaki Erdélyt ugyanúgy kedveli, mint te, akkor most összekapcsolódtak, csak nem tudnak egymásról? Aztán itt van még egy fontos kérdés: van-e élet a halál előtt?

Senki sem tudja, hogy testében a lélek valóságos, az adott pillanatban létező együttest alkot-e, vagy a test és lélek összhangja csak a képzelet szintjén marad. Ez utóbbi esetben nem vagyunk valóságosak. Létünk elképzelt, kvázi reális világ, vagyis a halál előtti életünk csupán illúzió.

Ha fizikai valóságom, teljes lényem halálom után megsemmisül, akkor lelki valóságom mégis tovább él? Ez akkor derül ki, amikor már nem mondhatom el senkinek.

Mennyi gonoszsággal találkozunk! Az aljasság és a gyűlölet megöli az ártatlan embereket. Így lett a homo sapiens a legvérengzőbb állat a háborúban, forradalmak idején, bosszúálláskor, amikor másokat szándékosan kínoztak, megaláztak, meggyötört, halálba küld.

Megcsörren a mobilja.

– Kócs Gabi! Mi a fenét akarsz azok után, hogy kidobtál a kocsidból?

Hevesen indít, aztán mégis úgy tűnik, hogy ő marad alul, mert folyamatosan hallgat. Nem érvel, nem vitatkozik. Arcáról lehull a komor fátyol, kisimulnak a ráncai, ismét csillogni kezd a szeme. Talán egy perc telik el hallgatással, aztán mégis megszólal:

– Én nem beszélek a levegőbe úgy, mint te. Isten látó szemekkel vert meg; azt mondom, megvert, mert ez nekem inkább átok, mint áldás. Előre látom, hogy egy év múlva férjhez megyek hozzád. Mind a ketten azt hisszük, remek üzletet



csináltunk. Nem, nem! Hamarosan rájövök, hogy neked első a cég, és mindent ez alá akarsz rendelni. Rohangálásból, telefonálásból, parancsolgatásból állnak a napjaid. Néha hozol egy csokor virágot vagy bonbont. Minden ok nélkül. Csak azért, mert beírtad a határidőnaplódba. A figyelmességed is inkább kötelesség, anyagi vonatkozású, tehát nem érzelmi alapon működik. Annyi pénzed lesz, hogy megvehetek magamnak mindent. Ha harminc bundám lenne, akkor se kapnám meg tőled, amire valóban vágyom. Az igazi szeretet, szerelem, törődés, gyengédség állatira hiányzik majd... Te egyedül az engedelmességet kívánod meg tőlem, s ha nem tetszik valami, még kezet is emelsz rám. Te vagy a szemem fénye, mondogatod mások előtt, de otthon megalázol, meggyötörsz.

Miért beszél jövő időben? Nekem szinte ugyanezt, ugyanígy mesélte el, mint megtörtént eseményeket. Hová tűnt a valóságos idő – a jelen és a múlt?

Gondolataik beleolvadnak a Föld légkörébe, sőt az egész Univerzumba, amely összefüggéseket teremt az egyes emberek között. Aztán úgy tűnik, hogy az a jövő, amikor ezek a hasonló események be fognak következni, még nagyon messze van.

Rózsa azonban itt ül mellettem. A harminc képzeletbeli bundájából az egyikben, amire egyáltalán nem vágyott. Kócs Gabi megalázta, meggyötörte..., de ez inkább ezután fog bekövetkezni? Kisiklott az idő?

Miután kikapcsolta a telefont, néhány olyan mozdulatot tesz, mintha leporolná a ruháját.

– Bocsánat! Sajnos előjöttek a mélyből a maszek dolgaim. Szerintem az Univerzum gömb alakú, és belsejében az erők minden irányban egyenletesen, egyszerre hatnak. Ebből pedig az tűnik logikusnak, hogy bizonyos történéseket egyesek előre láthatnak, ha azok korábban hasonló módon már bekövetkeztek. Reggel, amikor felébredek, nem kelek fel azonnal, hanem elmélkedni szoktam. Hol volt a lelkem, hol kószáltak a gondolataim éjszaka? Honnan jöttek a felvillanó képek? Tényleg egy másik világból? Meglehet inkább a tudatalattim világából. De az is egy másik világ. Átélttem már néhányszor hasonlót. Azt hittem minden lecseng egyszer, de nem, mert hasonló formában ismétlődik. Ha egy tócsába beleesik az esőcsepp, kifelé egyre szélesedő karikákat gerjeszt maga körül, és ez így volt, így van, így lesz, míg a világ létezik.

Nem válaszolok. Talán jobb is, mert nem tudtam követni, mivel szinte görcsösen figyeltem az utat.

– Én már jártam mindenhol, ahol ismét megjelenek. Szeretem nézegetni a középkori városon áthaladó csukott hintót, a vonatablak mögött futó zöld tájakat, amelyeket erdőcsíkok, tisztások szegélyeznek. A parasztok szántanak. Kicsivel arrébb sovány ökrök csigalassúsággal húzzák a szekeret. A bakon egy hosszú szakállú, vén ember ül ostorral a kezében. Pipájából úgy dől a füst, mint falusi kéményből kormozás után. Jobb oldalon egy félmeztelenre vetkőzött fiatal ütemesen kaszálja a lucernát. Most megáll, felnéz, az eget kémleli. Fölötte darucsapat húz el délre. Ez egy közönségesnek tűnő világ, de itt a szépség sokkal élvezhetőbben, átélhetőbben van jelen, mint az előkelők körében. A kertben pompázó virágok, a szőlő, az eper egyértelműen nem azért született, hogy a gazdagok asztalára kerüljön. Mindennek a kertet, a környezetet kell megszépítenie; nincsen alacsonyabb és magasabb rendű világ, csak érdeküket előre toló emberek vannak, akik egyedül maguknak akarják megszerezni a szépet, a csodálni valót. Ha



ilyen vagy, akkor ebben a világban felemelkedni, benne megmaradni csak úgy tudsz, ha van hozzá megfelelő születésed és vagyonod. Ez azonban csak bizonyos kiváltságos családoknak jár. Házasságkötéskor minden a vagyonok helyes kiválasztásán múlik. A szeretetet (nem a szenvedélyes szerelem, amelyről a költők áradoznak) eluralja a vagyon. Mindketten azt csinálnak, amit akarnak, vagy pont ellenkezőleg: a nő jól mutat a házban, megszépíti a társaságot, de az ura otthon mindig sanyargatja.

– Nem értelek, miért mesélsz ilyen összefüggéstelenül.

– Ellenkezőleg! Nagyon is jól érted, csak nem akarod felfogni. Életünk során többször előfordul, hogy szeretnénk valakivel kapcsolatba kerülni, de nem sikerül, vagy nem úgy, ahogy arra vágytunk. Ilyenkor az ábránd megmarad, és átlép egy következő életbe – állítják a reinkarnáció hívei. Ha van rá lehetőség, a két lélek újra összetalálkozik, aztán megvalósíthatják a régmúlt álmait. Vagyis lehet, hogy mostani életünkben több kapcsolatunk is egy előző fellángolás következménye, vagy esetleg egy elkezdett viszony folytatása.

A karma törvényei szerint életről életre, ugyanazokkal az emberekkel találkozunk, hogy ismét együtt dolgozzunk azokon a feladatokon, problémákon, melyek miatt testet öltöttünk.

Ezekre a találkozásokra az a jellemző, hogy látszólag semmilyen előzményük nincs, mégis mindig nagyon erős az összetartozás érzése. Ha két ember a múltban boldog volt együtt, a jelen életben is valószínű, hogy így alakul majd a kapcsolatuk. Mikor pedig valakik között sokszor fordul elő megmagyarázhatatlan feszültség, könnyen lehet, hogy korábbi életük egyikében van a megoldás, netán félbehagyott ügyeiket kell rendezniük egymással.

## 38. *Esély vagy újabb sorscsapás*

Sokszor éltem olyan világban, amelyben három dimenzió van. Azonban olyan helyen is megfordultam, amelyik ettől nagyon eltért. Egyszerre voltam jelen térben és időben, mélységben és magasságban.

Hallottam, láttam, amint egy orvos kimondja, hogy meghaltam. Aztán egy kellemetlen, átható, sivító hang szaladt a dobhártyának, de szerencsére nem szakította át.

Hatalmas sebességgel suhantam egy fényes alagútban. Hirtelen kiléptem a testemből. Szinte idegenként néztem le magamra és a fehér köpenyes orvosokra, akik próbáltak újraéleszteni. Furcsa, de azt mondom, hogy örömmel szemléltem tevékenységüket. Istenem, milyen fontos vagyok számukra! Csak a testem van az ágyon, de akkor melyik részem került a plafonra, ahonnan nézem segítőimet. Nekik még fontosabb az én életem, mint saját magamnak, hiszen én most semmit nem tudok és nem is akarok tenni ennek érdekében. Hamarosan szellem lények jelentek meg, akik szavak nélkül is jelezték, hogy rokonaim, barátaim szeretetét hozták magukkal.

Felvillan egy nagyon fényes valami. Aztán erős fénynyalábokat küld felém a Fénylény, akiről már néhányszor álmodtam. Most azonban nincs teste. Szavak nélkül arra kér, hogy tekintsem végig az életemet. Kellemesen ellazulok, boldog vagyok, hogy megszülettem. Látom magamat, ahogyan tétován megteszem az első lépéseket, az iskola udvarán kergetőzöm a gyerekekkel.

Szakállas atyám jön értem; haza akar vinni. Inkább egy sorompóhoz futok, amelynek a másik oldalán ismerősök integetnek, hívnak. Hiába. Atyám kezét erősen kell szorítanom, mert érezni akarja, hogy mellette vagyok. Már nem akarok elszökni.

Kislányok mennek el mellettünk, de nem szabad rájuk nézmem, pedig tudom, hogy rólam beszélnek. Közben megnöttek a lábaim, hosszabb lett a két kezem. Húsz éves vagyok, és már nem köt semmi apámhoz. Egy szép, karcsú, szőke lány áll előttem; egymás szemébe nézünk, kiolvasom belőle, hogy együtt dolgozunk egy nagy hivatalban, moziba járunk, májusi orgonaillatot hoz a szél. Egy gyermek szalad felénk, felkapom és felemelem; mindhárman nagyokat nevetünk. Kocsiban ülünk, hajunkat fújja a szél... Egy teherautó jön szembe a másik oldalon. Még messze van. Beleharapok a szendvicsembe, de ekkor már én megyek a másik oldalon...

Most nem tudom tovább folytatni. Kérek egy kis vizet... Sokkal jobb, de még pihennem kell. Hajt az idő, nem szeretnék lemaradni semmiről... De mégis... Eltűnt az előző kép. Azt hiszem, még mindig azonos hullámhosszon vagyok Rózsáék-kal... Hallom az orkán süvöltését, látom, hogy hófalat épít a szél. Néhány bundás ember közrefog egy felborult kocsit... Most húznak ki belőle egy nőt és egy férfit...

Tudtam, hogy meghaltam, és semmit sem tehettem ellene. Testem a műtőasztalon feküdt, én pedig a plafonról figyeltem mindent. Vakító fehér csík jelent meg. Amikor elhalványult, láttam, hogy mindent egyformán betölt, kiemeli a kontúrokat, és melegség sugárzik belőle. A fény tulajdonképpen nem látszott személynek, de kétségtelenül volt személyes egyénisége. A tökéletes szeretetet sugározta felém. Elárasztott a végtelen béke, üdvösség, a földöntúli gyönyör. Emberi hangon szólt; megkérdezte, felkészültem-e a halálra. Nem tudtam, hogy most esélyt kapok a jövőre nézve, vagy már egy újabb sorscsapás ért. Aztán a hang azt mondta: legjobb mód a jövőd megjósolására, ha megvalósítod.

A lélek az ember halhatatlan része, az örök elpusztíthatatlan; ez a tan pogány eredetű, amely betört a keresztény hitbe. A lélek testtel alkotott egysége a halállal feloldódik. Filozófiai vagy tudományos szempontból a *lélek* jelentése: psziché, érzés, tudat, éntudat.

A lélek vándorol. Lelki lények, teremtmények vagyunk, akik fizikai testet kapunk. Ezek a különféle anyagi testek úgy viszonyulnak a lélekhez, mint ruházat annak viselőjéhez. Használjuk őket, de csak addig, amíg el nem hordjuk, vagy bármilyen más okból kifolyólag alkalmatlanná nem válnak funkciójuk betöltésére. Egy pillanatra sem azonosítjuk ruházatunkat testünkkel. Számunkra ezek a dolgok csupán eszközök.

A lélekvándorlás azt jelenti, hogy az egyéni tudat az egyik életformából egy másikba megy át. Ez nem más, mint az az életerő, ami működtette a fizikai testet. Mihelyt a lélek valamilyen okból kifolyólag elhagyja a testet, az nem képes további cselekvésre, bár minden olyan anyagi alkotóelem jelen van, ami előzőleg megvolt az élőben. Ezért mondhatjuk, hogy a lélekvándorlás egy természetes folyamat, a halál pedig valami újnak a kezdete. Ami teremődik, az idővel el is múlik, de ezzel életünk nem ér véget, csupán egy másik test felvételére kapunk lehetőséget.

## 39. *Apánk üzleti élete*

Szemem sarkából rápillantottam, és hirtelen rossz érzés fogott el. Apám szemei mintha hamuval lettek volna beszórva. Pedig éppen most akartam valami jót kiolvasni belőlük. Tudom, hogy ez naivitás, de mégis ő az apám, én pedig eddig nem kaptam meg tőle azt, amire vágytam. Igaz, felnevelt, taníttatott, formált, csak az a baj, hogy saját elveinek megfelelően. Nem ismerte a kompromisszumot, akár így, akár úgy, övé volt az utolsó szó. Hátam mögött intézkedett, néha alig sikerült félreugranom a jóakarátúnak feltüntetett segítsége elől. Negyvenöt évesen már nem akarok az alattvalója lenni, aki udvariasan lehajtja a fejét, mert nagyhatalmú, milliárdos apjának nem szabad ellentmondania. Végre az én érdekeimnek is előtérbe kell kerülniük.

Ez a történet évtizedek óta nemcsak rólam szól, hanem feleségemről, Nancyről is, akinek titokban kellett kihordania terhességét, mert apám zaklatását egyébként nem tudta volna elviselni. Fél évig élt barátnőjénél Washington D. C.-ben. Aztán az unokáját úgy fogadta, mintha egyedül az ő tulajdona lenne. De azóta is szinte tárgyként kezeli, mint minket is. Egyszer meg akartam kérdezni, hogy Clark unokáját melyik hipermarketben vette, de neki egyáltalán nincs humorérzéke. Őt a tőke és a tőzsde irányítja, de ez nagy baj, mert ő szeretné irányítani a tőzsdét. Pontosan úgy, ahogyan minket: anyámat, Kellyt, öcsémet, Ernestet és feleségét Andreát.

Jó, némileg árnyaljuk a dolgot. Edward atyám már évek óta nem tudja annyira befolyásolni a testvérem és a sógornóm életét, amennyire szeretné. Ügyes manőverekkel kitérnek apám jóságosnak tűnő, de valójában álságos trükkjei elől. Talán azért sikerül nekik, mert apám kedveli Andreát.

– Kevin! Közös taktikát kellene kidolgoznunk apánk megszelídítésére – mondta évekkel ezelőtt Edward. Andrea utánozhatatlan bűgő hangján majdnem ugyanezt, ugyanígy ismételte el. A nyomaték és az egyetértés jeléül. Szokásához híven whiskyt ivott zöld teával. Brrr! Amikor ránéztem, úgy tűnt, hogy égszínkék szemei apró csillagokkal voltak beszórva.

Legszívesebben azonnal Nancyvel mentem volna, aki Clark telefonhívása után csak annyit mondott, hogy ideje indulnunk, mert a fiunknak van egy kis problémája. Aztán mégis hozzátette:

– Maradj csak, beszéljétek meg a dolgot! – Néhány szót mondott még búcsúzásképpen, aztán hármasban maradtunk Edward javaslatával.

Öcsém a kubai szivartól általában ötletgazdaggá vált. Szórta a tanácsokat, ezért apánk ilyenkor nem kedvelte, mert erre sohasem hatalmazta fel.

– Igazán nem akarok beavatkozni sem a magán, sem az üzleti életedbe, de nyilván te is érzed, lépnünk kell – szólalt meg Andrea, majd rágyújtott egy kék Dunhillre.

– Inkább én kezdem – mondta Edward, miközben kifújta a füstöt. – Én sohasem azt kerestem, ami elválaszt minket, de nem biztos, hogy mindig sikerült. Apánk irgalmatlanul gazdag fantáziájában előbb jelent meg minden gondolatunk, mint a

legfrissebb tőzsdei hírek. Emlékszel, amikor tényekkel bizonyítottuk, hogy a MacKenzie-féle összeesküvéshez (egyébként csak apánk nevezte így) nincs semmilyen közöd... Vagy Johnny Flannigan állítólagos lejárató kampányához adatokat szolgáltatnál... Ezek apánk agyszüleményei.

– Nem kell őt bemutatnod.

Azon gondolkodtam, hogyan kellene folytatnom, hogy egyiküket se sértsem meg. Közben Bulgari-órám ide-oda húzogattam, amiből egyértelművé vált, hogy a csatján igazítani kellene. Belekortyoltam a dupla vodka-tonikomba. Ez a helyzet nem olyan volt, mint amikor Harry Cipriani bárpultjánál üldögéltünk, és a foci világbajnokság volt a téma. Ott mindenki bátran latolgatta az esélyeket. Most viszont semmilyen kiutat nem látok, minden korábbi próbálkozásunk meghiúsult.

Amikor Párizsban vagy Londonban jártam, apám féltő gondoskodókat küldött utánam, akik elrendezték, hogy üzleti ügyeimben ne én, hanem üzletfeleim döntsenek. Erre csak évek múlva derült fény. Amikor rákérdeztem, az volt a válasza, hogy ő már csak ilyen, nem tud és nem is akar megváltozni. Gyermekkoromban előbb megtudta, hogy ellopták a pénztárcámat, vagy éppen elkéstem az iskolából, mint anyám vagy az igazgató.

Ernesttel is akadt néhány megfigyelési ügye, de ő egyszer elkapta a titkos megbízottat, aztán alaposan megleckéztette. Apám erről természetesen értesült, de sohasem kérdezett rá.

Mindig azok közé akart tartozni, akik mindenkinek mindent jobban tudnak, és főleg elsőként jutnak az információ birtokába. Mert a rossz hír is nagy érték: előbb-utóbb lehet vele valakit manipulálni.

A Beekman Place egyik lakóháza előtt apám azt bizonygatta, hogy szerető támogatása nélkül maximum itt tudtam volna magamnak lakást szerezni. Ebből az következik, hogy nélküle Igazi Senki lennék. A képzavar, a furcsa, sőt sértő megfogalmazás természetesen nem zavarta őt.

Már legalább fél éve azt akarja, hogy titkárnőnek alkalmazzak egy noname hölgyet.

– Attól félsz, hogy telecsacsogja a fejed. Nehogy azt hidd, hogy Marilyn Monroe-nak képzeli magát, és el akar csábítani.

– Nekem nem kell másik titkárnő. Joanna munkájával nagyon meg vagyok elégedve.

– Biztosan azért, mert gyakran van rajta az a leopárdmintás blézer, amit egyszer kávéval leöntött, de később nem látszott meg rajta. Biztosan nagyon szexi, ahogy hanyagul megkötött rózsaszín kendője kiemeli hattyú nyakát. És persze a Harry Winston-nyaklánc se rossz!

– Apa! Ennek a miéértje sokkal mélyebbre van ásva, mint amit te egyáltalán megismerhetsz.

Ez övön aluli találat volt. Arca pillanatok alatt cékla színűvé változott, kiment, és becsapta az ajtót.

Apánk gátlástalanul szórta a pénzt, bár erre teljességében nem volt rálátásunk. A lóverseny bizniszben szép sikereket ért el. Ebben nekünk az volt az egyetlen pozitívum, hogy szabadon lovagolhattunk, társas összejöveteleken vehettünk részt festői szépségű birtokon.

Legtöbbször erőszakosan kötött üzletet, megzsarolta üzletfeleit. El akarta hitet-

ni, hogy nem saját magának, hanem másnak akar jól. Imádta a meglepetéseket.

Talán tíz éves lehettem, amikor hajnali ötkor ébresztett bennünket. Bejelentette, hogy most indulunk a nyaralónkba, ahol segít nekünk gombát szedni, mert ez így lesz jó. Egyetemista koromban a vizsgaidőszak kellős közepén a Bahamára küldött kikapcsolódni, holott a tanulásra kellett volna koncentrálnom. Anyámnak a fogadásokon gátlástalanul és szinte gusztustalanul bókolt; nem zavarta, hogy a vendégek furcsán, sőt megvetően néznek rá. Méregdrága, köves, ezüst nyakláncokat vett neki, pedig tudta, hogy nem hordhatja, mert a bőre allergiás az ezüstre. Ha Mr. Woodnak úgy akaródzott, Európába vagy Ausztráliába repült, ahol számos érdekeltséget, leányvállalatot tartott fenn.

Ha tehettük, külföldre utaztunk. Nancy is imádta a törpeállamokat, kis szigeteket, ahol el tudtunk rejtőzködni apám vérszomjas követői elől. Egyik kedvenc helyünk Madeira (Portugália) volt. A mintegy 57 km hosszú és 23 km széles sziget partvonala 130–140 km. Területe még ezer négyzetkilométer sincs. Közepén húzódik egy hegylánc.

Teraszos földművelés folyik, mert így az esők nem tudják lemosni a termést. Ezért vagy más okból rengeteg a kisebb-nagyobb vízesés; olyan a környék, mintha egy természetfilmet néznél. De úgy, hogy éppen a közepében vagy. Először nem tudtam, mi az a „levada”. Csatorna. Eredetileg a cukornádültetvények vízellátására építették őket – mai fő szerepük a banánültetvények kiszolgálása. Minden levadának külön neve van!

Mi többnyire a síkságon tartózkodtunk, ahol az átlaghőmérséklet húsz fokon felül volt. A szigeten legfeljebb 250 ezren élnek. Szerintem paradicsomi körülmények között. Bár aki megszokja a kényelmet, a szépséget, a természet pompáját, annak eszébe sem jut, hogy örüljön neki. Banán, szőlő, cukornád, gyümölcsök, zöltségek, kosárfonás, hímzés, botanikus kertek, kápolnák, egykori tűzhányók maradványai...

A legjobb lenne ismét elutazni a feleségemmel a világ valamelyik eldugott részébe, ahol nem kellene rettegnem az előttem álló óráktól, mert tudnám, mi következik éppen, hiszen én alakítanám az eseményeket és nem az apám.

Szeretném magam elengedni, olyan gondtalan, szabad állapotba kerülni, amikor a virtuális valóságban kihajózom valamelyik óceán végtelen vizeire.

Egyszerű, hétköznapi dolgok örömére is vissza tudok emlékezni. Például a kajütöm fürdőszobájában a levendulaillatú borotvaszappan habja jólesően simogatta arcomat. Lassan húztam végig a pengét... Élveztem, ahogyan megtisztulok. Hideg vízzel öblítettem le a hab maradványait. Ez rendkívüli módon felfrissített. Miután felöltöztem, megnéztem magam a tükörben, éreztem, hogy fehér csokornyakkendőm, fekete szmokingom, és megnyerő külsőm ma is sikert arat. Vagy éppen én aratok vele sikert...



## 40. *Irány Rio de Janeiro!*

Milicával már régóta együtt vagyunk. Próbálom vigasztalni, hogy hamarosan híres énekes lesz. Szerencsére elhiszi, bár nem sokat tesz álmai beteljesítése érdekében. Én azonban kétes úton szerzett millióim egy részét szívesen fordítom karrierje megvalósítására, s ez többek között fényűző ruhákat, gondtalan utazásokat, elegáns hoteleket jelent. Most éppen Rio de Janeiro-ba indultunk.

Csomagjainkat négy-négy hordár vitte. Úgy tettünk, mintha először látnánk egymást. Elővigyázatossági okokból a gróf Tasilo Festetich von Beöhazy nevet használtam.

Milica Emerentia Barany grófnő hatalmas kiterjeszkedésű szántóföldek, legelők és erdők birtokosa, nem utasította vissza udvarias közeledésemet. Kabinunk egymás mellett volt. Ügyelnünk kellett arra, hogy mások társaságában csak felszínes társalgást folytassunk. Kávéültetvényes férje Rióban él – mondta mindenkinek. Én megtartottam azt a változatot, hogy román, magyar, brazil cégeim vannak, ezért gyakran kell utaznom Brazíliába. Ott számos banánültetvénnel rendelkezem, és jelentős befolyásom van bizony kereskedelmi körökben.

Hajónk szemben úszott az apró hullámokkal, és mindegyiket kegyetlenül felhasította. Versenyben voltunk talán? Az óceán nyugodtak viselte el, hogy éket hasítunk vizében – szétnyílt előtte, ám néhány méterrel odébb hullámokat csapott, majd újra egyesült.

Sirályok hada röpködött köröskörül; a közelben sziget lehetett. Némelyikük megpihent a tengerjáró legfelső szintjének korlátján, tetejének kiálló díszein. Hangjuk először éles sikolyként szállt tova a levegőben, később kakofóniába vegyült.

Hirtelen két apró meleg kéz tapadt a szememre. Ösztönösen hátranyúltam. Tenyerem felismerte Milica karcsú derekát. Megfordultam. Elkezdte rágni a bal fülem, mert tudta, hogy ezt rettenetesen szoktam élvezni. Érzelseim túlburjánzását veszélyes lett volna megengedni, hiszen inkognitóban utaztunk.

– Ne, kedvesem, most még ne! – Gyengéden eltoltam magamtól, s közben homlokon csókoltam.

– Értem, főméltóságú uram! – vette át kötelező szerepét. – Hogy tetszenek a sirályok?

– Köszönöm kérdését, grófnő. Sem esztétikailag, sem hangtanilag nem sorolom produkciójukat a művészetek sorába.

– Ismertem egy nőt – mondta kajánul –, Milicának hívták. Igazi énekesnő volt, a világ minden színpadán megállta a helyét.

– És mi történt vele? – kérdeztem.

– Méltatlanul elfelejtette a hálátlan közönsége, miután elutazott Rio de Janeiro-ba szerencsét próbálni.

– Elment a múlt időből a jövő időbe...

– Nem, nem! – tiltakozott. – Milica a jelen időbe ment...

Sötétedett. A sirályok sikolyán kívül csak a víztükör monoton megtöretése

hallatszott. Hajónk teljes erejével szelte az óceánt. Néhány csillag már apró gyémántként ragyogott az égbolton. Az ablakokból tompa fény szűrődött ki a hullámozó vízre.

Egy hét múlva kikötünk a jövőben – nagyon messze Európától, és az utasok új életet kezdenek az ismeretlen Brazíliában.

Milica a jelen időbe megy, de olyan távoli, bizonytalan az a jelen...

– Mellesleg első látásra kegyednek nemcsak üde szépsége, fiatalsága gyakorolt rám vonzerőt – folytattam kicsit másként –, hanem az a rejtett ízléskultúra is, amely konkrét formában asszonyom által viselt drágaköves gyűrűkben, nyakláncokban jut kifejezésre. Ennyi idő alatt volt lehetőségem megfigyelni kegyed bal kezének gyűrűsujján viselt brilljét. Nagyon értékes darab! A drágakövek szépségét nagy fénytörési képességük, erős színszóródásuk és színük adja. Az akvamarin zöldeskék, a zafír kék, a rubin piros, a smaragd zöld. Ki gondolná, hogy a gyémánt a szénnel rokon, kristályai rendszerint oktaéderek. Az oktaéder-lapok nyolc irányban kitűnően hasadnak, aminek a feldolgozásnál van különösen nagy jelentősége. A legkeményebb ásvány, ami létezik. Nagy fénytörése következtében fényét nem lehet semmi mással összetéveszteni, mert jellegzetes gyémántfény, színszórása nagy. A színtelen gyémánt csiszolásával készül a briliáns. Nos, fényérzékenysége alapján már levontam a megfelelő következtetéseket...

Milica közelebb hajolt.

– Ejnye, uram! Ön most igazat mond, amikor sötétben is látja gyűrűmnek színszóródását és fényét?

– Nem! – mondtam kijózanítóan. – Ha ilyen a hangulatom, akkor inkább pókerezzünk egy jó nagyot! – javasoltam. – Menj előre, én majd követlek.

A tágas kártyaszobában a kibiceknek is volt helyük. Mr. Baumann bankár, Mr. Beckwith és Mr. Hoyt kereskedők ültek az egyik asztalnál. (Tőlük nyertem legtöbbet. Általában limit nélküli pókert játszottunk.)

Mindenki szivarozott vagy cigarettázott, de az erős kereszthuzat megtisztította a levegőt. Társaságunkban volt néhány hölgy. Milica titkos jelzéseit, amelyeket legyezőjével adott le, csak én értettem. Olykor rágyújtott. Aranyozott szipkájában égő cigarettáját megszívta, majd játékosan füstkarikákat eregetett. Balról, jobbról vagy mindkét oldalról megigazította a haját, nekitámaszkodott a kajüt falának. Mind a ketten jól tudtuk, melyik mozdulat mit jelent.

Az egyik játékban ketten maradtunk. Előzetesen mindenki lapjaiba beleláthattam, és ennek megfelelően emeltem tétjeimet.

– Képzeld, Mr. Baumann! Kiszámították, milyen esélye lehet egy játékosnak, hogy valamilyen formációt összegyűjtsön. Ötvenkét lapból több mint kétmillió kombináció állítható össze. Mivel az összes lapot nem osztják ki, ennél persze jóval kevesebb a variációk száma. Az összes kiosztott lap esetén annak a valószínűsége, hogy Önnek Royal Flush-e, vagyis az öt legnagyobb egyszínű lapja legyen (ásztól a tízesig), egy a hetvenkettőhöz. Üres kéz annál inkább gyakrabban fordul elő: egy a kettőhöz arányban. Egy pár esélye egy a huszonegyhez.

– Bocsásson meg, gróf úr – vágott közbe Baumann. – Úgy vélem, hosszas mondandója a figyelem elterelését szolgálja.

– Elnézését kérem, Baumann úr, de a játék hevében az emberben megszólal a

belső hang. Ilyen jó lapjaim nagyon régen voltak! Tartom az Ön tétjét, sőt megemelem ugyanannyival.

Az asztalon a krupié zsetonjaimból a szükséges mennyiséget a bankba toltam. Milica már harmadszor jelezte, hogy társamnak két hetes, plusz két tízes lapja van, tehát két párja. Nekem is annyi volt, de kilencesből és tízesből.

– Liebster Freund! Kedves gróf úr! Lehetséges, hogy most éppen az Ön előbbi információja miatt fogok nyerni. Hogyan is mondta? Az üres kéz aránya egy a kettőhöz, tehát igen gyakori. Az egy pár aránya egy a tízhez?

– Egy a huszonegyhez – pontosítottam.

– Annál jobb!

– És mi van akkor, ha az üres kéz vagy az egy pár éppen az Ön lapjaira vonatkozik? Nagyon kíváncsivá tett. Tartom a háromezretet, és nem emelek. Nehogy azt higgye, hogy mindig nyer! Ezt a sorozatát már igazán meg kell törni!

Közben Milica átment a rulett szobába, nehogy gyanúba keveredjen.

Egyszerre tettük lapjainkat az asztalra. A báró csak egy „hajszálnyira” maradt le, de a pókerben nem ismerik ezt a szót. Igazi gentleman módjára viselte el legújabb vereségét. Kezet fogott velem gratulált, és csak ezt ismételgette fejcsóválva: „Es wird sich schon!” (Majd csak lesz valahogy!). „It remains to be seen!” (Majd később elválnak!)

Az első néhány napon híre ment, milyen szerencsés (lucky), veszélyes (dangerous) játékos vagyok. Mégis sokan játszottak velem. Kis tétekben néhányszor hagytam őket nyerni. A bankot azonban mindig én vittem el.

– Uraim! – mondtam egyszer. – Hallom, hogy szívesen folytatnák, de nincs elég készpénzük. Csekket is felajánlottak nekem. Én megfordítanám a helyzetet. Babonás vagyok. Csekket ugyan nem fogadhatok el, de szívesen adok kölcsönt.

Ezen a bejelentésen mindenki elcsodálkozott, hiszen aki nyer, éppen babonából nem szokott kölcsön adni.

Szívesen megvásárolom értékeiket: ékköveket, aranyórákat, nemes fémeket, melltűt, vagy bármi mást. Viszont én fizetek érte csekkel. Egy svájci bank kontója nyilván száz százalékos garanciát jelent Önöknek. Ez tulajdonképpen nem kölcsön, mert egy nyerő sohasem csinálna ilyet. Nevezzük ezt adásvételnek. Holnap a szokásos időben várom Önöket.

Könnyen tettem ezt az ajánlatot, mert bőven volt nálam három svájci bank csekkjéből, amelyet Friedrich Wilhelm Wetz barátom készített számomra évekkal ezelőtt. Nem fukarkodtam az ékkövek és nemesfémek felértékelésekor. Játékosársaim azt hitték, hogy nagyon jó üzletet kötöttek.

Beavattam a krupiét is, aki jutalmazása fejében szorgalmasan jegyezte, hogy ki, kinek, mennyivel tartozik.

Brazíliában ékszerészeknek adtam el az összegyűjtött kincseket. Néhány értékesebb darabra ma is emlékszem. Voltak közöttük gyöngysorok száznál több gyöngyszemből; tíz-húsz apró briliánsal ékesített 14 karátos arany nyakláncok; szoliter gyűrűk, diadémok, brosstűk, valamint egy domborított, korong formájú, antik aranymedál almandin díszítéssel.

Milica minden este végigcsókolta egész testemet. Ugyanígy tettem én is. Boldog egységbe forrtunk össze. Kezdtük elhinni, hogy ez a hajó már maga a Paradicsom, noha éppen oda igyekszünk.

## 41. *Petite Fleur*

Madame Agata Chevré gyakran megfordult a hajó fedélzetén a számtalan pihenőszék, napernyő között. Fehér napozóágya kissé oldalt volt az unalmas időt eltöltő utasok helyétől. Gazdagságáról legendákat meséltek. Fia évekkal ezelőtt eltűnt, azóta kereste a világ minden részén. Hajóval, vonattal bejárt számos országot, rengeteg kalandon esett át, olykor a vak véletlennek köszönhetette, hogy életben maradt. Néha társalkodónőt alkalmazott, máskor teljesen egyedül vágott neki a kockázatos útnak. Hol bárkit bizalmába fogadott, hol titokzatosan, elutasítóan viselkedett.

Férje, Johan Chevré, francia generális, szerencsétlenül járt. Házasságuk negyedik évében egy szemlén a lova megbokrosodott, ledobta a hátáról. Eltört a hátgerince, és azonnal szörnyethalt.

Paul Romaine Chevré is járta a nagyvilágot. Rajta volt a világ legnagyobb hajóján, amely 1912-ben elsüllyedt.

Néhány évvel ezelőtt alaposan áttanulmányoztam egy angol újságot. Kivágtam az újságcikket, amelyet tárcámban őrzök. Okát nem tudnám megmondani.

A Titanic Belfastban, Írországbán épült, hossza majdnem elérte a 300 métert. Burkolatát állítólag hárommillió csavarral és szöggel rögzítették. A fán kívül márványt, gránitot használtak, sőt a nívó emelése érdekében aranyozással ékesítették a berendezést. A luxus utasszállító fedélzetén medence, lift és törökfürdő is volt.

1912. április 10-én indult útjára Southampton kikötőjéből New Yorkba, fedélzetén 2207 utassal. Az indulást követő negyedik napon, április 14-én 23. 40-kor jéghegynek ütközött. 1523 ember vesztette életét. A megmenekültek nagy része első osztályon utazott. A hajó gyomrában lévő kivándorlók túlélési esélye gyakorlatilag a nullával volt egyenlő. A hatalmas test két óra alatt elsüllyedt.

Pault eltűntnek nyilvánították, holtteste nem került elő. Agata asszony hivatalosan sohasem kapott írásos bizonyítékot arról, hogy fia valóban meghalt. Nyolc év óta nem adott életjelt magáról. Agata kissé zavaros agyában mindenféle elméleteket gyártott; meg volt győződve arról, hogy fia él. Stockholmban egyszer azt hitte, hogy megtalálta Pault, ám kiderült, hogy véletlen névazonossággal megtévesztették.

Mindezt Milicának mesélte el a hetvenöt év körüli asszony – naponta kétszer-háromszor. Kedvesem gyakran szó szerint idézte nekem a párbeszédet.

– Petite Fleur-nek foglak nevezni, mert Te a leányom lehetnél. Fiam helyett most legyél a leányom! Húszéves koromban pontosan ilyen szép és karcsú voltam – mondta egyszer Milicának, akit untatták a bohókás, öreg hölgy naiv képzelgései, ködös, talán kitalált múltjának részletei.

– Kedvesem! – biztattam. – Időd bőven van! Füled is van! Agata mama monológjai közben olvashatsz. De arra kérlek, légy figyelmes! Hátha elmond olyat, amiből hasznunk származhat!

Megérzésem beteljesedett, mert jöttek a „kalózok”. Azok a marcona, rabló

emberek, akik kincseket gyűjtenek, rabolnak, fosztogatnak, gyűjtogatnak, nőket erőszakolnak meg. Agata mamának egyik éjszaka rémálma volt. Félszemű, vademberek támadták meg hajónkat. A férfiakat megölték, a nőket áthajtották egy másik hajóba. Előtte azonban összeszedték az összes értéket és pénzt. Agata ékszerládikája felkeltette a félszemű kapitány figyelmét. Magához vette, de Agata könyörgésére hozzájárult, hogy egyet kiválaszthasson saját ékszereiből. „Ez az én ajándékom!” – mondta a félszemű.

Amikor rémséges álmából felébredt, azonnal megkereste a ládikót. Zaklatottan mesélte el éjszakai kalandját. Milicának sikerült megvigasztalnia.

– Petite Fleur! Nekem sohasem lehetett kislányom. Mindig olyat szerettem volna, mint te. Te vagy számomra a megtestesült angyal, a fiatalság, a szépség. Mondd, hány éves vagy?

– Huszonnégy. Január 24-én töltöttem be.

– Ez az! Petite Fleur! Én is voltam huszonnégy éves! Pontosan ilyen vagyok... voltam... én, én... én meg te vagyok én! Nem tudom, érted-e pontosan?

Amikor Milica eddig jutott a történetben, így folytatta:

– Na, Menyus, ekkor aztán már végleg összeakadt valami a mama agyában. A jelen elgázolta a múltat, vagy fordítva. Azért nagyon udvariasan jeleztem, hogy értem. Majd hozzátettem: „A Madame talán nem is gondolná, hogy én itt belül, a szívemben, a lelkemben ugyanazt érzem. Megismerkedésünk óta. De most, hogy ilyen világosan tetszett kifejtetni... Ráeszméltem... Én ugyanígy tudnám megfogalmazni!”

Milica mesélt tovább.

– Te vagy az én lányom – ismételte. – Váratlan fürgeséggel felült a pihenőágyon, odaintett maga mellé. Boldogan ölelt át, és homlokon csókolt.

– Gyere velem, Petite Fleur, mutatok neked valamit, olyat, amit senki se ismer, csak én.

Bekísértem a lakosztályába, ahol egy kis szekrény rejtekéből azt a gyöngyház ládikót vette elő, amelyikről álmodott. Letette az asztalra. Szertartásosan leültünk, keresztet vetett. Zavaronban én is ezt tettem.

– Petite Fleur! – mondta ünnepélyesen. – Te vagy az én lányom, a kislányom, a kis virágom. Nekem senki más rokonom, ismerősöm, barátnőm nincs. Ezért bízok rád egy titkot. Hetvenhét esztendőig megéltem; fiamon és megboldogult férjemen kívül hiányt nem szenvedtem. De ez fájdalmas hiány! Tudom, Petite Fleur, itt voltál, amikor a kalózok lerohanták a hajót. Engem a testeddel védtél meg. Tizenkét golyót lőttek beléd a latrok, de te nem hagytad kinyitni a szekrényajtót. Köszönöm, Petite Fleur! Nemcsak az életemet védted meg, hanem a kincses ládámat is. Száz éve ezt keresik a kalózok.

Többször elfordított egy titkos zárat. Lassan nyitotta fel a tetejét.

Egy csodálatos ékszergyűjtemény hihetetlenül bizsergető látványa tárult elém.

– Úgy szeretem őket, de úgy! Vagyis inkább szerettem! Mióta te, Petite Fleur, előkerültél, azóta tudom, mi az igazi szeretet. Gyere, ülj közelebb! Szeretnék átölelni.

Amikor Milica eddig jutott mondandójában, megdicsértem. Ugye érdemes volt! Innen már csak egy lépés választ el az ékszerdoboztól! Arra gondoltam, hogy hamarosan neki ajándékozza a kincseket. A sors valóban így rendelkezett, de egy



elkerülhetetlen tragédiával kapcsolta össze.

Egyik délelőtt hiába várta Agatát, ezért bekopogott hozzá. Nem kapott választ. A kajüt ajtaja nyitva volt. A hölgy a vetetlen ágyon élettelenül feküdt. Milica izgatottan próbálta kitapintani a pulzusát, de sem a nyaki, sem a kari ütőere nem vert. Egy sor kérdés merült fel benne. Látták-e, hogy bement a kajütbe? Ha jelenti a halálesetet, őt gyanúsíthatják? Mit mond, ha bejön valaki? Ki tud az ékszerekről? Hogyan vigye el?

Ösztönösen, félelmében cselekedett. Csak két kevésbé értékesnek látszó aranyláncot hagyott a ládikóban, majd visszatette a szekrénybe. A többi kincset zsebeibe rejtette, hármat felcsatolt a nyakába, majd feljebb húzta blúzának fodros gallérját. Melltartójába és fűzőjébe is behelyezett néhányat. Adieu, Mademoisell!

Brazíliában mindegyiktől meg kellett válnunk. Néhány darabjára azonban ma is jól emlékszem: 14 karátos, vörös aranyból készült, virágcsokrot ábrázoló melltű; három darab 14 karátos vörös arany karkötő; anker lánc; 14 karátos vörös arany, szív formájú medalion, előlapján apró gyöngyökkel, keretezett gyémánt díszítéssel; 18 karátos aranygyűrű, karmos foglalatban briliánssal; 18 karátos arany díszű gyémánttal ékesítve. Egyébként a természetes kristályformájú gyémántot a portugálok Naiffosnak, a franciák Points Natives-nak nevezik. Dél-Afrikában találták meg a világ legnagyobb drágakövét 1905-ben a Cullinan-gyémántot.

Milica észrevétlenül átment a kabinjába. Néhány óra múlva kopogtattak. A kapitány személyesen közölte a gyász hírt. Noha csak ismerősök voltak, részvétét nyilvánította. Megállt a szíve – mondta. Két orvos vizsgálta meg. Ugyanezt a szakvéleményt a halotti bizonyítványba is beírta. Milica látványosan sírva fakadt, azonnal látni akarta Agatát. A kapitány megtiltotta, és arra kérte, ne csináljon skandalumot! Két nap múlva úgyis behajózunk Rióba. Addig viszont a megboldogultat el kell temetni. Úgy, mint egy tengerészt. Javasolta, hogy ettől is feltétlenül maradjon távol.

\*\*\* \*\*

A továbbiakban nem szeretném tudni, látni, hogyan folytatódnak az események. Ezért tisztelettel kérem, léptessenek ki a lélekolvasás folyamatából.

\*\*\* \*\*



Képek, történetek, gondolatsorok, villanások, fénytenger, hullámozó sötétség... Emlékeimet ismét átélhettem, de ezek a te, az ő emlékei is lehettek; ismeretlenek sorsából vetítődtek elém filmkockák. Mozaikokból állt össze minden részlet, majd az egész eseménysor vagy annak töredéke. Gondolataim, gondolataid és a ti meglátásaitok alakították élményeim hosszú sorát. Fénynyalábok öntötték el azokat a sötét, széles oszlopokat, amelyek egyik lényemet a másiktól elválasztották, majd ismét összekötötték.

Életem évszázadokra nyúlik vissza, ugyanakkor térben és időben párhuzamosan is létezhetem. Azért kavargtak, kergetőztek fejemben az élmények és meglátások, hogy az eddigi rosszat jóra cseréljem.

Egyedül nem tudom eldönteni, hogy a kapcsolatok meglétének érzékeltetése mindig sikerült-e. Attól tartok, olykor nagyon hézagok születtek, mert egyes jelenségek beárnyékolják a máshol megtörtént eseményeket.

\*\*\*      \*\*\*

Töltődjön fel ismét földi energiával. Lélegezzen mélyeket... Érzni, hogy testébe visszatér az erő. Karjai, lábai ismét lazák, könnyűek, mozgékonyak. Egyre éberebb lesz, visszatér hozzánk...

Háromig számolok, és teljesen ébren, tetterre készen nyitja ki a szemét.

Egy...

Kettő...

Három...

\*\*\*      \*\*\*

Tisztelt Uram! A Lélekolvasóban tett utazása ezzel véget ért. Reméljük, hogy az átélt események megfelelő tanulsággal szolgálnak. Szívesen látjuk máskor is. Előzetes időpontfoglalás nem szükséges, mert a lélekolvasóban a virtuális székeket folyamatosan tudjuk generálni.

## *Tartalomjegyzék*

1. Több világot láttam már.....	7
2. Megérkezés .....	10
3. Közös képviselő .....	13
4. Nem viccelek! .....	15
5. Mégis jártam ott?.....	18
6. Elmenekülök innen.....	20
7. Vica mesél 1. ....	23
8. Elmúlt a múltam .....	25
9. Miért nem viszik vissza a boltba? .....	27
10. Nem kötelező sírni.....	29
11. Találkoztunk. Találkozzunk még!.....	31
12. A padon és azon kívül .....	33
13. Testvérek lehetnénk .....	36
14. Hol voltam ismét?.....	39
15. Vica mesél 2. ....	41
16. Vica mesél 3. ....	44
17. Nem kell felelősséget vállalnia .....	47
18. Elvették a néptől a sajátját .....	48
19. Örökbe fogadtuk.....	50
20. A közömbösség csimborasszója .....	52
21. Tisztán Bercit nem ismerem.....	55
22. Elegem van ebből a gyerekből!.....	57
23. Nehogy azt hidd, hogy orvos! .....	59
24. Hadd örüljön a gyerek! .....	61
25. Türelem és nyugalom.....	63
26. Peti nagyon erőszakos.....	65
27. Elszakadás a szülőktől .....	68
28. Ez nem hipnózis .....	70
29. Olasz kisugárzás .....	72
30. Nekem jogom van.....	74
31. Ilyen nap nincs a naptárban.....	77
32. Ő is sétáltatta a kutyáját .....	79
33. Hol vagyunk most?.....	82
34. Havas tavasz .....	84
35. Mi már találkoztunk.....	88
36. Napi karma .....	91
37. Eltűnt a jelen idő? .....	93
38. Esély vagy újabb sorscsapás?.....	96
39. Apánk üzleti élete .....	98
40. Irány Rio de Janeiro! .....	101
41. Petite Fleur .....	104